

MÁRCIUS 25., CSÜTÖRTÖK

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.05-kor megnyitják.)

2. Az elnökség nyilatkozatai

Elnök. – Hölgyeim és uraim! Nemrég kaptuk a szomorú hírt, hogy az ETA meggyilkolta Jean-Serge Nérin, francia rendőrt. Ez felhívja a figyelmünket arra, hogy Európában továbbra sincs megoldva a terrorizmus problémája. A Parlament képviselőiben és saját nevemben is szeretnék részvétet nyilvánítani a meggyilkolt rendőr családjának. Remélem, hogy a spanyol és a francia rendőrség nem csak a gyilkosokat állítja igazságszolgáltatás elé, de a megbízóikat is.

Másik aggasztó hír, hogy a „Nők fehérben” mozgalom kubai felvonulásán 30 embert letartóztattak. A „Nők fehérben” mozgalom tagjai anyák és feleségek; bebörtönözött ellenzéki aktivisták családtagjai. A „Nők fehérben” 2005-ben elnyerte az Európai Parlament Szaharov-díját. Ma szolidaritásunkat fejezzük ki e bátor asszonyok iránt, és együtt érzünk velük nehéz helyzetükben.

3. Az EKB 2008. évi éves jelentése - Az euróövezetre és az államháztartásra vonatkozó 2009-es éves beszámolóról szóló jelentés (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az alábbiakkal kapcsolatos együttes vita:

- Scicluna úr jelentése a Gazdasági és Monetáris Bizottság részéről az EKB 2008. évi éves jelentéséről (2009/2090(INI)) (A7-0010/2010) és

- Giegold úr jelentése a Gazdasági és Monetáris Bizottság részéről az euróövezetre és az államháztartásra vonatkozó 2009-es éves beszámolóról szóló jelentésről [COM(2009)0527 - 2009/2203(INI)] (A7-0031/2010).

Edward Scicluna, előadó. – Elnök úr! Az EKB, mint a pénzügyi és árstabilitás őre, megalakulása óta még egyszer sem állt akkora kihívás előtt, mint az elmúlt két évben. Az EKB 2008. évi éves jelentéséről szóló jelentésem ugyanezt tükrözi.

A jelentés hangsúlyosan tárgyalja az EKB válságra adott válaszait, a kivonulási stratégiára tett javaslatait, az eurózónán belül tapasztalható növekvő egyenlőtlenségeket, az EU pénzügyi struktúrájának reformját, végül pedig az intézmény irányításával és elszámoltathatóságával kapcsolatos kérdéseket. Remélem, hogy sikerült megtalálni a megfelelő egyensúlyt.

A pénzügyi és gazdasági válság következtében a világgazdaságban olyan visszaesés következett be, amelyre az 1930-as évek óta nem volt példa. Ezt megelőzően Európa-szerte a gazdasági fellendülés viszonylag jótékony időszakát élvezhettük, ezután azonban nem szimulált modell, hanem valós időben zajló, fájdalmasan valóságos következményekkel járó válság tette próbára a tagállamok többségének stressztűrő képességét. 2008-ban a GDP-növekedés mindössze 0,7% volt, amit 2009-ben 4%-os visszaesés követett. Közben az Európai Unió tagállamai 2010-re és 2011-re a növekedés visszatérésének hosszan elhúzódó, egyenlőtlen folyamatát prognosztizálták.

A tagállamok többsége növekvő költségvetési hiánnyal és államadóssággal áll szemben. A Bizottság 2009. őszi gazdasági előrejelzése 6,4%-os átlagos költségvetési hiánnyal és 78,2%-os átlagos államadóssággal számol az euróövezetben, és ezek a számok 2010-ben várhatóan tovább fognak emelkedni. Több évbe telik, amíg a pénzügyi és gazdasági válság által eredményezett értékek visszatérhetnek a válság előtti szintekre.

Úgy vélem, hogy az EKB meglehetősen jól reagált a válságra. Az EKB elsődleges feladata az árstabilitás fenntartása. Bár 2008 júniusában és júliusában 4%-os csúcsértéket elérve az infláció jócskán meghaladta az EKB által meghatározott felső határértéket, azóta ismét csökkent. A hitelezés fellendítése és az európai

gazdaság beindítása reményében az EKB folyamatos kamatlábcsökkentéseket hajtott végre, míg a 2008. júniusi 4,25%-os csúcstérletről 2009 májusában a jelenlegi 1%-os értékre csökkent a kamatláb.

Az EKB másik szerepe a válság alatt a likviditásnyújtás bővítése volt, amelyet nem hagyományos intézkedések útján hajtott végre. Nem kétséges, hogy az életmentő pénzügyi műveletek nélkül az európai polgárok megtakarítási- és nyugdíjszámláit vezető pénzintézetek egész sora omlott volna össze.

Természetesen az is igaz, hogy az EKB kamatvágásai nem voltak olyan drasztikusak, mint mondjuk a Federal Reserve (az Egyesült Államok Szövetségi Tartalékrendszere) vagy a Bank of England által végrehajtott csökkentések.

Hasonlóképpen, bár az EKB robusztus készpénzinjekciói számos intézetet mentettek meg az összeomlástól, a valóságban sok bank nem adta tovább a többletlikviditást ügyfelei felé, ami különösen a kis- és középvállalkozásokat érintette hátrányosan, pedig a gazdasági kilábalás rájuk épül. Ehelyett számos bank jobbára saját pozíciójának megerősítésére használta fel a likviditást. A nagyközönség jogos felháborodására, sok intézménynél ez még prémiumfizetésre is lehetőséget biztosított.

Nem tehetem meg, hogy ne utaljak legalább néhány szó erejéig a fennálló fiskális egyenlőtlenségekre adandó politikai válaszokra is. Ezt a témát rengeteg félreértés övezi, pedig gyors és határozott fellépést igényel. Bővebb kifejtését azonban inkább rábíznám itteni kollégáimra.

A korábbi előadókhoz hasonlóan, magam is úgy látom, hogy a Parlament és az EKB között építő jellegű, pozitív irányba fejlődő párbeszéd alakult ki. Erre lehet építeni. Úgy vélem, a Parlamentnek nagyobb szerepet kellene játszania az EKB igazgatósági tagjainak – többek között az EKB következő elnökének – kinevezésében, s ezt megtehetjük egy hasonló eljárással, mint amit nemrégiben vezettünk be a központi bank új alelnökének kinevezésére.

Az EKB az Európai Parlamenten keresztül számoltatható el Európa polgárai felé. Meg kell erősítenünk ezt az elszámoltathatóságot. A válság mindenekelőtt bizonyította azt, hogy a szabályozatlanul hagyott piacok nem mindig képesek önkorrekcióra, és rendszerszintű kockázatoknak vannak kitéve. Ezért fontos, hogy támogassuk és maradéktalanul végrehajtsuk az EU pénzügyi struktúrájával kapcsolatos reformokat, különös tekintettel az Európai Rendszerekockázati Testület létrehozására, amelynek célja, hogy a pénzügyi piacokon lévő rendszerszintű kockázatokról és egyensúlyhiányról korai figyelmeztetéseket adó felügyeleti szervként működjön.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Sven Giegold, előadó. – (DE) Elnök úr! Az euróövezetre és az államháztartásra vonatkozó 2009-es éves beszámolóról szóló jelentés egy olyan időszakban készült, amikor az euróövezet óriási kihívásokkal nézett szembe, és ennek az időszaknak még nincs vége.

A gazdasági helyzet rendkívül aggasztó az európai polgárok és mindannyiunk szempontjából. Ezúttal a Gazdasági és Monetáris Bizottság nagy többséggel, kitűnő együttműködő készségről tanúbizonyságot téve fogadta el a jelentést. Jelentésem ismertetése során erre a háttérre szeretnék hivatkozni. Egyrészt teljesen egyértelműen kiderül mind a Bizottság idevágó javaslatából, mind az ajánlásokból, amelyeket a Parlament és a Gazdasági és Monetáris Bizottság terjeszt elő a mai plenáris ülésen, hogy a gazdasági helyzetet stabilizálni kell. Másfelől a válság – amely valamelyest stabilizálódott most, hogy a növekedési adatok kissé javultak – belépett az óriási államháztartási hiánnyal jellemezhető második fázisába. Ezt az árat kell megfizetnünk azért, hogy ki tudjunk lábalni a válságból. A jelentés üzenete ebből a szempontból egyértelmű. A lehető legsürgősebben vissza kell térnünk a Stabilitási és Növekedési Paktum által kijelölt útra. Ekkora adósságot nem hagyhatunk rá gyermekeinkre és unokáinkra.

Ugyanakkor a jelentés egyértelműen rámutat arra is, hogy a Stabilitási és Növekedési Paktum szabályai nem elegendőek. Hiányoznak a koordináció fejlesztésére irányuló megfelelő intézkedések az euróövezetben. Nagyon fontos lenne feloldani az euróövezetben fennálló egyensúlyhiányokat, valamint erősíteni a költségvetési és adóügyi politikák koordinációját.

Óriási kihívással állnak szemben e területek vezetői az euróövezetben, mert nekik kell felelősségteljes megoldást találniuk ezekre a problémákra. Ez azt jelenti, hogy szó sem lehet többet arról, hogy az egyes országok saját egyéni privilégiumaikhoz ragaszkodjanak saját kis helyi politikáik mentén. Főként a Bizottságnak, de az euróövezet valamennyi országának is vállalnia kell azt a hatalmas felelősséget, hogy bevezesse a szükséges intézkedéseket a helyzet kezelésére. Szeretném röviden összefoglalni javaslatainkat ezzel az üggyel kapcsolatban.

Először, hathatós eszközöket kell biztosítani a gazdasági koordinációhoz. Másodszor, véget kell vetni az euróövezet véges erőforrásokon nyugvó strukturális függőségének. Nem engedhetjük, hogy a legközelebbi olaj- vagy energiaár-emelkedés – ami máris folyamatban van – újra recesszióba sodorjon bennünket. Harmadszor, életbevágó, hogy a válságot követően megvalósuljon a pénzügyi piacok eredményes szabályozása. Sajnos azonban már most azt látjuk, hogy egyes tagállamok igyekeznek elérni, hogy még csak ne is születhessenek ésszerű javaslatok a központi hatóságok, például a felügyeleti szervek részéről. Negyedszer, elfogadhatatlan, hogy egy ilyen válság alatt, mint a mostani, ne a társadalmi kohézió célja legyen a középpontban – ez ellentétes az Európai Unió értékeivel. Egyes tagállamoktól ugyanis azt várják el, hogy abszurd kamatlábakkal próbálják meg finanszírozni adósságaikat. Azért szólítunk fel a jelentésben az eurókötvények és egyéb hasonló intézkedések bevezetésére, hogy szolidaritásunkkal segítsünk a gyengébb tagállamokon. Még ennél is fontosabb, hogy a fiskális politika szükséges korrekcióit ne a tömeges vásárlóerő rovására hajtsák végre. Ahhoz, hogy előrelépést érjünk el ezen a téren, a legkézenfekvőbb megoldást egy eredményes adóügyi együttműködés jelentené.

Itt az ideje, hogy a Bizottság végre javaslatot nyújtson be a közös konszolidált társasági adóalappal kapcsolatban. A jelentés ezenkívül felszólít arra, hogy vezessük be az országokénti jelentéstételt a vállalati jövedelmekről. Kérjük, hogy terjesszenek elő egy ennek megfelelő javaslatot. Az általános cél az, hogy ne az adóverseny, hanem az adóügyi együttműködés elve legyen az elsődleges, különös tekintettel a Monti úr által elért eredményekre és a belső piac felélénkítésére. Olyan tényleges javaslatokat várunk Önöktől, amelyek biztosítják, hogy ne még jobban eladósodva kerüljünk ki ebből a válságból. A tagállamok közötti szoros gazdasági együttműködés segíthet abban, hogy adósságok helyett egy olyan euróövezetet hagyjunk gyermekeinkre, ahol az országok együttműködnek, és nem egymást próbálják meggyengíteni versengésükkel.

Jean-Claude Trichet, az Európai Központi Bank elnöke. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Örülök, hogy ma alkalmam lesz megvitatni Önökkel az EKB 2008. évi éves jelentésével kapcsolatos állásfoglalást.

Az ideai vitát hosszú időre el kellett halasztani a tavalyi parlamenti választások miatt. Ez azonban lehetővé teszi, hogy a vita végén már a jelenlegi helyzetről is szóljak.

, EKB. – (FR) Elnök úr! Mint tudja, az Európai Központi Bank méltányolja a szoros kapcsolatot a Parlamenttel. Kapcsolatunk valójában még túl is mutat a szerződésben meghatározott kötelezettségeken. Az évek során gyümölcsöző párbeszéd alakult ki közöttünk, és azt mondanám, hogy a Scicluna úr és Giegold úr által az imént ismertetett nagyszerű jelentések is ezt bizonyítják.

Mai nyilatkozatomban szeretném röviden áttekinteni az elmúlt időszakban tapasztalható gazdasági változásokat és az Európai Központi Bank monetáris politikai intézkedéseit. Ezután szeretnék érinteni néhány, az állásfoglalásra irányuló indítványban felvetett kérdést, majd szót ejteni a jelenlegi helyzetről.

, az Európai Központi Bank elnöke. – Lássuk tehát először az elmúlt év gazdasági fejleményeit és a monetáris politikát. Amint Scicluna úr oly frappánsan megfogalmazta, az Európai Központi Bank 2009-ben olyan környezetben működött, amelyet a jövő gazdaságtörténetiséi valószínűleg a fejlett gazdaságok második világháború óta átélt legnehezebb időszakaként fognak emlegetni.

A pénzügyi válság 2008. őszi súlyos kiéleződése után 2009 a gazdasági konjunktúra folyamatos, világszerte egyöntetűen tapasztalható szabadesésével kezdődött. Nagyjából az elmúlt év áprilisáig, hónapról hónapra folyamatosan hanyatlott a gazdasági konjunktúra. Ebben az időszakban a bizalom megőrzésének létfontosságú záloga az a képesség volt – és ez az EKB védjegye –, hogy miközben meghozzuk a szükséges, halaszthatatlan és rendkívüli jelentőségű döntéseket, elsődleges célunkat, az árstabilitás középtávú megőrzését is rendületlenül szem előtt tartjuk.

Összességében nézve úgy véljük, hogy nem hagyományos monetáris politikai intézkedéseink – más szóval a kiemelt hiteltámogatás – jó szolgálatot tettek az euróövezet gazdaságának. Támogatták a pénzpiac működését, hozzájárultak a finanszírozási feltételek javulásához, és a hitel zavartalanabb beáramlását eredményezték a reálgazdaságba, mint ahogyha kizárólag kamatlábcsökkentések alkalmazására került volna sor. A bankok többnyire továbbadták a meredeken csökkenő EKB-kamatlábakat a háztartásoknak és vállalkozásoknak is.

Vezérelvünk az, hogy a helyzet normalizálódását követően nem szabad a kelletténél tovább fenntartani ezeket az intézkedéseket, mert az a pénzpiaci szereplők magatartását esetleg nemkívánatos módon befolyásolná, mi pedig nem szeretnénk függőséget kialakítani.

Ezért döntöttünk úgy, hogy tekintettel a pénzügyi piacokon tapasztalható javulásra, 2009 decemberétől fokozatosan megszüntetjük rendkívüli likviditásbővítő intézkedéseinket. Ennek megfelelően csökkentettük

hosszabb lejáratú refinanszírozási műveleteink számát, gyakoriságát és lejáratát. Ugyanakkor vállaltuk, hogy legalább 2010 októberéig továbbra is az igények szerint, maradéktalanul kielégítjük az euróövezet bankrendszerének likviditási szükségletét.

A Kormányzótanács úgy véli, hogy a jelenlegi monetáris politikai irányvonal megfelelő, és az inflációs várakozások következetes, szilárd lehorgonyozása jó esélyt ad a középtávú árstabilitás megőrzésére.

Most pedig hadd térjek át néhány kérdésre, amely az állásfoglalásban vetődött fel és a jelentésben is szerepelt.

Ami az elszámoltathatóság és átláthatóság kérdését illeti, nagyra értékeljük az Európai Parlamenttel kialakult rendszeres, építő jellegű párbeszédet.

Ezért üdvözlöm a Gazdasági és Monetáris Bizottság ismételt kinyilvánított támogatását a negyedéves monetáris párbeszéd iránt. Mint az előadó szintén ékesszólóan kifejtette, én is úgy gondolom, hogy az EKB-nek elszámoltathatónak kell lennie az európai polgárok felé, tehát a Parlament felé is.

Mi az EKB-t tartjuk a világ egyik legátláthatóbb központi bankjának. Gyakorlatunk, hogy közvetlenül a Kormányzótanács havi monetáris politikai ülését követően sajtótájékoztatót tartunk, olyan úttörő kezdeményezés maradt, amelyet még egyetlen főbb testvérintézményünk sem alkalmaz. Valós időben tesszük közzé átfogó bevezető nyilatkozatunkat, amelyben magyarázatot adunk a szakpolitikai döntésekre és az azokat megalapozó érvekre.

A válság alatt, mint Önök is tudják, még jobban törekedtünk a tájékoztatásra, s ezzel hozzájárultunk a pénzügyi piaci reakciók elsimításához, a bizalom növeléséhez és a talpra állás megalapozásához.

Kérték, hogy az EKB nyilvánítson véleményt egy olyan elszámolóház felállításáról, amely a hitelnemteljesítési csereügyletekhez (CDS) hasonló eszközökkel foglalkozna az euróövezetben. Hadd mondjam el, hogy az európai valuta és az euróövezet pénzügyi stabilitásának kézben tartását illetően az eurórendszer közvetlenül függ az euróban denominált CDS-piacok robusztusságától.

A központi szerződő félén keresztül történő elszámolás rendkívül fontos, és nem csupán az átláthatóság miatt, de azért is, mert diverzifikálja és megosztja a kitétséget, és csökkenti a motivációt túlzott kockázatok vállalására. Egyes fedezeti célokra bevezetett eszközöket nem szabadna spekulatív célokra felhasználni. Fontos, hogy a szabályozások alkotói ténylegesen felderítsék a lehetséges visszaéléseket, és ez az a pont, ahol úgy érzem, hogy különösen oszthatjuk a Parlament aggályait.

Engedjék meg, hogy egy-két szót szóljak a GMU kilátásairól ebben a nehéz időszakban. Bár a gazdasági kezd magához térni, ez nem jelenti azt, hogy a válság véget ért. Egyrészt tudjuk, hogy a fellendülés üteme változó lesz, sőt az ideiglenes visszaeséseket sem zárhatjuk ki.

Másrészt, továbbra is számos kihívás áll előttünk a pénzügyi rendszer reformjával kapcsolatban. Gazdaságainkban a finanszírozásnak nem destruktív, hanem konstruktív szerepet kell játszania. A konstruktív szerep próbája, hogy a finanszírozás valóban a reálgazdaságot szolgálja-e. Hogy ezt a szerepet biztosítsuk, tovább kell tökéletesítenünk a pénzügyi rendszerek működését, méghozzá jelentős mértékben.

Eddig a bankrendszerre koncentráltunk. Az eredményes reformok azonban a nem banki pénzügyi közvetítőkre és a pénzügyi piacok jellemzőire és működésére is nagy figyelmet fordítanak. Olyan mechanizmusokat és ösztönzőket kell kialakítanunk, amelyek garantálják, hogy a finanszírozás nem szabadul el olyan megfélemezhetetlen, destruktív módon, mint ahogy az a válság előtt történt.

Kordában kell tartanunk az európai polgárok gazdasági nehézségeit előidéző, rendszerszintű zavarokat. Erre a kihívásra részben az Európai Rendszerkockázati Testület létrehozása jelenti a helyes választ – a szükséges jogszabály megalkotásáról jelenleg is tárgyal a Parlament.

Az európai gazdaság előtt más kihívások is állnak, amelyek részben az államháztartással kapcsolatosak – amint azt az előadó ismét hangsúlyozta –, részben pedig a szuverén pénzügyi biztonságot érintik.

Európa gazdasági és monetáris uniójában a felelősségi körök meghatározása egyértelmű. Ami a ránk kiosztott felelősséget illeti, mindenki számíthat arra, hogy az EKB teljesíti azzal kapcsolatos kötelezettségvállalását, hogy az árstabilitást középtávon fenntartja az euróövezet egészében.

Az idei évre vonatkozó legfrissebb előrejelzéseink szerint az év végére – 12 évvel az euró bevezetése után – átlagosan évi 1,95%-os szintet ér el az infláció. Ez összhangban van árstabilitás meghatározásunkkal: 2%-nál alacsonyabb, de 2%-hoz közeli érték.

Az EKB elkötelezettsége, stratégiája és szakmai hitelessége töretlen. Európa gazdasági és monetáris uniójának zökkenőmentes működése nem csupán a monetáris unió alapul, hanem a gazdasági unió is. A nemzeti szintű döntéshozóknak stabil államháztartást kell vezetniük, miközben gazdaságuk versenyképességét is meg kell tartaniuk.

A jelenlegi körülmények között, amikor Európa létfontosságú döntések előtt áll, fontosabb, mint valaha, hogy felismerjük: az Unió jóléte határozott fellépést követel mindenki részéről. Úgy gondolom, hogy a monetáris unió Európában sokkal többet jelent egyfajta monetáris berendezkedésnél. Mi a közös sors uniója vagyunk.

(A felszólaló franciául és németül hozzászól: „Közös a sorsunk”).

Ez a sors a köz érdekét szolgálja, és alapító atyáink álmait tükrözi. A monetáris unió nem kényelmi okokból jött létre. Az európai népek integrációját elősegítő, átfogó folyamat része, amely a második világháború után kezdődött.

Azt gondolom, hogy sokszor alábecsüljük mindazt, amit Európa elért. Túl könnyen kritizáljuk intézményeinket és folyamatainkat. Pedig általában ezek igen jól működtek, még a legnehezebb időkben is. Úgy gondolom, hogy az európai intézmények és folyamatok a pénzügyi válságban is eredményesek maradtak.

Az Atlanti-óceánnak ezen az oldalán sikerült elkerülni az olyan drámai eseményeket, amelyek a válság újabb kiéleződését válthatták volna ki, mint ahogyan 2008 szeptemberében az Egyesült Államokban történt. Ezzel kapcsolatban szeretném kifejezni elismerésemet az euróövezet tagállamainak az Európai Tanács legutóbbi ülésén kinyilvánított kötelezettségvállalása iránt, hogy – ha az szükségesnek bizonyul – határozott, összehangolt fellépéssel fogják garantálni az euróövezet pénzügyi stabilitását.

Most pedig szeretnék élni a lehetőséggel itt az Európai Parlamentben, hogy szót ejtsek arról, amit meghallgatásomon a Gazdasági és Monetáris Bizottság előtt hétfőn megemlítettem. Az EKB Kormányzótanácsának az a szándéka, hogy 2010 vége után is befektetési fokozaton (BBB-) tartsa az elfogadható fedezetek hitelminőségi küszöbét. Ezzel párhuzamosan, 2011 januárjától az eurórendszer megfelelő védelmének folyamatos biztosítása érdekében bevezetünk egy minősített fedezetértékelési haircut-programot. Ennek technikai részleteit a Kormányzótanács legközelebbi, április 8-i ülésén meghozott döntésekről szóló sajtótájékoztatón közlöm.

Engedjenek meg néhány utolsó gondolatot. Úgy gondolom, hogy a közös valuta bevezetése valamivel több, mint egy évtizeddel ezelőtt az Európa számára békét és jólétet hozó európai integrációs folyamat eddig elért legnagyobb eredménye.

Mi európaiak megfelleltünk a pénzügyi világválságból eredő legújabb kihívásoknak. Monetáris uniónk és az EU valamennyi tagállamával az egységes piacon belül fenntartott szoros kapcsolataink révén el tudtuk kerülni, hogy a mostani válságot is valutaválságok tetézzék, mint ahogy az 1990-es évek elején történt.

Ma Európa újabb, létfontosságú döntések előtt áll. Továbbra is közös feladatunk a béke és a jólét biztosítása, hogy uniónk még vonzóbb élet- és munkakörülményeket biztosíthasson.

Ehhez, ahogy az előadók is hangsúlyozták, megerősített felügyeletre és megerősített együttműködésre van szükség. Meg kell újítanunk a közös cél gondolatát, az alapító atyáinkat fellelkesítő közös eszméket is. Az ő jövőbe tekintő törekvéseiket igazolja mindaz, amit a mai világban tapasztalhatunk.

Olli Rehn, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Először is szeretném megköszönni a lehetőséget az euróövezet 2009-es éves beszámolójának megvitatására. Az éves beszámoló elkészítésekor tudtuk, hogy a kiválasztott témák időszerűek lesznek. Talán túlságosan is időszerűvé váltak az utóbbi időben.

Engedjék meg, hogy gratuláljak mindkét előadónak, Edward Sciclunának és Sven Giegoldnak kiváló jelentésükhöz. Az Európai Központi Bank függetlenségét tiszteletben tartva inkább Giegold úr jelentésére koncentrálok. Ez a jelentés értékes hozzájárulást tesz az euróövezet gazdasági koordinációjáról és gazdasági irányításáról szóló jelenlegi vitához.

Az a véleményem, hogy a széles körű támogatás, amit Giegold úr jelentése kapott a Gazdasági és Monetáris Bizottságban, igazolja mind az általa alkalmazott megközelítés, mind a felvetett kérdések relevanciáját és kiegyensúlyozottségét. Teljesen egyetértek Trichet úrral abban a tekintetben, hogy az euró nem csupán egy technikai monetáris berendezkedés, hanem az Európai Unió központi jelentőségű politikai projektje, amit ebben az európai szellemben kell védelmezni és fejleszteni, nem utolsósorban a mai és holnapi nap folyamán, amikor az Európai Tanács igen kritikus pillanatban tanácskozik.

1999-től az euróövezet többnyire a gazdasági stabilitás területe volt. Megóvta polgárainkat a gazdasági turbulenciáktól. 2008 vége óta azonban az euróövezetre is súlyos csapást mért a pénzügyi világválság. A gazdaságélénkítő politikák és az erőteljes fiskális ösztönzők ellenére a pénzügyi piacokat továbbra is kiszámíthatatlanság jellemzi; példátlanul nagy a bizonytalanság. A piacon nemrégiben bekövetkezett hullámverés súlyosan próbára tette az euróövezet pénzügyi stabilitását és gazdasági irányítását, főként Görögország vonatkozásában.

Szeretném elmondani, hogy a görög parlament által a múlt hónapban elfogadott, máris hatályban lévő merész és meggyőző intézkedések nyomán Görögország jó úton halad afelé, hogy idén teljesítse a 4%-os hiánycsökkentési célt. E pillanat akár fordulópontot is jelenthet Görögország fiskális történetében és gazdasági fejlődésében.

Ugyanakkor sem Görögország, sem az euróövezet nincs még teljesen biztonságban: az euróövezet pénzügyi stabilitásának kérdését továbbra is aggodalmak övezik. A Bizottság ezért erőteljesen bátorította az euróövezet tagállamait arra, hogy hozzanak politikai döntést az egész euróövezet pénzügyi stabilitását garantáló mechanizmus bevezetéséről, amelybe semmiféle automatizmus nincs beépítve, de szükség esetén gyorsan bevetethető, és összhangban van mind a szerződéssel, mind annak „ki nem segíti” záradékával.

Ami bennünket illet, biztosíthatom Önöket arról, hogy a Bizottság készen áll az összehangolt, feltételes segítségnyújtás európai keretrendszerének bevezetésére, amelynek igénybevételéért szükség esetén folyamodni lehet. Szorosan, intenzíven együttműködünk az euróövezet valamennyi tagállamával és az EKB-val, hogy – az Európai Tanács ülése kapcsán – kidolgozzunk egy ennek megfelelő megoldást a hét folyamán.

Mindazonáltal, az azonnali válságkezelésen túlmenően azt is meg kell vizsgálnunk, hogy hogyan lehet elkerülni az ehhez hasonló helyzeteket a jövőben, hogy ne fordulhasson elő soha a mostani görögországihoz hasonló eset. A görög válság rámutatott a fokozott gazdasági irányítás szükségességére. Ezt már a Lisszaboni Szerződés is elismerte, és jogalapot szolgáltatott hozzá. Éppen ezért jelenleg javaslatokat dolgozunk ki a Lisszaboni Szerződés 136. cikkének végrehajtására vonatkozóan, továbbá az elkövetkező hetekben a Bizottság javaslatot terjeszt elő a fokozott gazdaságpolitikai koordinációról és a megerősített országfelügyeletről.

Giegold úr, mint Ön is kifejezte a 28. bekezdésben, mi is sajnáljuk, hogy nincsenek kormányok közötti, az euróövezeten belüli koordinációt kikényszerítő, kötelező erejű kötelezettségvállalások. Ezért integrált, előretekintő, a szakpolitikai intézkedésre koncentrálnak megközelítésre és egyértelmű operatív rendelkezésekre van szükség. Mivel elsősorban a fenntarthatatlan költségvetési hiányokat kell megakadályozni, biztosítanunk kell, hogy jobban nyomon követhessük az euróövezet tagállamainak középtávú költségvetési politikáit. Átfogóbb és szigorúbb ajánlásokat kell megfogalmaznunk a tagállamok részére a korrekciós intézkedések meghozataláról. Ebben számítok az Önök támogatására is.

A már meglévő eszközöket is jobban ki lehetne használni. A Tanácsnak módjában áll ajánlásokat kiadni bármely tagállam részére, ha annak gazdaságpolitikája veszélyeztetheti a gazdasági és monetáris unió zavartalan működését. Ez időnként előfordult a múltban, de talán nem elég gyakran. Az új Lisszaboni Szerződés 21. cikke a Bizottságot is felhatalmazza arra, hogy korai figyelmeztetést adjon ki közvetlenül egy-egy tagállam részére. Ezt meg kell tennünk, mert ezzel segíthetjük a tagállamokat abban, hogy a felmerülő gazdasági problémák kezelését egy sokkal korábbi fázisban megkezdjék.

Úgy tűnik, hogy kezdek kifutni az időből, ezért felszólalásomat a makrogazdasági egyensúlyhiányokkal szeretném zárni. A megerősített gazdasági irányításnak ez a másik kulcseleme. Mindent egybevetve, egyetértek az előadóval ebben a kérdésben.

Végezetül annyit szeretnék mondani, hogy a pénzügyi válság fájdalmas emlékeztető arra, hogy az elmúlt évtizedek töretlen gazdasági fejlődését nem tekinthetjük magától értetődőnek. Lehet, hogy a legrosszabban ma már túl vagyunk. A gazdaság talpra állása megkezdődött, de ez a folyamat még törekeny és önmagától nem képes előre haladni. A foglalkoztatási helyzet még nem javult. Ugyanez vonatkozik a fenntartható fejlődés előfeltételére, az államháztartás konszolidációjára is. Bármilyen fontos volt is a fiskális ösztönzés a gazdaság talpra állásához, a válság két éve semmissé tette az államháztartások stabilitásának több mint 20 évig tartó időszakát.

Ezek a felhők fogják beárnyékolni az elkövetkező évek gazdasági látképét. Mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy kitisztuljon az ég és visszatérjen a növekedés. Ezért most tényleg nem haladhatunk tovább a rendes kerékvágásban. A fenntartható növekedés és a munkahelyteremtés előmozdítása megköveteli tőlünk a lépésváltást.

Sophie Auconie, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Engedjék meg, hogy először is gratuláljak az előadónak, Giegold úrnak a színvonalas munkájához és ahhoz, hogy mindig kész volt meghallgatni más képviselőcsoportok előadóit is.

Jelentése, az Európai Parlament válasza az Európai Bizottság éves beszámolójára az euróövezetről és az államháztartásról, elemzésekben és javaslatokban gazdag munka. Természetesen nagymértékben meghatározta a jelentést 2009 nagy eseménye, a gazdasági és pénzügyi válság, ami az Európai Unió történelmében kétségkívül az eddigi legsúlyosabb válság.

A válságból személy szerint két fő tanulságot vontam le. Egyrészt, a Gazdasági és Monetáris Unió bebizonyította, hogy hasznos létesítmény. Stabil, közös valutánk, az euró, valódi monetáris védőpajzs szerepét töltötte be. Az euróövezeti tagság révén több ország kerülhetett el azt, hogy a válság következményeit még tovább súlyosbítsa a nemzeti valuta leértékelődése. Mint Írország esete is bizonyítja, az euróövezet vonzóbbá vált.

Az EKB aktív és rugalmas monetáris politikája és a hitelintézetek részére nyújtott többletlikviditás fontos szerepet játszott az európai bankok fennmaradásában.

Az első tanulság tehát, hogy bár gyakran hangoztatjuk, hogy Európa válságokra épült, ez a mostani megmutatta, hogy a gazdasági Európa nem csupán eredményes, hanem egyszersmind szükséges is.

Ebből következik a második tanulság, nevezetesen, hogy meg kell erősítenünk Európa gazdasági irányítását. Ma a monetáris politika az egyetlen valódi európai gazdaságpolitika. A költségvetési politikák kevéssé vannak összehangolva. Mindazonáltal az euróövezetben, amelynek célja – s ezt a jelentés ismét kiemeli – az Európai Unió valamennyi tagállamának integrálása, eredményes irányítást kell kialakítani a gazdaságpolitika valamennyi területén.

Ezt makrogazdasági és pénzügyi nyomon követéssel kell kezdeni; mi éppen ezen dolgozunk most az Európai Parlamentben. A költségvetési koordináció valódi eszközeként ezt kell továbbvinni a Stabilitási és Növekedési Paktum keretein belül. A válság alatt a bevételek jelentős visszaesése, a gazdaságélénkítési terv keretében hozott adóösztönző intézkedések és a gazdasági stabilizátorok alkalmazása a tagállamok költségvetési egyenlegének romlásához vezettek.

Az államadósság csökkentése a legalapvetőbb kötelességünk, gyermekeink jövője függ tőle. Legyünk szigorúak, de leleményesek. Gondolkodjunk egy új, európai költségvetési politikán és az eurókötvényeken, továbbá legyünk merészek az európai gazdasági irányításban.

Liem Hoang Ngoc, az S&D képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Giegold úr jelentése a mostani makrogazdasági vitára való tekintettel különösen nagy jelentőséggel bír. Még fontosabbá teszi ezt a jelentést, hogy szerzője német származású európai parlamenti képviselő, aki arra akarta felhívni az európaiak figyelmét, hogy a közös valutarendszerben milyen torzulásokat okoz az euróövezetbeli országok számára a munkaerőköltségek csökkentésének német stratégiája.

A német kormány történetesen hamarosan általános bérdeflációba fogja sodorni az euróövezetet és az egész Európai Uniót, ami súlyos makrogazdasági következményekkel jár. Szilárd strukturális alapok és megfelelő költségvetési források híján, a leértékelődés lehetetlenségével szembenézve, főként a folyó fizetésimerleg-hiánnyal küzdő tagállamok vannak arra kárhozthatva, hogy a bérek megnyirbálásával és társadalombiztosítási rendszerük kereteinek csökkentésével próbáljanak talpon maradni.

Ez először is a belső kereslet visszaesését idézte elő, ami 2008 második negyedétől kezdődően negatív növekedéshez vezetett, miközben a likviditási válság még csak el sem kezdődött. Másodszor, azt tapasztaljuk, hogy a szerényebb jövedelemmel és anyagiakkal rendelkező háztartások személyes adósságállománya növekvőben van, vásárlóerejük növekedése megtorpan. Spanyolországban, az Egyesült Királyságban és Írországban a lakásvásárlások kapcsán felhalmozódó adósságot a szabályozatlan finanszírozási gépezet táplálta, ami ugyanolyan a katasztrofális következményekkel járt, mint a jelzálogpiaci válság során.

Hölgyeim és uraim! A bizottsági vitákat hallgatva azt veszem észre, hogy az európai parlamenti képviselők nagy része mintha megfeledkezett volna a válság tanulságairól. Ez a válság még egyáltalán nincs mögöttünk. A folyamatban lévő kilábalást még törekenyebbé teszi a folytatódó bérdefláció, valamint az, hogy nem csak a Bizottság, de az eurócsoporthoz elnöke és az Európai Központi Bank elnöke is – amint hétfőn hallhattuk – arra szólítják fel a tagállamokat, hogy elhamarkodottan, valódi megszorító csomagokhoz hasonlítható kivonulási politikákat vezessenek be.

Félő, hogy az ilyen politikák a növekedés csírájában való elfojtását eredményezik, pedig az csak most fordult át a pozitív tartományba annak dacára, hogy a kapacitáskihasználási ráták továbbra is alacsonyok. Az ilyen politikákkal nem lehet csökkenteni Görögország, Spanyolország, vagy más országok hiányát sem, mert a várt adóbevételek nem fognak befolyjni. Eszkalálódó munkanélküliséget és fokozódó szociális feszültségeket gerjesztenek.

A Giegold-jelentés érdeme, hogy felhívta a figyelmet néhány ilyen makrogazdasági egyensúlyhiány meglétére. Sajnálatos módon az Európai Néppárt (kereszténydemokraták) és a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport által módosított, végleges változat vonakodik elítélni a bérdeflációt. Mindazonáltal, mindent egybevetve, a Giegold úr által elkezdett vita hasznos lehet egy olyan időszakban, amikor a válság alatt hitelét veszített neoliberális dogma ismét teljes erővel felütötte a fejét a Parlamentben, a Tanácsban és a Bizottságban.

Ramon Tremosa i Balcells, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr! Mindenekelőtt szeretnék gratulálni az előadónak, Scicluna úrnak – aki jól kiismeri magát a központi bankok kérdésében – és Giegold úrnak. A velük folytatott hosszas tanácskozásaink eredményeként végül számos megegyezési módosításban sikerült megállapodnunk.

Mai felszólalásomban az euróról szeretnék beszélni. Hadd áruljam el Önöknek, hogy újonc vagyok a politikában: kilenc hónappal ezelőtt még makroökonómiát tanítottam a Barcelonai Egyetemen. Mivel 2008 őszén tudományos elfoglaltságom miatt Londonban éltem a családommal, közvetlenül szemtanúja lehettem az angol font mindössze néhány hét leforgása alatt bekövetkező, meredek, 30%-os zuhanásának. Valamennyi angol kollégám hirtelen szegényebb lett, és a font azóta sem állt talpra. A font óriási leértékelődését látva el sem tudom képzelni, mi lenne ma a pezeta értéke, ha még mindig azt tartanánk a pénztárcánkban.

A borzalmas gazdasági világválság kétéves időszaka bizonyítja, hogy az euró szilárdan lehorgonyozott bennünket a stabilitás mellett. Sőt, ez az egyetlen főbb nyugati valuta, ami nem tette szegényebbé tulajdonosait.

A brit pénzügyi szakember, David Marsh szemléletes metaforájával élve, az euró biztos kikötőként állta ki a globális pénzügyi viharok pusztító hullámain. Ez a hosszú évekig meggyőződéses euroszeptikus és nagy tiszteletnek örvendő államháztartási szakember 12 hónappal ezelőtt könyvet adott ki, amelyben dicséri az eurót, méltatja az euró sikerét, és azt a jövő globális valutájaként ismeri el.

Ma nem az euró van válságban, hanem bizonyos tagállamok költségvetési válsága okoz nehézségeket a közös valutának. Az euró a monetáris unió ragyogó példája, amelyet Kína, India, Brazília és Oroszország legnevesebb közgazdászai is tanulmányoznak és megbecsülnek. Az euró nem jelent veszélyt a mediterrán gazdaságokra. Az euró jelenti az esélyt számukra, hogy gazdaságaik hosszú távon beilleszkedjenek a közép-európai országok kipróbált, megreformálódó, fejlett gyakorlatába.

A mai vita tárgyát képező jelentés élesen bírálja a kínai valutába való állami beavatkozás gyakorlatát. Mesterséges leértékelése súlyos, globális egyensúlyhiányok kialakulásához járult hozzá, s részben ezek felelősek a mostani válságért.

Az euróövezetben nem lenne szabad megbüntetnünk a legtöbbet exportáló országokat. A pénzügyi válságok történetéből tudhatjuk, hogy egészséges pénzügyi környezetben a gazdasági fellendülésnek az export a záloga.

Egyetértek azzal, hogy Németországban ismét be kell, hogy induljon a fogyasztás, és hogy az európai gazdasági növekedés motorjaként többet kellene tennie. Exporterejét azonban semmilyen körülmények között nem szabad meggyengíteni. Én Katalóniában élő liberális képviselő vagyok; ebben a térségben – amely a spanyol export 28%-át adja – ugyancsak magas az export bruttó nemzeti termékhez viszonyított aránya: csaknem 30%. Ne büntessük azokat, akik a legjobban teljesítenek!

Végezetül: ma már az euró meglehetősen nagy elismerésnek örvend világszerte, de az átláthatóság terén kissé többet kell tenni. Trichet úr, az Európai Központi Bank vitáinak szó szerinti jegyzőkönyvét ugyanúgy közzé kellene tenni, mint ahogyan azt az Egyesült Államokban, Japánban és Svédországban teszik.

Philippe Lamberts, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Mivel szeretném, hogy Rehn biztos úr minden szavamat tisztán és félreérthetetlenül megértse, angolul fogok beszélni.

Szeretnék egy pillantást vetni a jövőre onnan, ahol most tartunk. Hogy is állunk most? Hatalmas, fenntarthatatlan költségvetési hiányunk van, és szeretnék emlékeztetni arra, hogy a zöldek nem támogatják az ilyen mértékű deficitet.

Másodszor, nem hagyhatjuk figyelmen kívül a már most is óriási és egyre inkább elmélyülő társadalmi egyenlőtlenségeket. Az európaiak 16%-a él a szegénységi küszöb alatt, s ez nem elhanyagolható arány; a 25 év alatti spanyol fiatalok 40%-a munkanélküli, ez sem csekélység, és még sorolhatnám.

Azután szembe kell néznünk az éghajlatváltozással és az erőforrások apadásával is, és mindez azt jelenti, hogy befektetésre van szükség az infrastruktúra, az oktatás, a kutatás, az innováció terén stb.

Úgy gondoljuk tehát, hogy ideje sebességet váltanunk.

A februári csúcstalálkozó után Herman Van Rompuy kijelentette, hogy a makrogazdasági politika koordinációját jelentős mértékben növelni és javítani kell. No persze. De ez mit jelent? Ami a költségvetési kiadásokat illeti, nyilván azt jelenti, hogy több kölcsönös felülvizsgálatra és több előzetes ellenőrzésre van szükség. Görögország hadi kiadásokra fordítja a GDP 4%-át. Akkora légierije van, mint a Luftwaffe. Hogyhogy? Egy ilyen apró kis ország hogyan fegyverkezhet ekkora mértékben?

De a kiadási oldal vizsgálata önmagában nem vezet sikerre. Oda kell figyelniük – még hozzá alaposan – az adóbevételeink koordinálására, mert mi is itt a tennivaló? Újból ki kell egyensúlyozni az adójövedelmet, és a munkajövedelemtől más jövedelemformák, többek között a tőkejövedelem felé kell elmozdítani. Biztosítanunk kell a tényleges – tényleges, tehát nem csak papíron létező – vállalati hozzájárulást, ami megköveteli a KKTA-t, az országokénti jelentéstételt stb.

Be kell vezetnünk a pénzügyi tranzakciók után kivetett adót; be kell vezetnünk a szénadót. Ezzel nem csak az emberek magatartását befolyásolhatjuk, de egyben jövedelemre is szert teszünk. Ezt nem fogjuk tudni elérni csak azzal, hogy megkérjük az országokat a szakpolitikáik koordinálására. Nagyobb integrációra van szükség. Ha ezt nem tesszük meg, kormányaink nem lesznek képesek összeegyeztetni a költségvetési egyensúly igényét a szociális szükségletekkel és a beruházási szükségletekkel.

Ezért úgy látom, hogy Európa kritikus pillanathoz érkezett el. Választania kell a magasabb szintű integráció – nem csupán koordináció – és a hanyatlás között. Koppenhága után nem csak azt a tanulságot vonom le, hogy kudarcot vallott az éghajlat-megállapodás. Hanem azt is, hogy Európa ellehetetlenül, ha nem egységesen lép fel. Túl sokat koordinálunk, túl keveset lépünk fel együtt. Ezt szerettem volna elmondani a mai vitán.

Kay Swinburne, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Euróővezeten kívüli tagállam képviselőként nem tudom, mennyit nyom a latban a kollégák körében az én véleményem ezen a vitán. Sokan gondolhatják most, hogy az euróővezet problémájának megoldását bízzuk csak rá az euróővezet tagjaira.

Csak hogy az euró nem egy elszigetelt valuta. A nemzetközi piac résztvevője, és rá is ugyanúgy hatott a pénzügyi és gazdasági világválság, mint az euróővezeten kívüliekre. Hogy a mai helyzetben hogyan tudunk reagálni és talpra állni attól függ, hogy hogyan kezeljük országaink pénzügyeit a jó években. Amint már sokan rámutattak, oka van annak, hogy Németország egészen más költségvetési hiánnyal rendelkezik, mint Görögország. Lehet, hogy a két országot közös valuta egyesíti, de a takarékosághoz és a költségekhez való hozzáállásuk igen eltérő. A monetáris unióhoz való csatlakozással sem tudták egységesíteni fiskális politikájuk teljesen eltérő kultúráit és hagyományait.

Az Egyesült Királyság szemszögéből is sokat lehetne beszélni a fiskális politikában meglévő különbségekről. Mi is felduzzasztottuk a közhatalunkat, költöttünk és költöttünk a jó években, egyre több kölcsönt igényeltünk, és olyan adósságokat halmoztunk fel, amiket még csak el sem tudtunk ismerni, amikor úgy tűnt, örökre vége a szép időnek. Olyan kultúrát alakítottunk ki, ahol egy állítólag nagy tiszteletnek örvendő brit közgazdász még a múlt héten is kiállhatott egyik bizottságunk elé azt hangoztatva, hogy a kormányok pénzt tudnak varázsolni.

A közhatal finanszírozó pénzeket azonban alapvetően nem lehet elővarázsolni. Forrásuk a magánszektor által befizetett adó. Erre Németország is rájött. Az utóbbi időben alkalmazott szakpolitikái középpontjában az állt, hogy kormányzati kiadásokkal és ösztönzőkkel serkentse a magánszektor. Ezzel mára sikerült erős pozíciót teremtenie a kilábaláshoz. Végeredményben elmondható, hogy a közhatal a válság alatt teljesítette a feladatát. Kisegítette a bankokat, és ott bizonyított, ahol a magánszektor kudarcot vallott. Most itt az ideje, hogy a magánszektor feltöltse az állami kasszát.

A szigorító intézkedések hátrányából – abból, hogy számos, keményen dolgozó közalkalmazott veszíti el a munkáját – előnyt kell kovácsolni az új vállalkozások számára; a cégalapítási költségek csökkentésével kell növelni a vállalkozói kedvet, mert csak ezáltal jöhet létre az a nyereséges magánszektor, ami ki tudja húzni az országainkat a csávából. Azon országoknak, amelyek az elmúlt években fenntarthatatlan gazdaságpolitikát folytattak – köztük saját hazámnak – fel kell ismerniük: a változás életbevágó és elkerülhetetlen.

Jürgen Klute, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Szeretném megragadni az alkalmat arra, hogy ismét szemügyre vegyük a görögországi helyzetet, mert úgy gondolom, hogy a görög válság tanulságai az euróövezet politikai helyzetére is rávilágítanak. Először azonban szeretnék egy megjegyzést fűzni a német kancellár, Merkel asszony felhívásához, miszerint Görögországot szükség esetén ki kell zárni az euróövezetből.

Mi az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportban teljesen abszurdnak tartjuk ezt a javaslatot. Egyrészt olyan közösségről beszélünk, amelyen belül közös a sorsunk. Ha ezt komolyan gondoljuk, akkor nem szólíthatunk fel egy tagállam kizárására mindjárt az első alkalommal, hogy egy kisebb vagy nagyobb válságba kerülünk. Ez több mint nevetséges! Ráadásul ezzel saját kudarcunkat ismernénk be, amivel gyakorlatilag fejet hajtánánk a pénzügyi szektornak.

Míg a pénzügyi szektor szemérmetlenül hagyta, hogy az adófizetők pénzén mentsék ki a válságból, most azt akarják tőlünk, hogy tagadjuk meg a hasonló segítséget Görögországtól. Nehéz lesz elmagyarázni a nyugdíjasoknak és dolgozóknak Görögországban és a hasonló helyzetben lévő tagállamokban – a média szerint Portugália a következő ország, amely görcső alá kerül –, hogy miért velük fizettetik ki a számlát, amikor ők adóbefizetésekkel segítették meg a bankokat. Ha ezen az úton haladunk, nekivezetjük az EU-projektet a falnak.

A Görögországot illető minden jogos kritika ellenére – és görög képviselőtársaink is be fogják látni, hogy sok mindent rendbe kell tenni a portájukon – a válság semmiképpen nem nevezhető Görögország kizárólagos felelősségének. Arra szeretnék rámutatni, hogy az euróövezet pénzügyi politikájával kapcsolatos döntések java részét az Európai Központi Banknak engedték át. Az euró nem adhat választ a nemzetgazdaságok eltérő termelékenységére. Az olyan fő exportőrök, mint Németország, térdre kényszerítik a görög gazdaságpolitikát. Így ez egyszersmind az EU gazdaság- és versenypolitikájának válságát is jelenti.

Ezért felszólítunk arra, hogy töröljék el az EU tagállamok részére biztosított pénzügyi segítségnyújtás tilalmát. Az euróövezet tagállamai nyújtsanak euróhiteleket, az Európai Központi Bank vásárolja fel az adósságokat úgy, mint a Federal Reserve (az Egyesült Államok Szövetségi Tartalékrendszere) tette, és tiltsák be a hitelnemteljesítési csereügyleteket. Ezt követeljük.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

ELNÖKÖL: SCHMITT ÚR

alelnök

Nikolaos Salavrakos, az EFD képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr! Március 25. Európa és Görögország születésnapja egyaránt. 1957. március 25-én a Római Szerződés égisze alatt megszületett az Európai Unió. 1821. március 25-én megszületett Görögország.

Mai születésnapjukon Európa és Görögország próbatétel előtt áll; Európa a kohézió, Görögország pedig a gazdaság terén. Mindenki tudja a Parlamentben, hogy az euróövezet 15 országa közül 6-ban nagy az államadósság és a pénzügyi deficit. Mindenki tudja a Parlamentben, hogy az OECD-be tartozó mind a 30 ország a GDP 100%-át meghaladó és 2008-hoz képest 30%-kal felduzzadt államadóssággal néz szembe. Még az Amerikai Egyesült Államokban is odáig jutottak, hogy a súlyos gazdasági válság által okozott problémákat gyakorlatilag pénznyomtatással próbálják megoldani.

Azt is tudjuk, hogy a Görögországban bevezetett rendkívül kemény megszorító intézkedések a végsőig kimerítették a görög lakosságot. Sokan mondhatják: megérdemli Görögország, fizessen csak a hibáiért. Ez igaz. Vannak olyanok, akiket felelősségre kell vonni. De ne feledjük azt sem, hogy Görögország 15 milliárd euróval több terméket importál a többi európai országtól – főként Németországtól –, mint amennyit exportál.

Ezért megkérem az Európai Unió vezetőit, hogy tartsák szem előtt: geopolitikai problémát okozhat a szélesebb politikában, ha a spekulációt nem kezelik.

Elnök. – Köszönöm uram! Lejárt az ideje. Tisztelettel kérem Önöket, hogy tartsák be az Önöknek kiosztott felszólalási időt.

Werner Langen (PPE). – (DE) Elnök úr! Egy ügyrendi kérdésről szeretnék szólni. A képviselők erről később szavazni akarnak, és nagy bajban leszünk, ha nem tartjuk be a felszólalási időt.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Elnök úr! Trichet úr, mindenekelőtt engedje meg, hogy gratuláljak Önnek mindahhoz, amit az elmúlt években sikerült véghezvinnie. Ugyanakkor azonban tisztában kell lennie azzal is, hogy most több száz millió ember tartja vissza a lélegzetét az euróval kapcsolatos aggodalmak miatt. Egyáltalán nem számítottunk rá, hogy ilyesmire sor kerülhet a mi generációnk életében.

Először is aggódunk, hogy mi lesz most a hat hónapos és a tizenkét hónapos lejáratú refinanszírozási műveletekkel, és hogy sikerül-e Önnek rendben megoldani a rendkívüli likviditási intézkedéscsomag kivonását. Aki ehhez nem kíván Önnek sok szerencsét, az pénzügyi politikai mazochista. Ugyancsak aggodalomra ad okot az infláció, és Ön e téren is jó irányba halad. Osztrák állampolgárként azt tanácsolom, hogy itt ne legyünk németellenesek. Mindenkinél be kellene látnia, hogy Németország óriási stabilitás forrása volt a múltban. Most nem kellene azért büntetni, mert sok területen jobban teljesített, mint a többi ország. Nem vállalhatunk szolidaritást a hibás irányításért, a pazarlásért és a fölösleges adminisztratív intézkedésekért felelősökkel.

Burkhard Balz (PPE). – (DE) Elnök úr! Az Európai Néppárt (kereszténydemokraták) képviselőjében árnyékelőadóként vettem részt az Európai Központi Bank 2008. évi éves jelentése kapcsán, és nagyon meg vagyok elégedve az előttünk lévő jelentéssel. Hála az előadóval, Scicluna úrral, és főként a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport tagjával, Tremosa úrral folytatott szoros és eredményes együttműködésnek, véleményem szerint igen kiegyensúlyozott beszámolót sikerült megalkotnunk az EKB 2008. évi éves jelentéséről. Trichet úr és Rehn úr is hasonlóképpen vélekedtek.

Úgy gondolom, hogy 2008-ban – a válság első évében – az EKB igen nehéz feladatokkal állt szemben. E kihívások fényében úgy vélem, hogy az EKB eredményesen, és mindenekfelett nagyon körültekintően járt el. Scicluna úr jelentése is ezt a látásmódot tükrözi. Az EKB azonban nincs könnyű helyzetben, és ez valószínűleg nem is fog megváltozni egyhamar. Egyrészt messze vagyunk még a válság leküzdésétől, másrészt a tervezett szabályozó intézkedések új kihívást és új problémákat jelentenek az EKB számára. Fontos, hogy az EKB az eljövendő hónapokban és években is biztosítsa az euróövezet stabilitásának megőrzését. Az EKB-nak – mint tankhajónak a viharos tengeren – szilárdan tartania kell a helyes irányt.

Másrészt – és ezt, Trichet úr, utolsó előtti monetáris politikai megbeszélésünkön már említettem – az Európai Központi Banknak meg kell őriznie függetlenségét, főként arra való tekintettel, hogy hamarosan szerepet fog vállalni az Európai Rendszerkockázati Testületben. Ennek óriási a jelentősége, mert az EKB elnökeként rengeteg új feladat fog Önre, illetve az EKB más munkatársaira hárulni ennek kapcsán. Ezt fontos kritériumnak kell tekinteni a központi bank egyéb intézkedéseinek jövőbeli megítélésénél is. Tartsuk szem előtt ezt a kérdést a következő évek jelentéseinek elbírálása során.

Gianni Pittella (S&D). – (IT) Elnök úr, Trichet úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! A király meztelen! A helyzet súlyosságát már pontosan megfogalmaztuk. Most pedig hasznos lenne, ha annak orvoslására koncentrálnánk, és a kezelés első lépése nem lehet más, mint az európai gazdasági irányítás. Ennek hiányában ugyanis nem növekedhet a gazdasági rendszer, és az adósság még kevésbé fenntartható.

Görögországot támogatni és segíteni kell, és a gyenge versenyképességgel és magas adóssággal rendelkező gazdaságokban meg kell akadályozni egy esetleges dominóhatás kialakulását. A valódi európai irányításnak három célkitűzést kell garantálnia: 1) a növekedési politikát; 2) a növekedés fenntartására alkalmas pénzügyi eszközöket; valamint 3) a szűkséghelyzetek kezelésére irányuló politikát.

Ma reggel rengeteg dicshimnusz hallhattunk az euró érdemeiről. Persze, nyilván egyetértünk velük, de szerintem úgy kellene tekintenünk az euróra, mint olyan valutára, amely nem csak az inflációtól ment meg bennünket, hanem az eurókötvény kibocsátással – egy kisebb, jó célt szolgáló, garantált adósság árán – több likviditáshoz segít hozzá bennünket a fontos európai beruházási programok beindítására. Ami a szűkséghelyzetek kezelését illeti, egyetértünk egy európai valutaalap létrehozásával, ami ésszerű megoldás lenne.

Hölgyeim és uraim! Zárásként szeretném egyértelműen hangsúlyozni, hogy most semmi értelme nincs a töprengésnek, a sodródásnak, annak, hogy csak várjuk, mikor látjuk meg a fényt az alagút végén. Rajtunk egyáltalán nem segít egy „Don Abbondio Európa”. Ha ma nem mutat bátorságot Európa, akkor mikor fog?

Sharon Bowles (ALDE). – Elnök úr! Az EKB elnökével, az eurócsoporthoz elnökével és az EKB alelnökjelöltjével igen sűrű hét áll mögöttünk a bizottságban. Mindannyian egyetértünk, hogy a tagállamok szorosabb felügyelete – a korai beavatkozást lehetővé tévő, pontosabb statisztikákkal – alapvető követelmény.

Már meg is kezdődött az ezzel kapcsolatos munka, beleértve az Eurostat ellenőrzési hatáskörét, és a bizottság alig várja, hogy immár kibővített szerepében fellépve álljon rendelkezésre.

A Stabilitási és Növekedési Paktumon túl is vannak azonban bizonyos mutatók, amelyeket tiszteletben kell tartani. Az egyik lehetőség a makrogazdasági stabilitáshoz kötött, szélesebb körű költségvetési koordináció. Persze, ezt már kipróbálták. Emlékezzenek csak vissza, milyen heves vitát váltott ki 2001-ben az Ecofin Tanács Írországhoz intézett figyelmeztetése a költségvetési többlet időszakában. Úgyhogy megtanultuk a leckét: fegyelmet gyakorolni többlet idején még nehezebb, mint a hiányt kordában tartani. És éppen úgy, mint ahogy a pénzügyi piacokon történt, válsághoz vezet, ha ezt nem vagyunk képesek megtenni.

Ami a tagállamok közötti egyenlőtlenségeket illeti, leginkább a versenyképesség csökkenésére kellene odafigyelni – ami gyakran jár együtt az egységes piaccal kapcsolatos huzavonával –, és arra, hogy még mindig nincsenek megoldva a strukturális reformok, többek között a nyugdíjjal kapcsolatos kérdések. Itt sem feltétlenül a hiány áll a háttérben.

Végezetül, ahogy Scicluna úrtól hallottuk, bár az EKB likviditásnyújtása értékes eszköznek bizonyult a válság idején, nem adták tovább a reálgazdaságnak. Gyakran inkább jobban kamatozó eszközökbe fektették be újra. Sőt, még azt is megkockáztatom, hogy repülőgépeken keresztül egy részét visszaforgatták az EKB-ba. Semmi kétség, bizonyos körökben az ilyen tevékenységet még prémiummal is jutalmazzák. Ezért felteszem a kérdést: megérdemlik ezek a bankok, hogy meghallgassuk őket, amikor a tőke megfelelés teljesítésének új határidejéért rimánkodnak?

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Elnök úr! Engedje meg, hogy azzal kezdjem, hogy egy fontos jelentésről beszélünk, ami méltányos kompromisszumot teremt az Európai Parlamentben uralkodó feszültségek közepette. Azonosítja a társadalmi kohézió elemeit, amelyek nem szerepelnek az Európai Parlament hasonló vitáinak napirendjén. Szeretnénk, ha az Európai Unió egész politikájának jelentős fordulatát is jelezné.

Természetesen 2009-ről szól a jelentés, de 2010-ben is fontos fejlemények történnek, természetesen Görögország, saját hazám vonatkozásában. Le lehet vonni a következtetést, ahogyan ma sokan meg is tették, hogy a monetáris unió mellett gazdasági és politikai unióra is szükségünk van. A társadalmi kohézióhoz az euró mellett szükség van a szociális biztonság védőhálójára.

Ez világosan látszik mindabból, amit Görögországban beszélnek, noha ennek nagy része nem helytálló. Ki kell emelnem például, hogy Görögország termelékenysége nem sokkal maradt el az EU27-ek átlagától. Ez egyértelműen kiderül az Eurostat statisztikájából: 2007-ben és 2008-ban is körülbelül az átlag 90%-a volt.

Az elmúlt két vagy három évben Görögországban tapasztalható költségvetési hiány- és államadósság-növekedést a bevételek összeomlása eredményezte; a válság hatására visszaestek a külföldről – például az idegenforgalomból vagy szállításból – származó bevételek, miközben növekedtek a közkiadások. Persze nagy a pazarlás, és a közsférában jóval több embert foglalkoztatnak, mindenféle formában, mint kellene.

Ennek természetesen meg kell változnia; és valóban igénybe kell vennünk ezt a szociális védőhálót; nem elégedhetünk meg az általános felhívásokkal, hogy ne tegyünk semmit, ami túlságosan érintené az alacsony jövedelműeket. Korlátot kell szabni a költsékezésnek és a fegyverkezésnek, és minden olyan kiadásnak, ami az elmúlt két évben jelentősen emelkedett, miközben a jövedelmeket hasonlóan jelentős csökkenés jellemezte. Nem eshet tovább a lakosság nagy részének – a szegénységi küszöbön élőknek – a jövedelme.

E kérdések közül minden bizonnyal foglalkozni fognak a Brüsszelben most kezdődő csúcstalálkozón is. Mindazonáltal a Giegold-jelentés egy általánosabb változást is kell, hogy jelezzon, amit össze kell egyeztetni a Stabilitási Paktummal. Mindenekelőtt nincs szükség arra, hogy a Nemzetközi Valutaalap elfogadhatatlan politikájához forduljunk, mert ez az intézmény egyebek mellett a megbízhatóságban deficitet.

(Taps)

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Elnök úr! Rehn úr és Trichet úr helyesen tették, hogy a mai helyzetről szóltak. A görögök pozíciója rendkívül ingatag az euróövezetben, és úgy gondolom, a választ a Nemzetközi Valutaalap (IMF) jelentheti. E pillanatban az IMF a megfelelő szervezet arra, hogy kisegítse Görögországot a válságból. Ha ez nem válik be, akkor rá kell szánni magunkat, hogy elvágjuk a gordiuszi csomót. Azok az országok, akik nem tartják be az euróövezet szabályait, szálljanak ki a játékból.

Elnök úr! Próbáljunk meg tanulni ebből a helyzetből. Az euróövezethez való csatlakozásakor Görögország körülbelül olyan kiszámíthatatlan volt, mint a delphi jósnő. Az általa benyújtott adatok nem voltak sem egyértelműek, sem megbízhatók. Nem helyes, hogy a görög kormány továbbra is azt hangoztatja, hogy az euróövezet más államainak kell megoldani a helyzetet, mivel – állítólag – részben ők tehetnek a

Görögországban zajló válságról. Ez olyan, mintha a feje tetejére állítanánk a világot. Azok, akik valótlan adatokat közölnek, nem mutogathatnak ujjal senki másra. Ezért hadd tegyek fel egy konkrét kérdést Trichet úrnak és Rehn úrnak: tisztában voltak Önök azzal, hogy Görögország pontatlan és hiányos adatokat nyújtott be az euróövezethez való csatlakozásakor? Ha pedig nem, akkor nem kellett volna erről tudniuk? Remélem, hogy erre a kérdésre egyértelmű választ tudnak adni.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr! Azzal szeretném kezdeni, hogy minden jót kívánok honfitársaimnak március 25. alkalmából.

A kapitalizmus válsága spirálisan csökkenő színvonalat idézett elő a munkavállalók életkörülményei tekintetében. Ezzel egy időben pénzt és lehetőséget adott az egyre gyakoribbá váló munkavállaló-ellenes szakpolitikai döntésekre. Miközben a munkavállalókat az állam tartotta terror alatt, a nagytőke – a nagyobb tőkejövedelem reményében – valóságos háborút indított az alapvető bér- és szociális jogok ellen.

Az Európai Unió és a tagállamok kormányzatai népellenes politikát folytatnak, s ennek alappillére az EKB. Kíméletlen politikáját a tőkejövedelemzűség kizárólagos kritériuma alapján gyakorolja. A megalakulása óta folyamatosan hangoztatott, a bérek csökkentésére és a kapitalista átszervezések felgyorsítására vonatkozó felszólításai termékeny táptalajra találtak a kapitalista válságban.

Az EKB a nagytőke burzsoá segédjeként cselekszik, amikor a munkavállalókra hárítja át a válság terhet. Csaknem 1 trillió eurót pumpált bankokba és monopóliumokba. Most pedig a munkavállalóknak nyújtja be a számlát, és velük akarja megfizettetni a kárt.

Ezért kell erősítenünk az antiimperialista harcot, a harcot az Európai Unióból való kilépésért, a harcot a népuralomért és a népgazdaságért, a harcot a szocializmusért.

Godfrey Bloom (EFD). – Elnök úr! Az euró sikertörténetét hallgatva mintha valamilyen párhuzamos univerzumban találnám magamat. Most térjünk vissza egy kicsit a földre.

A munkanélküliség, a fiatalok munkanélkülisége az Ibériai-félszigeten és az euróövezet számos államában krónikus jelenség. Évek óta 30–40%-on áll. A válságtól tökéletesen függetlenül. Kész katasztrófa. Az egy főre jutó GDP az Egyesült Államokban sokkal magasabb, mint az Európai Unióban. A csendes-óceáni térség GDP-je jóval meghaladja az Unióét.

Nem, az euró cseppet sem volt sikeres. Már most kudarcot vall. A szemünk láttára omlik össze máris. Nézzük csak meg a gazdasági alapokat. Nincs végső hitelező; pontosan ennek köszönhető a mostani görög válság csakúgy, mint a szintén közelgő portugál válság. Nincs hitelező. Ez kész katasztrófa a valutakezelésben, akár optimális valutaövezetben vagyunk, akár nem.

Nincs összehangolt költségvetési politikánk, ezért már eleve bukásra van ítélve, és a szemünk láttára mond csődöt.

Ha megengedik, emlékeztetni szeretném Önöket valami másra is. Kétfajta ember létezik: vannak a pénzcsinálók, akik kilépnek a magánszektorba, dolgoznak és pénzt csinálnak, és vannak a politikusok és bürokráták, akik költik a pénzt; nos, túl sokan vagyunk ilyenek. Sokkal többen vagyunk, mint kellene. Mi vagyunk a gazdaság hátán lovagoló majmok, és a helyzet csak rosszabbodni fog mindaddig, amíg ezek a valutaövezetek el nem kezdik csökkenteni a közsféra kiadásait.

Corneliu Vadim Tudor (NI). – (RO) A válság legfőbb oka a maffia. Mondok néhány példát saját hazám, Románia kapcsán. Higgyék el, mint író, történész, továbbá mint egy napilap és egy heti magazin főszerkesztője, pontosan tudom, miről beszélek.

1990 óta körülbelül 6000, összesen 700 milliárd euróra becsült vállalatot privatizáltak csalás útján. Sajnos ennek a pénznek mindössze 1%-a folyt be eddig, összesen 7 milliárd euró. Sok esetben még csak nem is privatizációról, hanem inkább államosításról volt szó, azaz a román állam tulajdonában lévő eszközök valamilyen másik állam tulajdonába kerültek át. Nincs többé piacgazdaság; a gazdaságban a dzsungel törvényei uralkodnak.

Ez a helyzet több balkáni országban is megismétlődik: a helyi maffia a külföldi maffiával összefogva szervezett bűnözőkből álló kartellt alakít. A Balkán-félsziget puskaporos hordón ül, mint 100 évvel ezelőtt. A társadalmi tiltakozás lángja Görögországból rohamosan áterjedhet a térség más országaira is.

Míg a 20. században a forradalom exportját emlegettük, a 21. században már a csőd exportjáról beszélhetünk. Az éhség a történelem leghatásosabb választási tényezője. Át kell helyeznünk a hangsúlyt a korrupció elleni harcról – ami csak egy elvont fogalom – a korrupciók elleni harcra.

A lakosság kedélyállapota egyre borúlátóbb, és ha nem vagyunk képesek véget vetni a csalásnak saját hazánkban, akkor az Európai Unió nemes vállalkozása kártyavárként fog összeomlani.

Egy remény van a megváltásra: a történelmi horderejű választatok radikális megoldást kívánnak. A maffiát nem ellenőrizni kell, hanem eltemetni.

Werner Langen (PPE). – (DE) Elnök úr! Először is szeretnék őszintén köszönetet mondani Jean-Claude Trichetnek, az Európai Központi Bank elnökének az elmúlt hat évben végzett rendkívül sikeres munkájáért. Természetesen az előadónak is szeretnék köszönetet mondani többségi támogatást élvező jelentésükért. Rehn úr, emlékeztetni szeretném arra, hogy hatalmas feladatok állnak Ön előtt. Remélem, hogy a Bizottság végre összeszedi a bátorságát, és új javaslatban tekinti át a Stabilitási és Növekedési Paktum hiányosságait. A pénzügyminiszterek által vezetett gazdasági irányítás modellje ma már nem járható út, hiszen ugyanezek a pénzügyminiszterek a múltban már kudarcot vallottak. Egy ennél automatizáltabb rendszerre lenne szükség. Nincs szükségünk pénzügyminiszterek által ellenőrzött gazdasági irányításra. Ehelyett olyan automatizmusra van szükség, amely kihágások előfordulása esetén az EKB és a Bizottság támogatása és vezetése mellett lép akcióba. Ez lehetne a csúcstalálkozó eredménye.

Két megjegyzést szeretnék tenni azzal kapcsolatban, amit Trichet úr mondott az euróövezetről. Szívből egyetértek azzal a megjegyzésével, hogy világszerte meg kell őriznünk versenyképességünket. Itt nem csak arról van szó, hogy euróövezetbeli országok versenyeznek egymással, de lépést kell tudnunk tartani az Egyesült Államokkal és Ázsiával is.

Másodszor, hála a többelrel rendelkező országoknak, az EU-nak nagyrészt sikerült egyensúlyba hoznia költségvetését. Ha nem ez lett volna a helyzet, az EKB kénytelen lett volna sokkal szigorúbb politikákat bevezetni.

Harmadszor, nincs tudomásunk olyan országról a gazdaságtörténetben, amely csökkenő népesség mellett képes lett volna hosszú távú növekedést generálni a belső piacon. Az ilyen országoknak muszáj exportálni a termékeiket.

Németország ugyan gyengén indított a Gazdasági és Monetáris Unióban, de azután utolérte magát, és ma már számos ország példaképe. Ez azonban nem elegendő. A költségvetés konszolidációjával kapcsolatban nekünk is van épp elég tennivalónk. Nem szabad alábecsülni az ezzel kapcsolatos munkát. Vajon honnan jött az az ötlet, hogy büntessük meg a leginkább sikeres országokat, és zárjuk ki azokat, akik nem teljesítették kötelességüket? Ez idegen az európai politikától. Ezért szeretnék sok bátorságot kívánni a Bizottságnak, és őszinte köszönetemet kifejezni az EKB-nak.

(Taps)

Anni Podimata (S&D). – (EL) Elnök úr! Engedje meg, hogy először is gratuláljak a két előadónak azért a ragyogó munkáért, amit ebben a különösen nehéz pillanatban véghezvittek.

Hamarosan megkezdődik az egyik legjelentősebb csúcstalálkozó munkája, és az úgynevezett görög kérdés még mindig heves vita tárgya, csakúgy, mint az, hogy létrehozzunk-e – s ha igen, milyen összegben – egy európai mechanizmust, ami a szükséghelyzetek idején lépne működésbe, mint az euróövezet egészének stabilitását megóvó gazdasági védőháló.

Semmi kétség, hogy a helyzetért alapvetően Görögország felelős, amit Görögország is maximálisan felvállalt. Bizonyos dolgokért azonban mindannyian, együtt vagyunk felelősek. Bár a közös valuta sokat adott, súlyos hiányosságai is vannak. A GMU 11 éve folyamán megpróbáltunk szemet hunyni afelett, hogy az euróövezet gazdasági között fennálló jelentős egyenlőtlenségek és egyensúlytalanságok, valamint a versenyképesség megosztottsága nem egyeztethető össze sem az euróövezet életképességével, sem annak stabilitásával.

Ez tisztán látszik azoknak a spekulatív támadásoknak a fényében, amelyek eddig főként Görögországra irányultak ugyan, de éppen a napokban Portugália hitelkockázati besorolásának leminősítését okozták, és – egyelőre nem tudni, milyen következménnyel – mostanra más országokat is elértek, többek között Olaszországot és Spanyolországot.

Ezért bizonyítanunk kell, hogy a helyzet magaslatán állunk, és azonnal meg kell tennünk a lépéseket a gazdasági együttműködés és gazdasági irányítás új, kibővített modellje felé, amely, Langen úr, tiszteletben tartja a Stabilitási és Növekedési Paktum szabályait, ugyanakkor kiterjesztett kritériumok mellett, képes túllépni a szűkebb értelemben vett pénzügyi koordináció keretein a gazdasági koordináció felé, és elérni az EU foglalkoztatással és fenntartható fejlődéssel kapcsolatos stratégiájának célkitűzéseit.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Elnök úr, biztos úr, Trichet úr! Tízéves az euró, és – noha a turbulenciának még nincs vége – nagyrészt kiállta a próbát. Már ma is biztos vagyok abban, hogy akár a Nemzetközi Valutaalappal, akár a nélkül, megteesszük az első, fontos lépést az európai megoldás felé. Ahogy Trichet úr oly helyesen megfogalmazta, közös a sorsunk. Ha ez nem sikerül, az alternatíva természetesen félelmetes kilátásokat tár elénk.

Az EKB erőteljes védőbástyaként állta ki a pénzügyi viharok támadását. Érdemes megismételni, hogy az euró sikeres volt a pénzügyi válság idején, horgonyként működött egész Európában, még az euróövezeten kívüli országokban is.

Az euró stabilitást jelentett, új munkahelyek teremtésére adott lehetőséget, és ezt manapság sem szabad elfelejtenünk, amikor mindenki a válságról beszél. Az eurót nem lehet hibáztatni sem Görögország, sem más euróövezetbeli országok problémáiért. A közkiadások felelőtlen felduzzasztása mindenképpen problémákhoz vezet, bármilyen valutáról legyen is. Ellenkezőleg, a gazdasági válság sokkal rosszabban alakult volna, ha nincs meg az euró használatából fakadó együttműködés. 20-nál több nemzeti valuta esetében kellett volna spekulációval és leértékelési versennyel küzdenünk.

Ezt sokan átéltük már, magam is tagja voltam egy svéd finanszírozási bizottságnak, 500%-os kamatlábbal. A görögországi válság magától értetődően bizonyítja, hogy a költségvetési hiány alacsonyan tartásáról szóló paktumot szigorítani kell. A deficit továbbra is hatalmas. Uniós szinten kell megvalósítani a gazdaságpolitika jobb felügyeletét és koordinálását, azaz olyan pénzügyi koordinációt, ami méltó a nevére.

Zárásként szeretnék néhány szót szólni a spekulációról. Előfordul, hogy amikor egy ország spekulációs támadásnak van kitéve – mint az én hazám is az 1990-es években –, valójában jó lehetőséget kap arra, hogy meghozza a megfelelő intézkedéseket. Ha szorult helyzetbe kerülünk – például Soros György miatt –, tudjuk, hogy mire számíthatunk, és meghozzuk a szükséges intézkedéseket. Ezen mindenki elgondolkodhat, akinek hazája jelenleg hasonló nehézségekkel küzd.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Elnök úr! Tartózkodom a katonai nyelvezettől, amit az előző felszólaló használt. A háborús nyelvezet nem igazán illik a bankok stílusához. Valószínűleg az egyetlen olyan képviselőcsoport tagja vagyok itt a Parlamentben, amelynek legtöbb képviselője euróövezeten kívüli országokból jött. Csak két képviselőnk jött az euróövezetből. Így hát én eltérő álláspontot képviselek.

Trichet úr szövegét a 36-os szám jellemezte; pontosan ennyi európai parlamenti képviselő volt kíváncsi rá. Talán lustálkodunk? Nem – ez a szám azt jelenti, hogy az Európai Parlament képviselői nem igazán hisznek abban, hogy az Európai Központi Bank lehet egyfajta megoldás, gyógyír vagy mentőöv a válságban. Rehn úr kijelentette, hogy az euróövezet önmagában értékes, azután pedig a görög válságról beszélt. Itt van némi ellentmondás. Görögország pontosan azért van válságban, mert túl korán csatlakozott a stabilitás ezen oázisához. Kerüljük el ezt a fajta következetlenséget.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr! Egyetértek azokkal a képviselőtársaimmal, akik rámutattak, hogy a válságnak még nincs vége. Egyértelmű, hogy számos ország még mindig aggasztó gazdasági helyzetben van. A tagállamok többségében nő a munkanélküliség. A deficitek problémáját célzó intézkedések csak tovább fokozzák a válságot.

Trichet úr, Rehn úr – és itt az Önök által képviselt intézményekhez fordulok – nem látták előre, hogy válság van készülóban? Minden jel arra mutatott. Amikor kitört a válság, Önök azzal takaróztak, hogy mindenki oldja meg a saját problémáit. Még most is egyre csak a „deficit nyomon követése” és a „Stabilitási Paktum megszorításai” kifejezéseket emlegetik.

Én úgy gondolom, hogy az Európai Unió és Görögország problémái nem a pénzügyek szilárd kézben tartásával függnek össze. Nagyon jól tudják, hogy adósságai fedezése érdekében a Görögországhoz hasonló országok spekulánsok áldozatául esnek; ez azonban valójában a GMU-ban fennálló intézményi és politikai szakadékokat fedi fel.

Ezért azt mondanám, hogy amire szükség van most, az a Stabilitási Paktum módosítása. Egyértelmű, hogy a Stabilitási Paktum betartásához való ragaszkodás csak tovább fokozza a regionális és társadalmi egyenlőtlenségeket, növeli a munkanélküliséget, továbbá a növekedés minden lehetőségét megsemmisíti.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Elnök úr! Sajnálatos az a helyzet, amelyben Görögország és az euróövezet megérdemelten találta magát. Görögország számára elsősorban a Nemzetközi Valutaalapnak (IMF) kell pénzügyi segítséget nyújtania. Az IMF saját állítása szerint remek pozícióban van Görögország támogatására. Úgy tűnik, egy európai valutaalap (EMF) létrehozását politikai megfontolások motiválják, nevezetesen az, hogy Európa megőrizze a büszkeségét, ha Görögország az IMF-hez fordulna segítségért. De ne hozzunk létre elhamarkodottan egy teljesen új szervezetet csak azért, hogy a fennálló szabályok megszegését orvosolja. Kétséges, hogy az EMF létrehozása szükséges és kívánatos lenne. A szabályok betartatása érdekében fokozottabban kellene alkalmazni a Stabilitási és Növekedési Paktum által előírt büntetéseket. Most a Tanácson van a sor, neki kell lépnie. Az Eurostat számára biztosítani kell a hatáskört ahhoz, hogy behatóan megvizsgálja az euróövezet költségvetési adatait, valamint ellenőrizze a Stabilitási és Növekedési Paktum rendelkezéseinek betartását.

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Tisztelt Elnök úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A jelentés súlyos hiányossága, hogy a felelősöket nem nevezik meg. Márpedig Európában addig a gazdasági válságot nem fogjuk tudni felszámolni, amíg a felelősök meg nem lesznek nevezve. Mondjuk már ki végre, hogy az európai gazdasági válságot nem a bérből, fizetésből élő emberek idézték elő, hanem azok a bankok, multinacionális cégek, azok a biztosítók, amik végletesen kizsigerelték az európai társadalmakat.

Jelenleg Magyarországon, ha egy multinacionális cég le akar telepedni, akkor a következő a módja: ingyen kapja a területet az önkormányzattól, adókedvezményt kap, járulékkedvezményt kap, minimálbéren foglalkoztatja az embereket, és az emberek még szakszervezeteket sem hozhatnak létre. Ez az állapot vezetett ahhoz, hogy Európában munkavállalói válság jöjjön létre. Követeljük, hogy a gazdasági válság megoldásában és felszámolásában a multinacionális cégek, a bankok, a biztosítók vegyenek részt és vállaljanak szerepet benne.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). – (ES) Elnök úr! Amivel küzdünk, az a közösségi projekt nyolc évtizede alatt átélt legsúlyosabb válság.

Az amerikai jelzálogpiaci válsággal kezdődött, majd a Lehman Brothers összeomlása után most éljük át harmadik szakaszát, miután 2009-ben Európában 4%-ot esett a GDP, 23 millióra nőtt a munkanélküliség, drámaian romlott az államháztartások helyzete, továbbá az adósság meghaladta a GDP 80%-át.

Az EKB döntő szerepet játszott a rendszer likviditásának fenntartásában: nem hagyományos mechanizmusokat vetett be a hitelkorlátozások ellensúlyozására, és szorosan együttműködött a főbb monetáris hatóságokkal.

Most, hogy szerény fellendülés várható, és megszűnt az inflációs nyomás, fontos lenne, hogy továbbra is hozzájáruljon a hitelezés helyreállításához, és ne kockáztassa a gazdaság talpra állását azáltal, hogy túl korán, megkülönböztetés nélkül visszavonja rendkívüli intézkedéseit.

A válság bebizonyította, hogy a monetáris politika alapját képező monetáris és gazdasági pilléreket meg kell erősíteni. Az árstabilitás és az általános gazdasági stabilitás garantálása érdekében folyamatosan szemmel kell tartani az elsődleges pénzügyi eszközök és a magánhitelek árainak alakulását.

Húsz tagállamban tapasztalható túlzott hiány. A valódi értelme az államháztartás konszolidálásának – ami egy elkerülhetetlen, összehangolt és intelligens módon végrehajtandó feladat – az, hogy helyreállítsa a keresletet, elősegítse a beruházásokat és támogassa azokat a reformokat, amelyek lehetővé teszik a gazdaság felvirágoztatását és javítják a fenntartható fejlődés és munkahelyteremtés lehetőségeit. A szorosabb gazdasági unió kulcskérdés lehet.

Korrigálni kell a globális egyensúlyhiányokat. Az Európai Unió a legkiegyensúlyozottabb régiók egyike. Ez veszélybe kerülhet, ha nem erősítjük meg a versenyképességet és nem valósítunk meg fokozottabb nemzetközi monetáris együttműködést. A nemzetközi porondon csak akkor tudjuk felvenni a versenyt, ha az euróövezet egyensúlyhiányainak és különbségeinek korrigálása érdekében megerősítjük a belső gazdasági együttműködést a versenyképesség és fizetési mérleg területén.

Görögország erőfeszítései és bátorsága egyértelmű és határozott támogatást érdemelnek. Ez közös érdekünk, és a bizonytalanság egyetlen európai számára sem lehet kedvező. A szubszidiaritás és a szolidaritás az európai érme a két oldala. Amint Trichet úr is elmondta angolul, franciául és németül, az euró több mint egyszerű valuta: az euró közös sorsunk.

Most már én is elismételtem spanyolul, az Európai Unió egyik világnyelvén. Felszólalásomat görögül fejezem be, azon a nyelven, amely leginkább kifejezi egyetemes elhivatottságunkat: ευρώ είναι το κοινό μας μέλλον.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Elnök úr! A gazdasági válság az Európai Unió valamennyi tagállamában negatív következményekkel járt. Az Unió egész területén drámaian megnőtt a leginkább a fiatalokat sújtó munkanélküliség. A válság miatt sok tagállamban elapadtak a közpénzforrások. Az ír kormány 2008-ban és 2009-ben határozott intézkedésekkel válaszolt ezekre a problémákra.

. – Írország költségvetési hiánya elszabadult, és megközelítette a GDP 14%-át. A kormány intézkedései hatására 2010-ben a deficit a GDP 11,6%-án stabilizálódott. A kormányzati intézkedés a nemzetközi piacokon is elismerést nyert. A múlt decemberi, legutolsó költségvetés óta a referenciaértékhez képest stabilizálódtak az ír forrásköltségek. Sőt, úgy tudom, hogy a Gazdasági és Monetáris Bizottság e heti ülésén a központi bank elnöke is elismerését fejezte ki az ír kormány intézkedései kapcsán, amelyeket dicséretesnek tartott. A fiskális korrekció terén Írország sok tekintetben megelőzött sok más országot. Az olyan országokban, mint az Egyesült Királyság és az Egyesült Államok – a költségvetési hiány mindkét országban meghaladja a 10%-ot – számottevő korrekcióra van szükség ahhoz, hogy helyreállítsák az államháztartás fenntarthatóságát.

Zárásul arra szeretnék rámutatni, hogy Írország még mindig kedvező hely a vállalkozások számára, az ír gazdaság szilárd fundamentumokkal rendelkezik, és fenn tudjuk tartani 12,5%-os.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Elnök úr! Az euróövezetben kiszélesedő válság szemlélteti, hogy milyen veszély leselkedik azokra a gazdasági projektekre, amelyek nem gazdasági számításokra támaszkodnak, hanem ideológiai feltevéseken alapulnak – főként, ha az integráció eltérő gazdasági feltételekkel rendelkező, különböző tagállamok gazdasági integrációját is magában foglalja.

Fel kell tennünk a kérdést, hogy nem volt-e túl korai bizonyos államok csatlakozása az euróövezethez. Az európrojekt valahol gazdasági projektből elsődlegesen politikai projektté vált, ami mögött az európai integráció felgyorsításának célja állt. Lehet, hogy ma számos európai országban ezért a sietségért fizetnek nagy árat az adófizetők. Jó lenne, ha ebből a leckéből le tudnánk vonni a tanulságot a jövőre nézve. Az euró nem válasz a nemzetgazdaságok problémáira, a túlzott eladósodottságra vagy a pénzügyi fegyelem hiányára. A tagállamok a felelősek saját pénzügyeik állapotáért, a problémákat tehát ott kell megoldani, ahol felmerültek.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL). – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Némi csodálkozással olvastam a jelentéseket, és a ma reggel hallott felszólalások csak megerősítik a véleményemet.

Kevés kivétellel még mindig költségvetési korlátozásokról, az infláció kordában tartásáról, valamint a Stabilitási és Növekedési Paktumról beszélünk, holott a 27 ország közül 20 már nem is tud megfelelni az összes feltételnek.

Igaz, hogy sokan gazdasági irányítást követelnek. Mi azonban politikai Európát szeretnénk, ami ellenőrzést biztosít mind a gazdasági, mind a szociális döntések fölött, és képes beavatkozni a monetáris döntésekbe is.

A görög válság sokatmondó: ma Németország hozza a döntéseket és diktálja a feltételeket. Az Egyesült Államokban éppen most lehettünk tanúi a központi bank közvetlen beavatkozásának, hogy kincstárjegyek felvásárlásával finanszírozza az államkasszát. Európában az Európai Központi Bank azonnal a bankok segítségére sietett, de ami Görögországot és általában véve a PIGS-országokat illeti, mindig ugyanazoknak kell kifizetni a számlát: a köztisztviselőknek és a nyugdíjasoknak. Ráadásul eközben hazájuk pénzügyi spekulációnak van kitéve.

Itt nem kisebb reformokra, hanem egy egészen más Európára van szükség, egy gazdasági és szociális Európára, amely nem csak keveseknek kedvez, hanem az emberek többségének.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Az euróövezet és az államháztartás 2009. évi irányításáról szóló jelentés részletekbe menően tárgyalja az EU irányítását a pénzügyi és gazdasági világválság ideje alatt.

A számos európai gazdaságban tapasztalható, csökkenő termelés hatására drasztikusan nőtt a munkanélküliség és felgyorsult az adósság növekedésének üteme. A válság különböző következményekkel járt az egyes országokban, így érthető módon a válság kezelésére hozott intézkedések is különböztek egymástól az egyes országokban. Az EU-intézmények hiába igyekeztek összehangolt és együttesen meghozott intézkedésekkel fellépni, látszott, hogy az államháztartás igazgatásáért valódi felelősséget nem érző, populista kormányzatok néhány országot a katasztrófa felé sodornak.

Ez az, ami miatt az Európai Unió egésze sokkal nehezebben tudott megküzdeni a válság következményeivel, mint más jelentős gazdaságok, például az Egyesült Államok, Kína, Japán és India. Nyilvánvalóvá vált, hogy bár az európai gazdasági környezet összességében sokrétű és alaposan szabályozott, a versenytársaihoz képest azonban meglehetősen nehézkes. Az elkövetkező időszakban ezért az euróövezet államháztartásainak konszolidálására irányuló erőfeszítések mellett arra kell törekedni, hogy átszervezzük és jelentősen leegyszerűsítsük a belső környezet szabályozóit. Ne tévesszük szem elől, hogy egyedül a termelőgazdaság képes létrehozni azokat az erőforrásokat, amelyekből az egész társadalom él.

Enikő Győri (PPE). – (HU) Tisztelt Képviselőtársaim! Az Európai Központi Banknak 2008-as tevékenysége során korábban nem tapasztalt kihívásokkal kellett szembenéznie, amikor a világ gazdasági válság 2008 szeptemberében begyűrűzött Európába. A pénzügyi válság reálgazdasági válsággá alakult, hiszen a bankközi pénzpiac a bizalmatlanság nyomán befagyott, a pénzintézetek sem egymásnak, sem a vállalatoknak nem nyújtottak hitelt. Az EKB gyorsan, és megítélesem szerint megfelelően reagált a pénzügyi jelenségekre, de a válságkezelés értékelése kapcsán nem tekinthetünk el egy sajnálatos tényről, vagyis a nem euróövezet-országok közötti diszkriminációról.

Meggyőződésem, hogy az EKB az Unió szellemiségével ellentétesen járt el, amikor a válság csúcspontján 2008 októberében nem biztosított egyenlő feltételeket a likviditási facilitások igénybevételéhez. A Svéd és a Dán Nemzeti Bankkal ez EKB bonyolított pénzcseréigyletet azért, hogy a két ország bankrendszerének biztosítsa a megfelelő eurolikviditást, ezzel szemben a magyar és a lengyel jegybankkal ugyanezt a műveletet már csak fedezet megkövetelésével volt hajlandó végrehajtani.

Az EKB ezen lépése sajnálatosan hozzájárult a piacok elbizonytalanodásához és tovább súlyosbította az érintett országok helyzetét. Most, amikor az új pénzügyi rendszer kialakításán dolgozunk, előre kell gondoskodnunk arról, hogy az ilyen egyenlőtlenségeket kiküszöböljük. Nem hozhatunk tehát olyan szabályokat, melyek az Unió egyes részeit kedvezőtlenebbül érintik, mint másokat. Ezt a gondolatot vinném tovább akkor, amikor az Európai Rendszerkockázati Tanácsról beszélek, amelynek létrehozásán most mindannyian dolgozunk. Ebben az EKB jelentős szerepet fog kapni. A Tanács elnöki funkcióját is az EKB elnöke tölti majd be, és biztosítanunk kell majd, hogy az euróövezet - és a nem euróövezet - országok és így a kelet-közép-európai országok is azonos minőségű szavazati jogokhoz jussanak majd az új testületben.

Félő, ha nem emeljük fel szavunkat a válság során már megtapasztalt diszkrimináció ellen, akkor a megkülönböztetés gyakorlattá válik az új pénzügyi felügyeleti intézményekben, amit mindenképp el kell kerülni. Nem szabad hagyni, hogy az újraegyesülés eszméje csorbát szenvedjen, a politikai helyett gazdasági megosztottság legyen.

George Sabin Cutaş (S&D). – (RO) Nem meglepő, hogy az Európai Központi Bank éves jelentésének középpontjában a válság idején meghozott rendkívüli intézkedései állnak.

Ebben a vonatkozásban úgy gondolom, hogy az Európai Központi Bank helyesen járt el, amikor folyamatosan növelte az euróövezetbeli bankok likviditási-ellátását. Mindazonáltal azt sem szabad elfelejteni, hogy a válság az euróövezeten kívüli tagállamokat is rendkívül keményen sújtotta, és az Európai Központi Bank beavatkozására – likviditásbővítő intézkedések formájában – nekik is hasonlóképpen szükségük van.

Ráadásul az Európai Unió legtöbb tagállamában megfigyelhető a költségvetési hiány, az államadósság és a 25 év alatti fiatalok munkanélküliségi rátájának növekedése. A Stabilitási és Növekedési Paktum identitásválságban van és folyamatosan veszít hitelességéből, és ezzel lehetetlenné teszi a benne foglalt elvek eredményes alkalmazását.

Szerintem arra van szükség, hogy a Paktum automatikus és egységes megvalósítása helyett olyan megközelítést alkalmazzunk, amely figyelembe veszi az egyes tagállamok sajátos körülményeit, és sokkal inkább koncentrálna az államháztartás hosszú távú fenntarthatóságára, mint a költségvetési hiányra.

A Paktum fő célja a megelőzés volt. Azért hozták létre, hogy egy korai figyelmeztető rendszer segítségével többoldalú felügyeletet biztosítson a költségvetés alakulása felett. Éppen ezért tartom feltétlenül szükségesnek – Scicluna úr jelentésének szellemével összhangban – az Európai Rendszerkockázati Testület felállítását. Az ESRB ugyanis teljesítené azt a célt, hogy gyors figyelmeztetést adjon a pénzügyi piacokat fenyegető rendszerszintű kockázatokról és egyensúlyhiányokról.

A mostani pénzügyi válság és annak közelmúltbeli általános elmélyülése azt követeli, hogy késedelem nélkül megvizsgáljuk, milyen kölcsönös támogató mechanizmusok állnak rendelkezésre EU-szinten, s közben a közös gazdasági irányítás érdekében erősítsük meg a tagállamok közötti koordináció eszközeit. A válság

egyik fő tanulsága, hogy a költségvetési egyensúly fenntartásához nagyobb költségvetési felelősségre van szükség, ez pedig gazdasági nyomon követési eljárásokat igényel.

Roberts Zile (ECR). – (LV) Köszönöm elnök úr és biztos urak! Az elmúlt év decemberében Almunia úr, a Gazdasági és Monetáris Bizottság akkori biztosa azt mondta, hogy ha nem következik be semmiféle jelentős változás, Észtország jövő nyáron, 2011-től kezdődően csatlakozhat az euróövezethez. Nos, azóta történt néhány jelentős változás, nem csupán Észtországban, hanem az euróövezetben is. Ma gyakorlatilag Észtország az egyetlen tagállam, amely teljesíti a maastrichti kritériumokat. Milyen üzenetet közvetítené az, ha Észtország a szabályokkal ellentétben nem léphetne be az euróövezetbe? Szerintem azt jelezné a pénzügyi világ felé, hogy az euróövezet olyan súlyos kórságban szenved, hogy már egy kicsi, de szilárd költségvetéssel rendelkező országot sem képes befogadni. Hogy úgy mondjam, mintha kiraknánk egy táblát az euróövezet klubjának ajtajára ezzel a szöveggel: „A klub tatarozás miatt zárva”. Milyen üzenetet közvetítené ez az új tagállamok, többek között hazám, Lettország felé, amely egy IMF-program igénybevételére szorult és az euróhoz kötötte le az árfolyamát, és amely, az euró bevezetése érdekében a GDP dupla számjegyet elérő zuhanásával értékelte le a gazdaságát, és óriási munkanélküliséggel küzd? Azt az üzenetet közvetítené, hogy mi miért tegyünk meg mindent azért, hogy nemzeti valutánk magas átváltási árfolyama mellett magánadósságot fizessünk vissza, amikor ezt a tartozást uniós bankok adták ki euróhitelek formájában, például ingatlanfedezet mellett? Köszönöm.

David Casa (PPE). – Elnök úr! 2008. rendkívül fontos év volt az európai gazdaság és az egész világgazdaság számára. Ezt az évet a válság mélységével kapcsolatos nagyfokú és egyre növekvő bizonytalanság jellemezte.

Azt a kérdést is nagy bizonytalanság övezte, hogy mennyi időbe fog telni az európai gazdaságoknak a válságból való kilábalás, és hogy milyen eszközökkel lehetne a kilábalást elősegíteni.

A számos kihívással szembenéző EKB számára sem volt könnyű ez az év. 2008 folyamán az EKB több fő központi bankkal fogott össze, hogy összehangolt formában bőséges rövid lejáratú likviditással lássák el a bankrendszert. Az EKB által alkalmazott megközelítés rendkívül sikeresnek bizonyult.

E tekintetben csak támogatni tudom kollégám végkövetkeztetését az EKB teljesítményét illetően. Egyetértek azzal, hogy 2008. korszakalkotó év volt, és a döntéshozók fel tudtak nőni a feladat nagyságához. Osztom továbbá az előadó aggályait azzal kapcsolatban, hogy a bankok a kamatlábcsökkentéseket nem továbbították a fogyasztókhoz, és úgy érzem, ez további kivizsgálást igényel. Kérem, Trichet úr, hogy ezt vegye figyelembe!

Összességében véve úgy gondolom, hogy a máltai kollégánk, Edward Scicluna által készített jelentés rendkívül kiegyensúlyozott, ragyogó munka.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Elnök úr! Sajnos más irányú elfoglaltsága miatt Juncker elnök úr ma kivételesen nem tud csatlakozni hozzánk. Természetesen ezt sajnálattal veszem tudomásul.

Két nagyszerű jelentés van előttünk, amelyek lehetővé teszik, hogy még mélyebb eszmecserét folytassunk ebben az euróövezet számára oly fontos pillanatban.

Scicluna úr jelentése továbbá megalapozza a vita egyes elemeit, így többek között az Ön utódja kinevezésével kapcsolatos feltételeket is. A monetáris párbeszéd nem csak a demokrácia szempontjából fontos tényező, hanem az Európai Központi Bank működését és vezetését illetően is.

Barátunk Giegold úr jelentése Önnek tesz fel kérdéseket, Rehn úr, és nem az Európai Központi Bank, hanem az Ön feladata megválaszolni azokat.

Ami az euróövezet működését illeti, az a veszély fenyeget, hogy széthullik szociális modellünk. Almunia úr, mialatt az Ön elődje az euróövezet fennállásának 10. évét értékelte, egy dolog fájdalmasan nyilvánvaló volt: egyre növekednek az euróövezet tagállamai közötti eltérések. Itt tartunk most, és ezt még a szerződés elkészítői és a Stabilitási és Növekedési Paktum szerzői is alábecsülték. Ezzel számolnunk kell.

Két oknál fogva sem szabad ezt szem előtt tévesztenünk. Először is meg kell értenünk, hogy bár az államháztartás fenntarthatósága valóban kulcskérdés, ez még nem elegendő. Nemzeti hatáskörük mellett a tagállamoknak nincs természetes hajlandóságuk a szankciókra, ezért koordinációjuk és együttműködésük nem megfelelő. Ezt a csapatszellemet nekünk kellene előhozni. Ez az a varázsszer, amire szükségünk van.

A második pillér, amit mindig észben kell tartanunk, és ami nélkül nem boldogulhatunk, az adóügyi harmonizáció kérdése. Mint tudja, mélységesen elítélem, hogy a 2020. évi stratégia ebből a szempontból

még csak meg sem említi a társasági adózás adóalapjának harmonizációja érdekében folyó munkát. Ezt a munkát mindenképpen, a legnagyobb határozottsággal tovább kell folytatnunk.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Elnök úr! A pénzügyi válság nyomán rohamosan nő az államadósság, még akkor is, ha sok országban már kezdik elzárni a szociális biztonság csapját. A súlyos gazdasági válság kezelése után az államháztartás tartós, komoly egyensúlyhiányaira kell fordítanunk figyelmünket.

Van ugyan Stabilitási és Növekedési Paktumunk, csak az a probléma, hogy a tagállamok nem tartották be. Ezért kell most az államháztartás akut hiányával szembenéznünk. Görögország esetében figyelmet kaptak a hibás statisztikai adatok, de a probléma gyökere valójában a rosszul irányított gazdaságpolitika.

A lanyha növekedés, az elöregedő népesség és a rendkívül lassan javuló foglalkoztatás viszonyai között mi, politikusok kemény döntések előtt állunk. Az államháztartás problémáinak orvoslására nincs sok gyógyszer: ilyen az adóbevételek növelése, a gazdasági növekedés fellendítése vagy a kiadások visszaszorítása.

A gyógyír után kutatva a legfontosabb mutatók az államháztartás és a deficit fenntarthatósága. A fenntarthatósági deficit attól függ, hogy mennyire kell az adókulcsokat emelni vagy a kiadásokat csökkenteni ahhoz, hogy az államháztartás hosszú távon fenntartható legyen. Ha egyensúlyt akarunk elérni, mindig szem előtt kell tartanunk, hogy a kamatlábak és a bruttó hazai termék növekedése közötti különbség a felhalmozott adósságot növeli, és hogy népesség elöregedése miatt az elkövetkező években meredeken emelkedni fognak a nyugdíj- és ellátási költségek. Az államháztartás bevételeinek fellendítéséhez teljességgel elengedhetetlen a növekedés és a foglalkoztatás, a közszolgáltatások termelékenységének fokozása, és az olyan strukturális intézkedések végrehajtása, amelyek például garantálhatják a nyugdíjrendszerek fenntarthatóságát.

Hosszú távon a születési arány és a megelőző jellegű egészségügyi ellátás fog fontos szerepet játszani az államháztartás egyensúlyában. A gazdasági válság közepette az államháztartás jobb koordinációra szőlítottunk fel, és szeretném megkérdezni Rehn biztos urat, hogy mit szándékozik tenni ezzel kapcsolatban. Mindazonáltal az a véleményem, hogy a gazdasági válságot nem használhatják kibúvóként az elszabadult gazdasággal rendelkező tagállamok. Az államháztartásban szigorú költségvetési fegyelmet kell tartani.

Olle Ludvigsson (S&D). – (SV) Elnök úr! Három pontot szeretnék kiemelni a most tárgyalt jelentések kapcsán.

Az első, hogy az államháztartásról szóló vita ne csak a megszigorításokról szóljon. Arra is oda kell figyelnünk, hogy mit tehetünk a növekedés beindítása és a munkanélküliség elleni küzdelem terén. Sok országban a közkiadások visszafogására van szükség. Ugyanakkor az is fontos, hogy a bevételeket pozitív növekedésen keresztül is emeljük, minél több adófizető polgár munkába állításával.

Másodszor, örülök, hogy Scicluna úr felveti jelentésében a pénzügyi szektor fokozott átláthatóságának kérdését. Ezen a téren még sok a tennivaló. Az átláthatóság nem csupán a pénzügyi piac kártékony, kockázatos magatartásával való szembeszállás kiváló módja. A felügyelet eredményességéhez is fokozott átláthatóság kell, mint ahogy ahhoz is, hogy a közvélemény bízson az állami pénzügyintézetekben, ami szintén nagyon fontos.

E téren az EKB-nak kell az élen járnia, és haladéktalanul megtenni a munkáját átláthatóbbá tévő intézkedéseket. Első lépésként jó lenne, ha bevezetné az EKB Kormányzótanácsának ülésein készült jegyzőkönyvek közzétételét. A nyitottság legyen az Európai Rendszerkockázati Testület (ESRB) megalakításának fő irányelve is. A Rendszerkockázati Testület ajánlásainak csak akkor lehet foganatja, ha az a vezérelv, hogy nyilvánosságra hozzák őket.

Harmadszor, örömmel tapasztaltam, hogy Giegold úr hangsúlyozta jelentésében, hogy még válság idején is fontos a környezeti és az éghajlati szempontok egyértelmű érvényesítése. Nem engedhetjük, hogy a pénzügyi válság késleltesse az átállást a zöld gazdaságra. A gazdaság talpra állását a megújuló energiaforrásokba, környezetbarát közlekedési rendszerekbe és a zöld technológia fejlesztésébe történő befektetésekkel kell elősegíteni. Csak az ilyen befektetések képesek hosszú távon fenntartható növekedést eredményezni.

Frank Engel (PPE). – (FR) Elnök úr! Nem kétséges, hogy bevezetése óta 2009. volt az euró legnehezebb éve, de egyben a leghasznosabb is. A válság az Európai Uniót a leértékelési verseny háborújába taszította volna az euró nélkül. A 2009-ben tapasztalt monetáris instabilitás meggyengíthette volna az Európai Unió politikai szolidaritását.

Hála az eurónak, sikerült megszabadulnunk az átváltási árfolyamok és monetáris politikák közötti egyenlőtlenség áldatlan helyzetétől. De vajon meddig? Ma az európai valuta jobb irányításáért fohászkodunk – egy korlátozóbb, átláthatóbb és jobb reakcióképességgel rendelkező irányításban reménykedünk.

Az azonban, hogy néhány ország megpróbálja szigorúbban értelmezni az eurócsatlakozás alapszabályait, semmivel nem járul hozzá a helyes európai gazdasági és monetáris irányítás kialakulásához. Csak a szolidaritás fékezheti meg a spekulatív tevékenységeket – ezeknek ma még csak Görögország az áldozata, de bármelyik pillanatban lesújthatnak más országokra is az euróövezetben.

A szuverén adósságpiac érzelmileg felfűtött közegében a szolidaritás együtt jár a szilárdsággal. Az utóbbi hetek politikai csűrös-csavarása nem csak Görögországnak ártott. Súlyosan megrendítette az euróba vetett bizalmat is. A veszélyben lévő országok megsegítésének megtagadása aláássa az egész euróövezet monetáris stabilitását.

A szükséghelyzeteken túlmenően, adjuk meg végre az eurónak azokat az eszközöket, amelyekre szüksége van. Szükségünk van egy koordinált, európai kötvénypiacra, amellyel elkerülhetjük az abból adódó szűk keresztmetszetet, hogy a túl sok ország által felhalmozott szuverén adóssághegyek mind egyszerre járnak le. Minden szinten szükségünk van az euróövezeten kívüli testületekben való képviseletre, beleértve a nemzetközi pénzügyi intézeteket is. Miért nincs a G20-ak között az eurócsoporthoz elnöke?

Fogadjuk el azt is, hogy az új tagállamok a lehető leghamarabb szeretnének csatlakozni az euróövezethez. Tárt karokkal kellene várnunk őket, nem kicsinyeskedve! Azt fontolgatni, hogy kizárjunk euróövezetbeli tagokat, az erős Európa eszméjének megtagadásával egyenértékű. Az euróövezet kibővítése együtt kell, hogy járjon a valódi gazdasági unió megteremtéséhez szükséges eszközök megvalósításával: a költségvetési politikák koordinációjával, illetve a gazdasági és fiskális politikák harmonizálásával. Ezt az árat kell megfizetni az euró további sikeréért.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Elnök úr! A válság egy betegség, amiből általában ki lehet gyógyulni, sőt, sok esetben erősebben, fokozottabb ellenálló képességgel kerülhetünk ki belőle. Ugyanakkor komplikációkhoz is vezethet, sőt, bizonyos maradandó változásokat is előidézhethet a szervezetben. Gondoljuk végig, hogy hogyan ütötte fel a fejét ez a betegség, amit válságnak nevezünk.

A legtöbb esetben a betegséget vagy külső ok váltja ki, vagy abból fakad, hogy valamilyen szempontból elhanyagoljuk a szervezetünket. Ezt a válságot a piaci elvekkel ellentétes, spekulatív tevékenység okozta. A piac önmagában nem képes elutasítani, ellensúlyozni vagy korlátozni ezeket a tényezőket megfelelő felügyelet és a folyamatok alakulásának nyomon követése nélkül, s ez különösen fontos a piacokon nem tipikus helyzetekben. Mostanáig jobbra az állam vagy nemzeti intézmények ellenőrizték és felügyelték a pénzügyi piacokat. A globalizáció a nemzetközi pénzügyi intézetek és a globális pénzügyi piac kialakulásához vezetett. Nem hoztak létre azonban megfelelő nemzetközi, regionális, vagy – esetünkben – Európai szintű intézményeket a piacok felügyeletére és ellenőrzésére.

A piacot nem értékek vezérlik, hanem elsősorban a nyereség bármilyen áron való elérése. A válság nem 2008-ban kezdődött a pénzügyi piacok összeomlásával, hanem 2007-ben, az élelmiszer-piaci válsággal, valamint a politikai eszközökkel irányított energiapiac aláásával. Az Európai Unió helyzete abból a bűnből fakad, hogy nem tartotta be a Stabilitási és Növekedési Paktum egyetemesen megállapított és elfogadott elveit.

Kár, hogy a Bizottság figyelmeztetései túl erélytelenek voltak. Néhány tagállam sok mindent büntetlenül megúszhatott többek között azért, mert nem volt hajlandó eltérni, hogy holmi Bizottság vagy bárki más kioktassa. Néhány tagállam úgy viselkedett, mint a gyerek, aki megpróbálja takargatni a csínytevéseit. Az ilyen viselkedés nem lehet a Közösség vagy az integrációnk alapja. Fontos, hogy beismerjük az elkövetett hibákat, tárjuk fel ezeket polgártársaink előtt, kérjük bocsánatukat, megértésüket, és együttműködésüket a talpra álláshoz.

Fel kell lépniünk az ellen, hogy a válság következményei a leggyengébbeket és a legszegényebbeket terheljék. Az Európai Unióban jellemző szolidaritás arra kötelez, hogy támogassuk a válság által leginkább sújtott országokat. A fellendülés nem jöhet kívülről, ha a szervezet, vagy az állam, nem veszi fel a harcot.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Trichet úr, nagyon szépen köszönöm nem csak az elmúlt években végzett munkáját, hanem az elmúlt hetekben tanúsított hozzáállását is. Hozzáértésről, függetlenségről és következetességről tett tanúbizonyságot. Ön és munkatársai megnyugtatóan hatottak ezekben a zűrzavaros időkben.

Rehn úr, az elmúlt napokban néhány nagyon bátorító nyilatkozatot hallhattunk öntől. Mindent meg kell tennünk, hogy az Ön által megkezdett úton haladjunk tovább.

Az euró stabilizáló erő, még válságos időkben is. Fel kell számolnunk azt a hiedelmet, hogy a Görögország és mások által tapasztalt problémákat az euró és a Stabilitási és Növekedési Paktum okozták. Az elmúlt héten a görög miniszterelnök világosan kijelentette előttünk a Parlamentben, hogy nem az eurót kell hibáztatni. Ellenkezőleg, az euró a megoldás része. Az euró nélkül nincs reform. Az euró nélkül nem állíthatunk magunk elé reális, elérhető célokat. Hogyan kritizálhatjuk az eurót, ha az érintett országok maguk is úgy látják, hogy az euró nem gyengíti, hanem megvédi őket?

Azt is szeretném hozzátenni, hogy a sajtó által keltett benyomással ellentétben Görögország nem könyörög pénzért. Jó lenne, ha a Tanács számos tagja e téma megvitatásakor nem a hazai politikai front populista véleményével lenne elfoglalva elsősorban, hanem együttműködne velünk abban, hogy közös európai megoldást találjunk. Görögországnak nem kell szubvenció; támogatásra van szüksége reformjai és takarékosági terve megvalósításához. Az Európai Központi Bank elnöke, Trichet úr is világosan kifejtette háromlépcsős tervében, hogy mik a lehetőségek, és mikor lehet meghozni az intézkedéseket. Senki nem mondta, hogy semmit nem lehet tenni.

Monetáris uniónk van, de gazdasági uniónk nincsen. A gazdasági unió eléréséhez nem tanácsra, hanem politikai akaratra van szükség a tagállamok részéről. A gazdasági unió magában foglalja a költségvetési politika koordinációját, az adóügyi politika harmonizációját, az oktatási, gazdasági és szociális politikák koordinációját. Felszólítjuk a tagállamokat, hogy ezt valósítsák meg, és elvárjuk, hogy kötelezettséget vállaljanak eziránt. Az euró érdeke kívánja, hogy ezen az úton haladjunk tovább.

Danuta Jazłowiecka (PPE). – (PL) Elnök úr! Az euróövezet az elmúlt évben rendkívül turbulens időszakot élt át. Azzal kezdődött, hogy Szlovákia belépett az eurócsoportha, majd a Görögországot érintő óriási gazdasági és pénzügyi problémákkal zárult. Ez idő alatt a világ az utóbbi évek legnagyobb válságát élte át.

Most folynak a tárgyalások arról, hogy miként kezeljük az új kihívásokat, milyen irányt vegyen a világgazdaság, és mi legyen az Európai Unió politikája. Ennek a vitának egy része az általunk megvitatásra kerülő állásfoglalásra irányuló indítvány is. Egy vonatkozására szeretném felhívni a figyelmet.

Hölgyeim és uraim! A gazdasági válság, a görögországi problémák és a Görögországnak nyújtandó támogatásról most folyó vita mind azt bizonyítja, hogy az új és a régi Európa megosztottsága jelenleg is fennáll. Múlt pénteken José Manuel Barroso, az Európai Bizottság vezetője felvetette azt a gondolatot, hogy hozzunk létre egy támogatási mechanizmust a pénzügyi problémákkal küszködő euróövezetbeli országok részére. A Bizottság vezetője véleménye szerint az ezen eszköz igénybevételére vonatkozó elveket és feltételeket kizárólag az euróövezet tagállamai határozhatják meg.

Megragadom a mostani vita által nyújtott lehetőséget arra, hogy erőteljes támogatásomat fejezzem ki Lewandowski úr, a pénzügyi programozásért és a költségvetésért felelős biztos, valamint Jan Rostowski professzor, lengyel pénzügyminiszter álláspontja iránt. Én is szeretnék csatlakozni felhívásukhoz és számos más képviselőtársam véleményéhez, hogy valamennyi tagállam – az euróövezeten kívüliek is – már most vállaljanak aktív szerepet az euróövezet megerősítésére és a tagállamok részére nyújtandó támogatási eszközök kialakítására irányuló intézkedésekben. Lengyelország jelenleg nem tagja az euróövezetnek, de hamarosan bevezeti a közös valutát, és már ma szeretnénk beleszólást kapni abba, hogy hogyan alakuljon az eurócsoportha jövője. Ezért ne zárjunk ki egyetlen tagállamot sem egy ilyen fontos vitából. Hadd emlékeztessék a „kétszességű Európa” jelmondatra. Ne osszuk fel Európát az euróövezet Európájára és az euróövezeten kívüli Európára, mert egyetlen Uniót alkotunk.

Végül szeretném teljes szívemből támogatni az állásfoglalásnak azt a részét, amelyben felszólítja az Európai Központi Bankot, az Európai Bizottságot és az eurócsoportha tagjait, hogy – a jelenleg érvényben lévő kritériumok alapján – támogassák az euróövezet bővítésének folyamatát. Szeretném továbbá megköszönni az Európai Központi Bank elnöke, Trichet úr kiváló munkáját, főként az Európa számára oly nagy megpróbáltatást jelentő idekésztendően.

Alajos Mészáros (PPE). – (HU) Köszönöm a biztos úrnak és az EKB elnök úrnak, valamint a jelentéstevőknek, hogy nyíltan és magas szakmai szinten közelítették meg ezt a számunkra olyan súlyos kérdést. Valóban riasztó, hogy minden erőfeszítésünk ellenére a munkanélküliség aránya és az államadósságok mértéke egyre emelkedik szinte mindegyik EU-s országban. Országom, Szlovákia sem kivétel ez alól. A munkanélküliség 13% fölé emelkedett. Szlovákia utolsó országgént 2009. január 1-jén lépett be az euróövezetbe, és ennek pozitív lecsapódása volt úgy a gazdaságban, mint politikai és társadalmi téren. A lakosság nagy többsége ma

is pozitívan érez az euróval szemben. Ezért nagyon fontosnak tartjuk, hogy az euró megtartsa eddigi erejét és presztízsét, és a Parlamentnek segíteni kell a Bizottság és az EKB erőfeszítéseit, hogy ezen a téren ne valljunk kudarcot. Ehhez elsősorban az kell, hogy az európai gazdaság integrációja egy magasabb és fenntartható szintre kerüljön. Ez már viszont egy olyan stratégiai kérdés, amelyhez a Tanács elkötelezett hozzáállása is elkerülhetetlen.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) A kivezető út ebből a bonyolult gazdasági és pénzügyi válságból nem bizonyult olyan hatásosnak, mint reméltük. A válság kezdetén a tagállamok banktámogató csomagjait nem koordinálták európai szintű feltételek megállapításával, és több bank saját veszteségei fedezésére használta fel az Európai Központi Bank által kiosztott pótlólagos forrásokat. A gazdasági tevékenységek támogatását sem koordinálták, főként a kis- és középvállalkozások vonatkozásában. Ez nyilvánvaló következményekkel járt: tömegesen dőltek be a kis- és középvállalkozások amiatt, hogy nem tudtak idejében banki hitelekhez jutni. Az euróövezetbe tartozó országok könnyebben megbirkóztak ezekkel a nehézségekkel, mert az Európai Központi Bank biztosította számukra a likviditást. Ha hiszünk az európai szolidaritásban, valóban nyitott piacon, ugyanazon versenyfeltételek között működünk és fő célunk, hogy a lehető leghamarabb kikerüljünk ebből a nehéz helyzetből, akkor az Európai Központi Banknak likviditást kellett volna – és kellene – biztosítania a válság által különösen keményen sújtott, euróövezeten kívüli tagállamoknak is.

Andrew Henry William Brons (NI). – Elnök úr! Az előadó, Scicluna úr, rámutatott arra, hogy az EKB megpróbálta bővíteni a likviditást, de az általa nyújtott likviditást a bankok nem adták tovább ügyfeleiknek. Ez az euróövezeten kívül és belül is ugyanúgy igaz.

Pártom elégedett azzal, hogy az Egyesült Királyság az euróövezeten kívül marad. Egy állam valutája saját gazdaságának az állapotát és szükségleteit kell, hogy tükrözze, nem pedig 27 különböző gazdaság átlagos szükségletét. Mindazonáltal azt kell mondanom, hogy saját valutánk megtartása a válasznak csak egy része. A központi problémát az okozza, hogy a hiteltermelés és -szétoztás magáncégek – kereskedelmi bankok – kezében van, és ez egyaránt jellemző az euróövezeten kívül és belül is.

A hiteltermelés – valójában a pénztermelés – funkcióját ki kellene venni a magáncégek kezéből. Az extra vásárlóerőt – ha ez szükségesnek bizonyul a már most vagy hamarosan rendelkezésre álló növekmény szétoztása vagy a jelentős infrastrukturális beruházások finanszírozása céljából – a kormányoknak kellene előteremtenie és visszaforgatnia, nem pedig a bankoknak előteremtenie és visszakölcsönöznie.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) A mostani válság alatt láthattuk, hogy a kamatok és az árfolyamok által kiváltott ingadozások az euróövezetet addig sikeresen védelmező közös valuta ellen dolgoztak.

A közös valuta nem jelentett megoldást valamennyi belső és külső egyensúlyhiányra. De annak az előnye, hogy a nemzeti intézmények hozzáférhettek az Európai Központi Bank likviditáshoz és kiküszöbölhették az árfolyam-ingadozásokat, fokozta az euróövezeten kívüli országok érdeklődését az euró iránt.

Üdvözlünk kell ezen államok erőfeszítéseit arra, hogy a közös valuta bevezetése érdekében javítani igyekeznek saját gazdaságukat és költségvetési politikájukat. Kérem a Bizottságot és az Európai Központi Bankot, hogy támogassa az euróövezet mielőbbi kiterjesztését, hogy nagyobb védelmet nyújthasson ezen országoknak a gazdasági és pénzügyi válság következményeivel szemben.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Elnök úr, Trichet úr! Szeretném megköszönni a jelentésnek azt a részét, amely óva int a hiánycsökkentés céljára szolgáló bércsökkentésektől, mivel az alacsony jövedelmek a gazdasági növekedés meredek visszaesését eredményezik. Szeretném megköszönni ezt a bekezdést, mert hiszem, hogy ez nem csupán a gazdasági növekedést fogja vissza és Európa versenyképességét csökkenti, hanem korlátozza az európai polgárok lehetőségeit is arra, hogy társadalmi szerepüket maradéktalanul betölthessék.

Elengedhetetlen, hogy a költségvetéseinket az iránymutatásnak megfelelően alakítsuk, ugyanakkor legalább annyira fontos a tagállamok számára az is, hogy rendelkezzenek gazdasági és szociális mozgástérrel. Az olyan Európa, amely már nem fektet be az oktatásba, az egészségügybe és a kutatásba, olyan ingatag Európát jelent, amely nem képes felvenni a versenyt a világ más országaival. Ne azok a csoportok fizessenek, amelyek nem felelősek a válságért. Ha nem fektetünk be az emberekbe, nem lesz jövőnk Európában. Ezért kérem, hogy a jövőben inkább a szociális szempontokra helyezzük a hangsúlyt.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A mostani gazdasági és pénzügyi válság – amely egyszersmind strukturális válság – rákényszerít bennünket a tartós kontrollok és az óvatos költségvetések bevezetésére. A globalizáció arra kényszeríti az euróövezetet, hogy hatékony szerepet töltsön

be a pénzügyi politikában. Ez azonban nem történhet a hétköznapi emberek rovására. Mindenkit szeretnék emlékeztetni arra, hogy óvatosan és felelősen kell eljárunk.

Jean-Claude Trichet, az Európai Központi Bank elnöke. – (FR) Elnök úr! Hadd mondjam el, hogy már hat és fél éve állok itt a Parlament előtt, de még sosem hallottam ennyi hozzászólást, elemzést, tanácsot és javaslatot, mint most.

Le vagyok nyűgözve az Önök által kifejezett vélemények gazdagságától és sokrétűségétől.

Engedjék meg, hogy megpróbáljam összefoglalni főbb gondolataimat az elhangzott véleményekkel kapcsolatban azzal a megjegyzéssel, hogy ezek mindegyike érdekes és fontos volt, és az Európai Központi Bank természetesen a legnagyobb jelentőséget fogja tulajdonítani nekik.

, az Európai Központi Bank elnöke. – Elsőként szeretném megjegyezni, hogy sok szó elhangzott a kihívásokról, amelyekkel az EKB szembenézett, és sokan dicsérték az EKB-t amiatt, hogy képes volt valós időben reagálni a kivételesen nehéz körülményekre. Hadd mondjam el, hogy kollégáim és jómagam mindent megtettünk, ami tőlünk telt ezek között a kivételesen nehéz körülmények között, ebben a II. világháború óta – de ha nem lépünk fel késlekedés nélkül, talán az I. világháború óta – tapasztalt legrosszabb helyzetben.

Ezek a kihívások mindenhol tapasztalhatók voltak; Önök közül is sokan említették, hogy Európa és a világ más központi bankjai is hasonló nehézségekkel álltak szemben. Tehát mindnyájunknak hatalmas felelősséget kellett vállalni, és teljesen egyetérttek mindenkivel, aki rámutatott, hogy még nincs vége a nehéz időknek. Még nem jutottunk túl a nehéz időkön. Még nem térhetünk vissza a régi kerékvágásba. Továbbra is rendkívül ébernek kell lennünk.

Nyugtáztam az üzenetet a növekedéssel és a munkahelyekkel kapcsolatban is; ez egy igen határozott üzenet a Parlament részéről. Teljesen egyetérték vele. Azzal, hogy stabilitást biztosítunk, illetve azzal, hogy megbíznak bennünk, hogy közép- és hosszú távon stabilitást biztosítunk, úgy vélem, mi is hozzájárulunk a fenntartható növekedéshez és a fenntartható munkahelyteremtéshez. Önök is tudják azonban, hogy legfőbb üzenetünk a strukturális reformokról szól; Európa növekedési potenciáljának növeléséhez és Európa munkahelyteremtő képességének fokozásához mindenképpen elengedhetetlenek a strukturális reformok.

Nem akarok a biztos úr nevében válaszolni, de megértem azt az erőteljes üzenetet is – amivel mi is maradéktalanul egyetértünk az EKB-ban –, hogy a 27 tagállamból álló Európa és a 16 tagot számláló euróövezet irányításának kérdése életbevágó. Felszólítunk minden országot arra – akár a 27, akár a 16 tagállam közé tartozik –, hogy a legnagyobb felelősséggel kezelje ezt a kérdést, és gyakorolja felelősségüket, gyakorolja a felügyeletet társaik felett. A Stabilitási és Növekedési Paktum száz százalékos, maradéktalan végrehajtása teljességgel elengedhetetlen. A költségvetési politikák felügyelete a GMU központi gondolata, sőt, hadd tegyem hozzá, hogy idetartozik a strukturális reformok és a strukturális reformok végrehajtásának felügyelete, illetve a – főként az euróövezetbeli – nemzetgazdaságok költség-versenyképességének felügyelete is. Ez kulcskérdés.

Nem akarom tovább részletezni a görögországi helyzetét és annak különféle vonatkozásait. Már többször volt alkalmam kérdésekre válaszolni ez ügyben mind a Gazdasági és Monetáris Bizottság, mind a Parlament előtt. Hadd mondjak csak annyit, hogy Görögországnak van példaképe, s ez a példakép Írország. Írország rendkívül súlyos problémával állt szemben – amint arra az egyik képviselő már rámutatott –, és Írország nagyon komolyan vette a problémáját; megelőző módon, óriási elszántsággal, szakmai profizmussal és kapacitásráfordítással reagált rá, és ezzel mindnyájunk elismerését kivívta. Ezt hangsúlyozni szeretném. Ezzel együtt azonban ismétlem: az EKB megítélése szerint a görög kormány által hozott új intézkedések meggyőzőek, és én még azt is hozzátenném, hogy bátrak.

Egy szót szólnék a helyzet hosszú távú alakulásáról az euróövezeten belül: az eljövendő 10 vagy 20 évben ugyanúgy garantálni fogjuk az árstabilitást, mint ahogyan azt tesszük az euró bevezetése óta. Bízhatnak bennünk. Ezt be tudjuk bizonyítani. Ez nem elmélet. Ezek tények és számok.

, EKB. – (FR) Hangsúlyoznom kell: az euróövezet valamennyi tagja pontosan tudja, hogy az átlagos infláció 2% alatt vagy annak közelében fog alakulni közép- és hosszú távon az euróövezetben. Ebből nemzeti szinten kell levonniuk a tanulságokat. Az euróövezetbe tartozni előnyös számukra. Ne nemzeti viszonylatban, a nemzeti infláció viszonylatában tekintsék a kérdést, mert mi nem azt vállaltuk, és mert nem azt kérték tőlünk; mert mi hűek vagyunk megbízatásunkhoz, és hozzájárulunk Európa jólétéhez és stabilitásához.

Elnök úr! Engedje meg, hogy zárásként szabadjon néhány szót mondanom az átláthatóságról. Gyakran elmondom a képviselőknek, hogy ha azt vesszük, hogy azonnal közzétesszük tanulmányainkat és a bevezető

nyilatkozatot, mi vagyunk a világ legátláthatóbb bankja. Ha azt vesszük, hogy a Kormányzótanács ülései után azonnal sajtótájékoztatót tartunk, mi vagyunk a világ legátláthatóbb bankja.

, az *Európai Központi Bank elnöke*. – Csak egy terület van, amire ez a döntés nem vonatkozik – jó okkal –, mégpedig az, hogy nem akarjuk kiadni a nevét azoknak, akik erre vagy arra szavaznak. Azt szeretnénk üzenni ugyanis, hogy mi nem egy egyénekből álló csoport vagyunk. Mi egy testület vagyunk. A Kormányzótanács a lényeg. Csak a Kormányzótanács számít.

Mint már említettem, nem térhetünk vissza a régi rutinhoz. Gyökeresen meg kell reformálnunk a pénzügyi piacokat, ha azt akarjuk, hogy ne indítsunk el egy hasonló válságot, mint amivel most kellett megküzdenuünk.

Az utolsó pont Lengyelországgal és Magyarországgal kapcsolatos: egy képviselőtől elhangzott, hogy az EKB nem úgy kezelte Lengyelországot és Magyarországot, ahogyan kellett volna. Azt hiszem, hogy a képviselőasszonynak rosszak az információi. Ha felkeresné a két ország nemzeti bankját, megbizonyosodhatna arról, hogy az EKB nagyon is szoros kapcsolatot ápol – mindannyiunk előnyére – a szóban forgó két központi bankkal.

Olli Rehn, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Először is szeretnék köszönetet mondani a képviselőknek ezért a rendkívül komoly és érdemi vitáért. Nagy érdeklődéssel hallgattam mindnyájuk véleményét. Ez alapján arra a következtetésre jutottam, hogy erőteljes és széles körű támogatást élvez a gazdasági irányítás tényleges megerősítésének gondolata mind az euróövezet, mind az egész Európai Unió vonatkozásában.

Úgy vélem, a mai vita kiváló és értékes felvezetésnek tekinthető az Európai Tanács mai és holnapi üléséhez. Örülök a lehetőségnek, hogy a gazdasági irányítással kapcsolatos megbeszéléseket a lehető leghamarabb, lehetőleg húsvét után tovább folytathatjuk a Gazdasági és Monetáris Bizottságban. Az Önökkel való konzultáció után szeretnék mielőbb konkrét javaslatokkal előállni.

A gazdasági irányítás megerősítésének két fő cselekvési irányvonala lehetséges. Először is, alapjául egy valóban hiteles, az eddigiénél preventívebb, erősebb és szigorúbb, a középtávú költségvetési politikákra is kiterjedő fiskális és költségvetési felügyelet szolgál, amely felhasználja a tagállamok ajánlásait és – szükség esetén – figyelmeztetéseit.

A stratégia másik építőeleme az euróövezet és az Európai Unió tagállamai közötti makrogazdasági egyensúlytalanságokra és a versenyképességben mutatkozó eltérésekre irányuló, preventívebb, szisztematikusabb és szigorúbb felügyelet. E tekintetben a kötelező jellegű politikai ajánlásokat is igénybe fogjuk venni. Ezzel tudjuk megakadályozni az egyensúlyhiányok felhalmozódását. Magától értetődik és kétségtelen, hogy a magas deficit és alacsony versenyképességgel rendelkező országoknak a legsürgetőbbek és a legégetőbbek a szükségletei – ami nem csak Görögországra vonatkozik, de vele kezdődik.

Az is ugyanolyan magától értetődő azonban, hogy ezt nem lehet – és nem is fogjuk – úgy értelmezni, hogy meg kell gyengíteni a folyó fizetési mérleg többlettel rendelkező országok exportteljesítményét. Más szóval, nem az a cél, hogy a Bayern München gyengébben játsszon az Olympic Lyon ellen, hanem az, hogy ahol szükséges, mindkettőnek javítsuk mind az export-versenyképességét, mind a hazai keresletét, s ezáltal – a támadó és védekező stratégia együttes megerősítése révén – az európai csapat tagjaként a Bayern München is és az Olympic Lyon is jobb játékosá válhat.

Az euróövezetnek – s végső soron az Európai Uniónak is – éppen ez a lényege.

Edward Scicluna, *előadó*. – Elnök úr! Bevezetésképpen szeretnék néhány dolgot megemlíteni. Megragadom az alkalmat, hogy megköszönjem az EKB együttműködését és azt, hogy mindig készen álltak különféle kérdéseim megválaszolására. Másodszor, szeretném megköszönni az árnyékelőadók csapatszellemét, hogy a jelentéshez fűzött különféle módosítások jóváhagyásával szélesebb körű egyetértést tettek lehetővé.

Tudtuk, hogy a mostani recesszió nagy kihívás lesz. Az euróövezetben tapasztalható feszültségek azonban nem számítanak újdonságnak és elég jól ismertek. Magunk is tudjuk, hogy még nem vagyunk optimális valutaövezet. De épp ezért kell nyitottnak lennünk az újításokra. Ésszerű gazdasági elveket és politikákat kell követnünk. Ezeknek persze összhangban kell lenniük a társadalmi kohézió európai elveivel.

Több megfigyelő rámutatott, hogy az EU szerződés 103. cikkének „ki nem segítősi” záradéka megtiltotta, hogy az EKB Görögország segítségére siessen. Mindazonáltal a kimentés és az ideiglenes pénzügyi segítségnyújtás között nagy a különbség.

Tudjuk, hogy többféle lehetőség áll rendelkezésünkre. Néhányat rövid távon, másokat középtávon lehet végrehajtani. Ahogy kollégáim is kifejezték, mi Európaiak felnézünk az euróra, és szeretnénk sikerre vinni. Hogy valóban sikeres lehessen, mindnyájunknak – a Parlamentnek, a Bizottságnak, a Tanácsnak és az Európai Központi Banknak – össze kell fognunk, hogy megtaláljuk a célravezető utat.

Végezetül, a nagyobb átláthatóságot, jobb kockázatkezelést és megfelelő szabályozást célzó intézkedések révén helyre kell állítanunk az emberek bizalmát a pénzügyi intézetekben. Biztosítanunk kell, hogy ilyen horderejű válság többé ne fordulhasson elő a jövőben.

Sven Giegold, előadó. – Elnök úr! A vita végén három gyors megjegyzést szeretnék tenni.

Először is, a Parlamentben elhangzó különféle vélemények alapján látható, hogy nem egyezik a véleményünk az egyensúlyhiányok területén. Egészen nyilvánvaló különbségek mutatkoztak, és úgy vélem, itt óvatosságnak kell lennünk.

Főként Önöket szeretném megkérni, Trichet úr és Rehn úr, hogy ne csukják be az egyik szemüket. Ugyanis a központi probléma – amint arról elvileg egyet is értünk – az, hogy a költségek növekedésének összhangban kell lennie az inflációs céllal és a termelékenységével. Néhány országban azonban túlságosan megnövekedtek a költségek, és nagyon helyes, hogy ez ellen felléptek.

Másrészt azonban sok országban működnek olyan adópolitikák és bérmegállapítási rendelkezések, amelyek biztosítják, hogy ezt a küszöböt ne lépják túl. Ha nem lépnek fel ez ellen – és tisztában vagyok azzal, hogy az Ecofin Tanácsban nem mindenki ért egyet ezzel a megközelítéssel –, az euróövezet gazdasági alapját égetjük fel, ami nagyon veszélyes. Nyomatékosan kérem, nem csupán Önöket, de kollégáimat is, hogy ne hunyják le az egyik szemüket.

Nyitott szemmel nézzünk Görögországra és a sokak által dicsért stabilitási programra. Szeretném kiemelni, hogy nagyon nagy a baj, és itt arra hivatkozom, amit görögországi látogatásomkor tapasztaltam a múlt héten.

Görögországban sokan érzik úgy, hogy az elmúlt 10–20 évben rengetegen gazdagodtak meg nem éppen becsületes körülmények között. Lehet dicsérni az írek erőfeszítéseit, de az ő helyzetüket nem lehet Görögorszáéhoz hasonlítani. Görögországban az emberek nem akarnak olyasmieért szenvedni, amit nem ők okoztak.

Ezért nyomatékosan kérem Rehn úr, hogy érje el, hogy a görög kormány komolyan lépjen fel a múltban felhalmozott illegális vagyonok ügyében. Ellenkező esetben az emberek nem fogadják el a programot, amely egyébként gazdasági okok miatt is bukásra lesz ítélve. Gondoskodnunk kell arról, hogy a program társadalmilag igazságos legyen, mert még nem az.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2010. március 25-én, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), írásban. – Az euróövezet jelenlegi válságából több tanulság vonható le. Bár a gazdasági válság is felelős az euróövezet nehézségeiért, úgy vélem, a GMU saját strukturális gyengeségeit is meg kell oldani, ha el akarjuk kerülni a válságokat a jövőben. Biztosítanunk kell az EKB számára a szükséges eszközöket ahhoz, hogy képes legyen hatékonyan fellépni a foglalkoztatás és a növekedés támogatása érdekében. Az EKB nem rendelkezik olyan eszközökkel, mint a Fed, ezért nem tudott a növekedést elősegítő, aktív monetáris politikát folytatni. Az EKB-t köti fő célkitűzése, az árstabilitás fenntartása; ez pedig akadályozza abban, hogy hatékonyan ösztönözze a növekedést. Az a véleményem, hogy a görögökhöz hasonló szerencsétlen helyzet kialakulásának elkerüléséhez jobban koordinált gazdasági és fiskális politikára van szükség. A jobb koordináció javítaná az euróövezet stabilitását. Bár fontos a Stabilitási és Növekedési Paktum szigorú betartása, úgy gondolom, módosításra szorul. Meg kellene erősítenünk a Paktum prevenciós ágát. A megtorló intézkedések ugyanis nem hatékonyak, hiszen a büntetések befizetése csak a költségvetési hiányt gyarapítja, s ezzel éppen a szabályok betartását teszi lehetetlenné. Másrészt a szankciókról nem a Tanácsnak kellene döntenie; a tagállamok mindig is vonakodni fognak attól, hogy egymást büntessék meg.

Tunne Kelam (PPE), írásban. – Induljunk ki egy központi tényből: az Európa történetében átélt legsúlyosabb gazdasági válság alatt az euró a stabilitás és a hitelesség bástyája volt. Működőképes euróövezet nélkül a válság legyőzése sokkal lassabban és kiszámíthatatlanabban alakult volna. Ez azokra a tagállamokra is igaz,

akik még nem csatlakoztak az euróövezethez. Most különösen fontos, hogy felismerjük, Európa közös valutája olyan közös értéket képvisel, amelyért az euróövezet valamennyi tagállama egyéni felelősséget visel. Általánosan elfogadott nézet, hogy a gazdasági válság egy széles körű értékválság logikus következménye volt.

Az euróövezet tagállamaitól elvárjuk, hogy több felelősséget viseljenek bevételeik és kiadásai egyensúlyban tartásáért. Nincs értelme felvenni a pénzügyi spekuláció vagy a gazdasági maffiák állítólagos áldozatának szerepét. Szinte mindegyik európai gazdaság vétkezett már a szilárd és kiegyensúlyozott fiskális politika elvei ellen. Vonjuk le a tanulságot – szükségünk van a szigorúbb felügyeletre és jobb koordinációra, amit az Európai Valutaalap létrehozásával érhetünk el. Elsőként azonban az euróövezet minden egyes tagjának vissza kellene fognia azt a magatartást, hogy a másnak élve nem gondol a holnappal.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), írásban. – (CS) Az Európai Központi Bank tevékenységét megalakulása óta folyamatosan bírálja a baloldal, úgy az EU-n belül, mint azon kívül. E jogos kritika legfőbb oka a bank célkitűzéseiben rejlik. Mivel a bank fő célkitűzése annak biztosítása, hogy az infláció ne haladja meg a 2%-ot és az EU tagállamok költségvetési hiánya ne haladja meg a GDP 3%-át, érthető, hogy a pozitív növekedés időszakában nincs is semmi probléma; a munkanélküliség mintegy „magától csökken”, a bankok likviditása mintegy „magától rendelkezésre áll” – és az EKB képes „nyomást gyakorolni” a tagállamok kormányaira adósságaik csökkentésére. A baj akkor kezdődik, amikor kitör egy gazdasági válság. A központi pénzügyi intézet rosszul megfogalmazott célkitűzése ugyanis ekkor alapvetően elvállalja attól a céltól, amire szükség lenne. Az EKB éves jelentését és a pénzügyi válság megoldására hozott reakcióit értékelő jelentés mégis makacsul ragaszkodik ehhez a szerencsétlenül megfogalmazott alapcélkitűzéshez. A jelentés egyebek között megállapítja, hogy fokozatosan fel kell hagyni a gazdaságélénkítő csomagok politikájával és a bankok likviditással történő ellátásával – ezek voltak a válság leküzdésének úgynevezett nem hagyományos intézkedései. A jelentés egyáltalán nem foglalkozik azzal, hogy az Európai Unió legkevesebb öt tagállamának pénzügyi helyzete kritikus, és úgy tűnik, mintha a jelentés szerzői az egekbe szökő munkanélküliség-növekedést is közönyösen szemlélnék. Mindez az Európai Központi Bank jelenlegi koncepciójának kártékonyását bizonyítja. A jelentést ezért el kell utasítani.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Az Európai Unió egésze, és főként az euróövezet, súlyos helyzetben van. Görögország a csőd szélén áll, Spanyolország és Portugália ugyancsak nehézségekkel küszködik. A helyzet komolysága újabb és újabb javaslatok felvetését váltja ki. Egyfelől szó van arról, hogy az Európai Valutaalap kapjon több jogosultságot a beavatkozásra. Másfelől Rehn úr, a gazdasági és monetáris politika biztosa azt szeretné, ha Brüsszelt is bevonnánk a tagállamok költségvetési tervezésébe. Szemmel látható, hogy az Európai Unió arra akarja felhasználni a válságot, hogy megfossza a tagállamokat nemzeti szuverenitásuk egyik utolsó zálogától, a pénzügyi autonómiától. Egy újabb hatalmas lépés egy centralizált európai szuperállam felé azonban korántsem oldja meg a jelenlegi problémákat. Épp ellenkezőleg: tovább mélyíti őket. A riasztó helyzetet, amelyben a monetáris unió találja magát és azt, hogy az euró kockázatos valutává vált, az okozta, hogy – szándékosan fittyet hányva a köztük a gazdasági fejlettség és a pénzügyi politika alapjául szolgáló világkép tekintetében meglévő különbségekre – olyan országokat rántottak egybe, mint Németország, Hollandia és Ausztria olyan államokkal, mint Görögország, Olaszország és Spanyolország. Ahelyett, hogy tovább szorítunk az európai nemzetállamokra kényszerített centralista megközelítéseken, inkább tekintettel kellene lennünk ezekre a nem csupán a gazdaságra vonatkozó, történelmi különbségekre.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) Az Európai Központi Bank éves jelentése kapcsán szeretném felhívni a figyelmet arra az aggasztó pénzügyi politikai fejleményre, hogy az újonnan kinyomtatott dollárbankjegyek mennyisége olyan méreteket öltött, amelynek már egyáltalán nem lehet reális fedezete. Ezt hamarosan követni fogják az Egyesült Államok valutareform-programjának keretében végrehajtandó sorozatos dollárleértékelések, ami rendkívül negatív következményeket fog előidézni az európai piacon. E kockázat elkerülése érdekében az Európai Központi Banknak és a többi európai intézetnek komolyan meg kellene fontolnia, hogy megfossza a dollárt kulcsvaluta szerepétől. Az euró sokkal erősebb, és több híres közgazdász – köztük a Nobel-díjas Joseph Stiglitz – nyilatkozott úgy, hogy számos pénzügyi válságért éppen a dollár vezető szerepe volt a felelős. Az Európai Unió ne tegye ki magát szándékosan az amerikai pénzügyi politika problémáinak.

Kristiina Ojula (ALDE), írásban. – (ET) Elnök úr! A görögországi válság kérdéseket vetett fel azzal kapcsolatban, hogy képesek vagyunk-e megőrizni az euróövezet stabilitását. Meg vagyok győződve arról, hogy ha a tagállamok betartanák azokat a szabályokat, amelyekben megegyeztünk, az garantálni tudná a közös valuta erősségét. Elhangzott, hogy Görögország mellett az Európai Unió más tagállamai is súlyos pénzügyi nehézségekkel számolnak. Az egekbe szökő államadósság mellett riasztó méreteket öltöttek egyes tagállamok kormányzati kiadásai, amivel kapcsolatban az Európai Központi Bank már két évvel ezelőtt

aggodalmát fejezte ki. A tagállamok az euró mellé horgonyozták le magukat. Bármely tagállam részéről elfogadhatatlan az euró meggyengülését eredményező viselkedés. Létfontosságú, hogy minden ország betartsa az euróövezet számára meghatározott feltételeket. Ugyanakkor támogatom a megoldásközpontú, kollektív hozzáállást, például a Görögország számára összeállítandó segélycsomagot, a közös valutát illető szabályozások szigorítását és a szigorúbb felügyelet bevezetését. Bár a görög válság kapcsán felvetett, az Európai Valutaalap lehetséges létrehozására vonatkozó elképzelés olyan megközelítést kínál, amely megakadályozhatja a problémákat a jövőben, ne feledjük, hogy egy globalizált befektetési piacon tengerentúli tényezők is működnek, amelyek szükségképpen kihatnak az euróövezetre is. Ezért egyértelmű, hogy nemzeti szinten inkább arra kellene törekednünk, hogy olyan jogszabályokat vezessünk be, amelyek megóvják az eurót mind az Európai Unión belülről, mind az azon kívülről érkező veszélyektől.

4. A romákról szóló második európai csúcstalálkozó (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok): lásd a jegyzőkönyvet

ELNÖKÖL: VIDAL-QUADRAS ÚR

alelnök

* * *

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Elnök úr, egy március 19-i döntéshozatal értelmében az Európai Unió Bírósága kinyilvánította, hogy a Parlament többsége megsértett egy egyértelmű jogszabályt azáltal, hogy visszautasította a nemzetközi jegyzőkönyv 10. cikke alapján járó mentelmi jogom védelmét, a Romagnoli úr által vezetett külföldi kollégáim kérése alapján.

Ezt a kérelmet akkor nyújtották be, amikor erőszakos politikai, szakmai és jogi üldöztetés áldozata voltam azért a bűnért, hogy „azt mondtam a revizionizmusról és a második világháború történelméről velem interjút készítő újságíróknak, hogy ezekről a kérdésekről a történészeknek kell vitázniuk”. Ez a döntéshozatal 108. pontjában található.

A Bíróság kijelenti, idézem: „Mivel a jegyzőkönyv célja, hogy jogokat biztosítson az európai parlamenti képviselőknek, ebből az következik, hogy a 10. cikk alapján való ítélet meghozatalának elmulasztásával a Parlament meglehetősen egyértelmű módon megsértett egy jogszabályt”.

Igaz, hogy a Bíróság nem tesz eleget a kártalanítási kérelmemnek, mivel úgy véli, hogy a francia fellebbviteli bíróság és annak 11 bírója teljes mértékben és határozottan ártatlannak talált. Úgy gondolja következőképp, hogy ezt követően nem hivatkozhatok elfoglaltságra. Továbbra is fennáll az a tény, hogy a Bíróság a jogi költségek kétharmadának megfizetésére kötelezi a Parlamentet. Ez a döntés éppen ezért azon partizán taktikák éles elutasítása, amelyek megfosztottak engem parlamenti mentelmi jogomtól.

Nyomás hatására az előadó nyers eljárási trükkhöz folyamodott. A döntés olyan precedenst teremt, amely szerint az Európai Parlamentben a nemzeti jog hatálya alá tartozó képviselők, akiknek folyamatosan támadják véleménynyilvánítási szabadságát, ebből előnyt fognak tudni kovácsolni a jövőben.

5. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

6. Szavazások órája

Elnök. – Áttérhetünk a szavazásra.

(Az eredményekért és a szavazásra vonatkozó egyéb részletekért lásd a jegyzőkönyvet)

6.1. Az egyes élő állatoknak és azok friss húsának a Közösségbe történő behozatalára feljogosított harmadik országok vagy harmadik országok részei jegyzékének megállapítása, valamint az állat- és közegészségügyi feltételek és a szükséges állatorvosi bizonyítványok meghatározása (A7-0018/2010, Jo Leinen)

6.2. Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap igénybevétele - Litvánia/bútorgyártás (A7-0047/2010, Barbara Matera)

6.3. Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap igénybevétele – Litvánia/ruházati ipar (A7-0048/2010, Barbara Matera)

6.4. Az euróövezetre és az államháztartásra vonatkozó 2009-es éves beszámolóról szóló jelentés (A7-0031/2010, Sven Giegold)

6.5. Az Európai Központi Bank alelnökének kinevezése (A7-0059/2010, Sharon Bowles)

6.6. A Számvevőszék egy tagjának kinevezése - Milan Martin CVIKL (SL) (A7-0046/2010, Inés Ayala Sender)

6.7. A Számvevőszék egy tagjának kinevezése - Rasa BUDBERGYTE (LT) (A7-0039/2010, Inés Ayala Sender)

6.8. A Számvevőszék egy tagjának kinevezése - Kersti KALJULAI (EE) (A7-0045/2010, Inés Ayala Sender)

6.9. A Számvevőszék egy tagjának kinevezése - Igors LUDBORZS (LV) (A7-0040/2010, Inés Ayala Sender)

6.10. A Számvevőszék egy tagjának kinevezése - FAZAKAS Szabolcs (HU) (A7-0038/2010, Inés Ayala Sender)

6.11. A Számvevőszék egy tagjának kinevezése - Ladislav BALKO (SK) (A7-0037/2010, Inés Ayala Sender)

6.12. A Számvevőszék egy tagjának kinevezése - Louis GALEA (MT) (A7-0042/2010, Inés Ayala Sender)

6.13. A Számvevőszék egy tagjának kinevezése - Augustyn KUBIK (PL) (A7-0041/2010, Inés Ayala Sender)

6.14. A Számvevőszék egy tagjának kinevezése - Jan KINST (CZ) (A7-0044/2010, Inés Ayala Sender)

6.15. A Számvevőszék egy tagjának kinevezése - Eoin O'SHEA (IE) (A7-0043/2010, Inés Ayala Sender)

6.16. A Tanácshoz intézett ajánlások az ENSZ Közgyűlésének 65. ülészakáról (A7-0049/2010, Alexander Graf Lambsdorff)

6.17. A romákról szóló második európai csúcstalálkozó

- A szavazás előtt:

Jean Lambert, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, egy szóbeli módosítást szeretnék előterjeszteni, amely az (új) 7a bekezdés lenne. Ez szerepel a szavazólistán és amennyiben jól értem, az állásfoglalást együttesen aláíró képviselőcsoportok támogatását élvez. Ez adja a 7. bekezdés jelentőségét.

Tehát az új 7a bekezdés szövege a következő lenne: „Ennélfogva, újból arra szólítja fel a Bizottságot, hogy dolgozzon ki a romák integrációjára irányuló átfogó európai stratégiát, amely az európai romák megkülönböztetése és társadalmi kirekesztése elleni küzdelem eszköze lenne”.

(a Parlament elfogadja a szóbeli módosítást)

- A 1. módosításra vonatkozó szavazás előtt:

Cornelia Ernst, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, nagyon szépen köszönöm. Két módosításunk van, az egyik a módosítás módosítása. Mindkettőt szeretném ismertetni. Azt szeretnénk, hogy „a Tanács és” szavakat töröljék. A jelenlegi vita tárgyát képező módosítás végső szövege tehát a következő lenne:

. – „felszólítja a tagállamokat, hogy tartózkodjanak a kisebbségek kényszer-visszatelepítésétől, ha a kisebbségek a hajléktalanságnak, illetve az oktatás, a szociális védelem és foglalkoztatás területén való megkülönböztetésnek vannak kitéve azt követően, hogy visszatérésre kényszerítették őket”.

(A szóbeli módosítást nem fogadják el)

- A 18. bekezdésről szóló szavazás előtt:

Hannes Swoboda, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, egy előző módosítást is visszautasítottuk túl erőteljes szövege miatt. Probléma van azonban néhány olyan országgal, ahol a romákat hazatelepítik, és ahol nincsenek biztosítva megfelelő körülmények ahhoz, hogy szabadságban, biztonságban és emberi méltósággal éljenek.

A mi szövegünk mérsékeltebb, többek között azért, mert láttuk, hogy néhány országban a vízumliberalizációt helytelenül használják a menedéjog iránti kérelmek benyújtása céljára az előfeltételek megléte nélkül. A mi szövegünk a következő lenne:

. – olyan nyugat-balkáni országokba, „ahol a hajléktalanság, és az oktatás, a szociális védelem és foglalkoztatás területén megkülönböztetés fenyegetheti őket”.

. – (DE) Remélem, hogy azok a képviselők, akik eredetileg elutasították a másik módosítást, támogatják és elfogadják ezt a mérsékeltebb szöveget.

(a Parlament elfogadja a szóbeli módosítást)

6.18. A Schengeni Határ-ellenőrzési Kódex kiegészítése a külső tengeri határok őrzete tekintetében

- Az állásfoglalás-tervezet elfogadása előtt:

Michael Cashman (S&D). – Elnök úr, csak szeretném tudatni a Parlamenttel, hogy eredetileg én voltam a FRONTEX-ről szóló állásfoglalás előadója, és én javasoltam ennek az elfogadását azon kivételes intézkedések miatt, amelyek szükségesek ahhoz, hogy kezelni tudjuk a tengeri beavatkozást és mentést, különösen a Földközi-tenger déli partvidékén.

A bizottság nem támogatta, és ezért töröltem a nevemet a jelentésből, és azt javasoltam a Parlamentnek, hogy utasítsa vissza a most előttük lévő állásfoglalást. 369 szavazatot igénylő abszolút többségre van szükség ennek elfogadásához, azonban azt javasoltam a Parlamentnek, hogy utasítsa el az állásfoglalást, amelyről most fogunk szavazni.

Cecilia Malmström, a Bizottság tagja. – Elnök úr, a képviselők előtt van megfontolásra a Schengeni Határ-ellenőrzési Kódexet a külső tengeri határok őrzése tekintetében a FRONTEX által koordinált műveletek keretén belül a tengeri mentéssel kapcsolatos intézkedések terén kiegészítő határozattervezet.

Ez egy szükséges döntés, és segíteni fogja a tagállamokat és a FRONTEX-et külső tengeri határaink hatékonyabb kezelésében. Ahogy Önök is tudják, a hajók száma nagyon rövid időn belül növekedni fog, ahogy az mindig is tapasztalható a Földközi-tengeren az év e szakaszában.

A javaslat nagyon fontos elveket és a szabályok egyértelműsítését tartalmazza, amelyeket a határőröknek alkalmazniuk kell a tengeri határok ellenőrzése során, például a visszaküldés tilalmát és az arra vonatkozó

kötelezettséget, hogy a kiszolgáltatott személyeket és a kísérő nélküli kiskorúakat különleges bánásmódban részesítsék.

Azt is egyértelműsíti, hogy milyen segítséget kell nyújtani a tengeren veszélybe került embereknek, és hol kell partra szállítani a kimenekített személyeket.

Sokan itt a Parlamentben éveken keresztül kérték ezeket az elveket és szabályokat, és most végül elérhető közelségbe kerültek. Az általunk javasolt változtatások a tengeri határőrizeti műveletek hatékonyabbá tétele révén tovább fogják csökkenteni annak kockázatát, hogy emberek haljanak meg a Földközi-tenger térségében.

A határozattervezet a tagállamokkal és többek között az ENSZ Menekültügyi Főbiztosságának és a Nemzetközi Migrációs Szervezet szakértőivel folytatott nagyon kemény és hosszú viták eredménye.

Jobb keretet fog biztosítani intézményeink számára e műveletek megfelelőbb ellenőrzésének gyakorlására, ahol jelentős európai alapok állnak rendelkezésre.

A javaslat jogi aspektusát illetően a Bizottság a Schnengeni Határ-ellenőrzési Kódex 12. cikkét tekinti jogalapnak, mivel a szabályok a FRONTEX-műveletek alatti határellenőrzési őrjáratokra vonatkoznak és nem a határellenőrzésekre, ahogy ha jól tudom a Parlament jogi véleményében érvel.

Az európai parlamenti képviselők kérésére a Bizottság vizsgálatot végzett a lehetséges technikai megoldásokról, amelyek lehetővé tennék először is a lényegről szóló viták újrakezdésének elkerülését, másodsor, egyértelmű szabályok megfelelő időben történő elfogadását az idei nyári FRONTEX-műveleteket illetően. Sajnálatos módon nem találtunk ilyen alternatívát, éppen ezért azt javaslom a tisztelt képviselőknek, hogy ne utasítsák el a régóta várt új szabályokat.

Elnök. – Erről most nem tudunk vitát nyitni, Busuttil úr. Megadom Önnek a szót, de nem tudunk erről vitát nyitni.

Simon Busuttil (PPE). – Elnök úr, két felszólaló beszélt a Parlamenthez, akik az állásfoglalás elutasítására szólítottak fel, de egy felszólaló sem volt, aki az állásfoglalás elfogadása mellett szolt volna. Úgy gondolom, az lenne igazságos, ha valaki olyan is beszélhetne, aki az állásfoglalás elfogadására ösztönözné a képviselőket.

Amennyiben ad nekem egy percet, el szeretném elmondani, hogy az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság rendkívül egyszerű okból utasította el ezeket a szabályokat és terjesztette elő ezt az állásfoglalást. Jogi szolgálataink azt mondták nekünk – nem egyszer, hanem kétszer is –, hogy a Bizottság túllépte hatáskörét azáltal, hogy előhozta ezeket a szabályokat. Ezért utasítottuk el őket. Mindenképpen akarjuk ezeket a szabályokat – az én országom akarja ezeket a szabályokat –, de azt nem akarjuk, hogy az Európai Bizottság túllépje hatáskörét. Ezért kell támogatnunk ezt az állásfoglalást.

Michael Cashman (S&D). – Az egyértelműség kedvéért, amennyiben ez ellen szavaz, akkor azt az intézkedést támogatja, amely lehetővé teszi a tengeren való feltartóztatást. Amennyiben mellette szavaz, nem támogatja azt. Ez ennyire egyértelmű.

Elnök. – Áttérhetünk a szavazásra.

6.19. A 2011-es költségvetés prioritásai - III. szakasz - Bizottság (A7-0033/2010, Sidonia Elżbieta Jędrzejewska)

7. Köszöntés

Elnök. – Hölgyeim és uraim, nagy örömmel tájékoztatom Önöket, hogy interparlamentáris ülésorozatunk részeként ellátogatott hozzánk a tunéziai parlament küldöttsége, amelyet Salah Tabarki úr, a tunéziai képviselőház politikai, emberi jogi és külügyi bizottságának elnöke vezet.

Szeretettel üdvözljük Tabarki urat és a küldöttség tagjait. Szeretném hangsúlyozni ennek az ülésnek a fontosságát, amelyre most kerül sor először az elmúlt öt év során.

A Parlament nagy érdeklődéssel követi nyomon a politikai és gazdasági helyzet alakulását Tunéziában, mivel az Európai Unió az ország legfontosabb kereskedelmi partnere. Az Európai Parlamentnek a Maghreb-országokkal fenntartott kapcsolatokért felelős bizottságával kialakított kapcsolatai megfelelő

intézményi keretet fognak biztosítani a kölcsönös érdeklődésre számot tartó, a demokrácia és a jogállamiság fejlődésével kapcsolatos kérdésekkel foglalkozó párbeszédhez.

Éppen ezért reméljük, hogy itt-tartózkodásuk kellemes és eredményes lesz.

8. Szavazások órája (folytatás)

8.1. Költségvetési iránymutatások: 2011 - egyéb szakaszok (A7-0036/2010, Helga Trüpel)

8.2. A mezőgazdasági termékekre vonatkozó minőségpolitika: követendő stratégia (A7-0029/2010, Giancarlo Scottà)

8.3. A pénzügyi és gazdasági világválság hatása a fejlődő országokra és a fejlesztési együttműködésre (A7-0034/2010, Enrique Guerrero Salom)

- A szavazás előtt:

Enrique Guerrero Salom, előadó. – (ES) Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, aki részt vett a jelentés előkészítésében.

Annyit szeretnék csak kiemelni, hogy a 31. bekezdéshez érve szerepel egy szóbeli módosítás. Ahogy megállapodtunk, most felolvasom az angol változat második részét.

, előadó. – „Megfelelőnek tartja ezért, hogy megvizsgálja a hitelező országokkal való, a legszegényebb országok számára az átmeneti moratórium vagy a tartozás elengedésről szóló megállapodás létrehozásának alapjait, hogy azok a ciklikus hatásokat ellensúlyozó költségvetési politikákat tudjanak bevezetni, hogy enyhítsék a válság súlyos hatásait; javasolja az átlátható adóssággal kapcsolatos egyeztető eljárásra vonatkozó megállapodások elősegítését”.

Elnök. – Mindenesetre, Guerrero úr, amennyiben helyesen tájékoztattak minket, ez a szóbeli módosítás a 34. és nem a 31. bekezdést érinti.

(Guerrero úr jelzi, hogy valóban a 34. bekezdés második részét érinti)

Most már minden világos.

(Sor kerül a szavazásra)

(a Parlament elfogadja a szóbeli módosítást)

- A 22. bekezdésről szóló szavazás előtt:

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Elnök úr, felhívtuk figyelmét a 22. bekezdést érintő egyik szóbeli módosításra. Szeretném kiemelni, hogy a 22. bekezdés a globális irányításra és különösen a G20-ak összetételére vonatkozik, amelyben szokatlan módon a legkevésbé fejlett országok képviselői közül egy sincs jelen.

A szóbeli módosítás célja ennek a hiányosságnak a pótlása, és az általam az Európai Parlamentnek javasolt szöveg megfelel ennek az igénynek.

(a Parlament elfogadja a szóbeli módosítást)

- A 34. bekezdésről szóló szavazás előtt:

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, egy pillanattal ezelőtt arra szólított fel minket, hogy tapsoljuk meg a tunéziai küldöttséget. Megkérné a tunéziai küldöttséget, hogy lépjen közbe és kérje Taoufik Ben Brik szabadon bocsátását, amire a Parlament egésze felszólít?

- A zárószavazást követően:

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Elnök úr, egy ügyrendi javaslatot kívánok előterjeszteni. Nagyon örülök annak, ahogyan a szavazás lezajlott. Ez ugyanakkor alapvetően egy saját kezdeményezésű jelentés volt, és ebben az esetben egy különböző eljárásról született megállapodás. Engedélyeztük, hogy két külön szavazás legyen egy saját kezdeményezésű jelentésről. Meg kell oldanunk ezt a helyzetet, vagy valamennyi saját kezdeményezésű jelentésről külön szavazások lesznek a jövőben. Meg tudná esetleg kérni az Alkotmányügyi Bizottságot, hogy tisztázza ezt a kérdést? Máskülönben a Parlament szolgálatainak értelmezése meg fogja hiúsítani a reform teljes célját.

Elnök. – Swoboda úr, ez megoldható. Lehet kérni a szavazások felosztását a képviselőcsoportok által kért eljárással összhangban. Mindent felül lehet vizsgálni. Ezt is felül lehet vizsgálni a jövőben, de jelenleg ez a helyzet áll fenn.

8.4. Az EKB 2008. évi éves jelentése (A7-0010/2010, Edward Scicluna)

9. A Tanács álláspontja az első olvasatban: lásd a jegyzőkönyvet

10. A jelen ülésen elfogadott szövegek továbbítása: lásd a jegyzőkönyvet

11. A szavazáshoz fűzött indokolások

A romákról szóló második európai csúcstalálkozó (RC-B7-0222/2010)

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) A romákról szóló második európai csúcstalálkozóról szóló elfogadott európai parlamenti állásfoglalás-tervezet új utat nyit az Európai Unióban élő roma lakosság problémáinak megoldásához.

Nyilvánvalóvá vált, hogy az egyes országok arra irányuló egyéni erőfeszítései, hogy megoldják a roma lakosság társadalmi integrációját, nem hozott kielégítő eredményt. A helyzetnek különböző okai vannak. Üdvözölöm éppen ezért az Európai Unió erőfeszítéseit, hogy részt vegyen a romák problémájának megoldásában, és szervezett módon segítse e közösség társadalmi integrációját.

Nicole Sinclair (NI). – Elnök úr, bár helytelenítem a társadalom bármely csoportja elleni bármilyen alapon való megkülönböztetést, nem tudom támogatni ezt az állásfoglalást. Ez az állásfoglalás a megkülönböztetés elleni küzdelmet uniós összefüggésbe kívánja helyezni, én azonban úgy gondolom, hogy a tagállamokban meglévő hozzáállások és megközelítések olyannyira különbözőek, hogy a kisebbségi csoportok érdekeivel a tagállamoknak és különösen azoknak a tagállamoknak kell foglalkoznia, amelyek nem osztják a tolerancia és egyenlőség eszményképét, amelyet mi britek magától értetődőnek tartunk.

Tudok róla, hogy például egy olasz európai parlamenti képviselő, az EFD képviselőcsoport egyik tagja ellen vádat emeltek, mert részt vett egy önbíráskodó támadásban, amely során felgyújtotta egy bevándorló holmiját. Ez elfogadhatatlan. Kérem, hogy ne azonosítsák a briteket az ilyen viselkedéssel azáltal, hogy azt javasolják, hogy az országunkban élő kisebbségi csoportoknak ugyanolyan szintű védelmet biztosítsunk, mint annak a szegény embernek, akire épp most utaltam.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Elnök úr, tény, hogy bárki, aki tagadja egy probléma létezését, aki tagadja az igazságot, nyilvánvalóan képtelen lesz megoldani az adott problémát. Ez tény. Tisztában kell lennünk azzal, hogy az Európában élő romákról szóló állásfoglalásunkkal, amely dokumentum tele van politikailag korrekt ostobasággal, nem fogunk tudni kitalálni vagy egyetlen megoldást ajánlani, mert amit teszünk, az a probléma tagadása. Mindenekelőtt észre kell vennünk, hogy komoly problémákkal állunk szemben a jelentős számú roma miatt, akik teljes mértékben a társadalmon kívülnek tartják magukat, és akik igen gyakran súlyos, kisebb és nagyobb bűncselekmények elkövetéséért felelősek. Számos érték és szabvány, vagy ezek hiánya, amelyeket a roma közösségek magukénak vallanak, szemben állnak azokkal az értékekkel és szabványokkal, amelyeket szeretnénk, hogy az európai országok tiszteletben tartsanak. Lehet, hogy amit mondok, kicsit elfogultnak tűnhet, de az állásfoglalás, amelyet épp most fogadtunk el, még elfogultabb az ellenkező irányba. Úgy gondolom mindenesetre, hogy valamennyi tagállamnak rendelkeznie kell azon joggal, hogy eldönthesse, hogyan kezelje ezt a nagyon súlyos problémát.

Philip Claeys (NI). – (NL) Elnök úr, ez a jelentés politikailag különösen korrekt, olyan jelentés, amelyre úgy tűnik, hogy a Parlament szabadalmat kapott. A romák hátrányos gazdasági és szociális helyzetét ismételten

az intoleranciának és a megkülönböztetésnek tudjuk be. Amennyiben csak új kvótákat és elnémító jogszabályokat határozunk meg, és újból megnyitjuk a pénz-csapot, minden rendben lesz.

A Hollandia kapcsán szerzett tapasztalat egyértelműen megmutatta, hogy a roma közösségek többsége elutasítja az alkalmazkodást és integrálódást, bármit is teszünk. Nem a mi hibánk, hanem a roma közösség hibája, hogy a romák aránytalan mértékben vannak jelen a bűnüldözési statisztikákban. Értékeik és normáik éles ellentétben állnak a mieinkkel. Ellenzek továbbá minden olyan kísérletet Európa részéről, hogy beleavatkozzon ebbe a kérdésbe, és szeretném megismételni, hogy valamennyi tagállamnak joga van eltávolítani saját területéről azokat a személyeket, akik nem hajlandóak alkalmazkodni és bűncselekményeket követnek el.

Jelentés: Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (A7-0033/2010)

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). – (LT) Több okból szavaztam a 2011-es költségvetés prioritásairól szóló állásfoglalás mellett, de főként amiatt, hogy figyelmet fordít a fiatalok munkanélküliségének problémájára. A jelenlegi gazdasági és társadalmi helyzet számos európai uniós országban különleges megközelítést igényel a fiatalok és a munkaerőpiac közötti szakadék növekedését illetően, annak ellenére, hogy elfogadott, hogy a fiatalokra és az oktatásra fordított befektetés a jövőbe való befektetés. A tapasztalatok azt mutatják, hogy gazdasági megtorpanás idején a fiatalok inkább az oktatási rendszerben maradnak vagy tanulmányokat kezdenek, semmint hogy munkát keressenek. Hasonló tendenciákat figyelhetünk meg most országainkban is. Azt szeretném ezért mondani, hogy a tervezett intézkedések, az aktívabb munkaerőpiac és az oktatási rendszer koherenciája nagyon fontosak. A vállalkozói készségek és speciális programok fejlesztésére nagyon nagy szükség van, függetlenül attól, hogy az ERASMUS-os első munkáról vagy egyéb intézkedésekről beszélünk. Nagyon remélem, hogy az Európai Uniónak elegendő politikai akarata van ahhoz, hogy ne csak egyszerűen elfogadjon nagyon fontos dokumentumokat, hanem végre is hajtsa azokat.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Elnök úr, én a jelentés ellen szavaztam, főként mert egyáltalán nem értek egyet azokkal a prioritásokkal, amelyeket a Parlament javasolt a Bizottságnak, beleértve a bevándorláspolitikai harmonizálását. Tudom, hogy ez mit jelent; valamennyi tagállam bevándorláspolitikájának harmonizálását prioritásként kezelik. Én ezzel nem értek egyet.

Elsősorban azonban azért szavaztam a jelentés ellen, mert már mostanra teljesen egyértelművé tette, hogy a Parlament nem támogatja az európai bürokrácia csökkentését, amire pedig nagyon nagy szükség lenne. Ennek épp az ellenkezője igaz. Alaposan át kell gondolnunk valamennyi olyan jelenleg működő intézmény és ügynökség megszüntetését, amely feleslegessé vált, vagy mindig is az volt. A Parlament ugyanakkor még több úgynevezett decentralizált ügynökség létrehozására szólít fel. Ismétlem, véleményem szerint már most is túl sok ilyen ügynökség létezik. Van néhány, amelyet azelőtt kellene megszüntetnünk, hogy létrehozunk egy újat. A Régiók Bizottságára, az Európai Alapjogi Ügynökségre és a Nemek Közötti Egyenlőség Európai Intézetére gondolok. Mennyibe kerül mindez adófizetőink számára és milyen célt szolgálnak, az isten szerelmére?

Jelentés: Helga Trüpel (A7-0036/2010)

Vito Bonsignore (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az ilyen rendkívüli időkben, mint amiket most is élünk, rendkívüli intézkedéseket kell elfogadnunk.

A következő évi költségvetést nem úgy kell elkészíteni, mintha átlagos időket élnénk. Sajnálatos módon a gazdasági válság még nem ért véget, ezt nem hagyhatjuk figyelmen kívül. Képviselőcsoportom és én a költségvetési prioritások mellett szavaztunk, de a közeljövőben rendelkezniünk kell annyi politikai felelősséggel, hogy fontosabb döntéseket hozunk.

Meg kell gondolnunk az uniós költségvetés reformját, hogy megfelelő állapotba hozzuk Európát, hogy határozottabb módon tudja irányítani a gazdaságpolitikát. Következő célkitűzéseknek a belső piac teljes körű megvalósítását, a kutatásra és infrastruktúrára szánt több forrást, a biztonságra és családokra irányuló több befektetést kell tekinteni, máskülönben azt kockáztatjuk, hogy a tagállamok még konzervatívabb cselekedeteket hajtanak végre.

Befejezésképp, európaibb és kevésbé nacionalista módon kell viselkednünk, valódi európai politikát kell működésbe hoznunk.

Daniel Hannan (ECR). – (ES) Elnök úr, engedje meg hogy elmondjam, öröömre szolgál Önt még egyszer az elnöki székben látni.

. – Mark Twain azt mondta, ha csak kalapácsunk van, előbb-utóbb minden szögnek fog tűnni.

Az Európai Unió nagyon jó, amikor a pénz elköltéséről van szó – az emberek pénzének elköltéséről. Ha jól tudom Milton Friedman volt, aki azt mondta, hogy kétféle pénz létezik a világon: a te pénzed és az én pénzem. Sokkal óvatosabbak vagyunk az utóbbival, mint az előbbivel. Ez elmagyarázza, hogy mi zajlik ma Európában.

Valamennyi tagállam költségvetési megszorításokat akar. Görögországban a közszférában körülbelül 10%-os csökkentést javasolnak, Írországban több mint 7%-ot, Németország a nyugdíjkorhatár megemelését vizsgálja, Spanyolország – az Ön hazája – a GDP 2%-át kívánja megtakarítani, azonban a mi költségvetésünk itt az Európai Unióban továbbra is feltartóztathatatlannak nő. Miért? Azért, mert az Európai Unióban nincs kapcsolat az adóztatás, a képviselő és a kiadás között, és ezáltal nincs külső kényszer az adófizetők részéről.

A túlzott mértékű költségek jutatta a világot ebbe a zűrzavarba – az egyének, a vállalatok és a kormányok túlzott mértékű költségek. Ha ahelyett, hogy ezeket a milliárdokat adósságunk további növekedésére költöttük volna, ezt visszaadtuk volna az embereknek adócsökkentés formájában, gondoljuk csak el, hogy ez milyen ösztönző hatást gyakorolhatott volna.

Jelentés: Giancarlo Scottà (A7-0029/2010)

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Az európai mezőgazdasági termékek megfelelnek a világ legmagasabb szintű minőségi követelményeinek, amelyek természetesen még versenyképesebbé teszik azokat a nemzetközi piacokon.

Az uniós állampolgárokat és a józan ítélőképességű fogyasztókat ezért saját érdekükben teljes körűen tájékoztatni kell. Mindenekelőtt dicséretes az a tény, hogy az európai termékek nemcsak a szigorú higiéniai, biztonsági és állatorvosi követelményeknek felelnek meg, hanem tiszteletben tartják a fenntartható fejlődés, az éghajlatváltozás elleni küzdelem, a biodiverzitás és az állatjólét elveit is. Éppen ezért teljes mértékben támogatom az európai minőségi logó bevezetését a kizárólag az EU-ból származó termékek esetében. A logó hivatalosan elismeri az európai mezőgazdasági termelők erőfeszítéseit, és biztosítja a szellemi tulajdon nemzetközi szintű védelmét. Határozottan úgy gondolom, hogy ez segíteni fog számos olyan vidéki területnek, amelynek nincs más fejlődési lehetősége.

Az EU-nak pénzügyi támogatást kell nyújtania a mezőgazdasági vállalatok modernizálására és a mikrovállalkozások fejlesztésére, különösen a vidéki területeken, annak érdekében, hogy magas minőségű mezőgazdasági termékeket tudjanak előállítani az Unió segítségével.

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). – (LT) Én a dokumentum mellett szavaztam, mert úgy gondolom, hogy az ökológiai és tiszta termelés jelenti a jövőt és ezt kell támogatnunk. Növelnünk kell továbbá az emberek érdeklődését az ökológiai és termelés és az ökológia termékek iránt, uniós szinten és a tagállamokban egyaránt. Másrészt, mivel biztosítani és támogatni akarjuk az ökológiai termelést, nem szabad sürgetnünk a géntechnológiával módosított szervezetek legalizálását. Néhány ország nagyon jó példát mutat, szigorúan tiltja a géntechnológiával módosított szervezetek termesztését az ökológiai farmok közelében. Egyértelműen el kell választani a két dolgot. A fogyasztóknak meg kell adni valamennyi információt és eredményt a géntechnológiával módosított szervezetek tudományos kutatásával, valamint a géntechnológiával módosított takarmányoknak a környezetre és az emberek egészségére gyakorolt hatásával kapcsolatban, anélkül, hogy bármit eltitkolnánk előlük. Csak ekkor fogjuk tudni az ökológiai termékek valódi közös piacát létrehozni, amely nagyon fontos mindannyiunk számára.

Alfredo Antoniozzi (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, először is szeretném megköszönni Scottà úrnak a jelentés kapcsán végzett munkáját.

Úgy gondolom, hogy a mezőgazdasági termékeinkre vonatkozó minőségpolitika védelme és megerősítése prioritás az Európai Unió számára, mivel számos más európai szintű alapvető fontosságú témát foglal magába és ölel fel, mint például a még mostaninál is nagyobb fogyasztóvédelem, a kkv-k támogatása, számos európai régió kulturális örökségének és hagyományainak védelme, valamint az európai élelmiszeripari termelők globális szintű versenyképessége.

Ezek azok az okok, amelyek miatt a jelentés mellett szavaztam.

Jan Březina (PPE). – (CS) Méltányolom, hogy a mezőgazdasági termékek minőségpolitikájáról szóló jelentés összhangban van a minőségpolitika megerősítése felé korábban tett lépésekkel. Kifejezetten előnyösnek tartom a földrajzi jelzések és az eredetmegjelölések rendszerének fejlesztését, miközben megőrizzük a védelem megszerzésének szigorú követelményeit. Egyetértek a különleges termékek biztosítására szolgáló

eszköz fenntartásával, azzal a kikötéssel, hogy egyszerűsíteni kell a nyilvántartásba vételre vonatkozó szabályokat. Tekintettel arra, hogy ez alacsonyabb szintű védelmet biztosít, és nem szükséges a termék különleges földrajzi jellemzőit bizonyítani, nem látom semmilyen okát, hogy a kérelmek elbírálásának miért kellene ugyanannyi ideig tartania, mint a földrajzi jellemzők és az eredetmegjelölések esetében.

Véleményem szerint van egy gyenge pont a Bizottság azon hatáskörének jelenlegi gyakorlatában, hogy tetszés szerinti alapon utasítja vissza azokat a jelentkezéseket, amelyeket hiányosnak tart. Ez gyakran öletszerűen és önkényes módon történik, a termékre és a földrajzi területre vonatkozó különleges jellemzők ismerete nélkül. Szükség van továbbá a nyilvántartásba vételi eljárás során a határidők kijátszása elleni intézkedések létrehozására oly módon, hogy a Bizottság egyre több megjegyzést és kiegészítő kérdést tesz fel.

Diane Dodds (NI). – Elnök úr, én is szeretném megköszönni Scotta úr munkáját ennek a fontos jelentésnek a kapcsán.

Különösen a 4. módosításra szeretnék utalni, amely azt tartalmazza, hogy a lehető legtöbb információt tegyük elérhetővé a fogyasztó számára. Támogatja továbbá a „termelés helyére” utaló címkékre vonatkozó átfogó és kötelező érvényű jogszabály bevezetését.

Ezek dicséretre méltó célkitűzések, mégis úgy gondolom, hogy a módosítás túl szigorú, és talán jobb lenne, ha ez önkéntes tájékoztatás lenne.

Észak-Írországból erőteljesen az Egyesült Királyság és más európai országokba irányuló exporttermelési képességre támaszkodunk. Ez a módosítás esetlegesen hatással lehet Észak-Írország képességére, hogy olyan piacokon adjon el termékeket, ahol jelenleg nincsenek nehézségek, és fontosnak tartom, hogy az új címkézés ne teremtsen olyan korlátokat, amelyek akadályozzák a különböző tagállamok közötti kereskedelmet.

Míg a 4. módosítás támaszt néhány nehézséget, elismerem a jelentés fontosságát, és elismerem továbbá a nyomon követhető, kiváló minőségű és biztonságos termékek előállításának fontosságát.

Vito Bonsignore (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ezzel a szavazással olyan eszközt teremtettünk saját magunk számára, amely megvédi a fogyasztókat és megfelelő értéket ad a mezőgazdasági termékeknek: ez olyan célkitűzés, amelyet már régóta el akartunk érni.

A mai naptól kezdve a származási helyet egyértelműen jelölni kell a húsalapú termékek, a tejtermékek, a zöldségek és gyümölcsök, a baromfi és egyéb, egyetlen összetevőt tartalmazó feldolgozott termékek címkéjén. Ami az állatokat illeti, a származási helynek csak akkor kell egyetlen meghatározott helynek kell lennie, ha az állatok ugyanabban az országban jöttek a világra, ugyanott tenyésztették és vágták le őket.

Ez egy olyan beavatkozás, amely segítségével megfelelő módon el lehet ismerni a mezőgazdasági termelőket, és azokat, akik mezőgazdasági termékeket állítanak elő. Bebizonyítottuk, hogy az Európai Parlamentnek csak egy célja van a mezőgazdasági élelmiszereket illetően, és ez a fogyasztók rendelkezésére álló információ minőségének és elérhetőségének biztosítása.

Jó munkát végeztünk. Minden elismerésem azon európai parlamenti képviselőkre, akik ezen az ügyön dolgoztak.

Syed Kamall (ECR). – Elnök úr, elvben nincs problémám a minőségi logókra vonatkozó elképzeléssel. Életünk számos területén találkozunk ilyen minőségi logókkal. Egészen addig, amíg ezt nem arra használjuk fel, hogy megsértsük a fogyasztók választási lehetőségét.

Amennyiben az élelmiszer nem felel meg bizonyos méretbeli és esztétikai előírásoknak, azért még nem kell eldobnunk, nem kell a kupac tetejére dobni, ahogy látjuk, hogy ez történik az európai mezőgazdasági termékek 30%-ával, amelyeket gyakran kidobunk, mert nem felelnek meg a szigorú európai előírásoknak.

Nem szabad továbbá minőségi előírásokat ürügyként felhasználni, hogy a fejlődő országok termelőitől érkező importot megtiltsuk, szegénységbe taszítva ezáltal ezeket a mezőgazdasági termelőket, és ezt követően elveszük az adófizetőink pénzét és azt a korrumpált kormányoknak dobjuk, míg a termelők szegényekké válnak.

A minőségi jelzések és az ilyen gesztusok helyett a piacon, a fogyasztókban és az emberekben kellene bízunk.

Jelentés: Enrique Guerrero Salom (A7-0034/2010)

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Én a jelentés ellen szavaztam, mert ahogy az gyakran előfordul más jelentések esetében, ebben a saját kezdeményezésű jelentésben Európa ismételten a saját, úgynevezett szexuális és reprodukciós jogokra vonatkozó elképzelését helyezi előtérbe, amelyeket ráerőltet a fejlődő országokban élő emberekre.

Egyértelművé kell tenni egyszer s mindenkorra, hogy az Egészségügyi Világszervezet definíciója szerint ez a fogalom a terhességmegszakítást a családtervezés egyik módszereként tartja számon. Az emberi élet szent a fogantatástól a természetes halál bekövetkeztéig, és ezért nem tudtam támogatni ezt a jelentést. Másrészt, vannak benne jó elképzelések, amelyek természetesen segíthetik a fejlődő országokban élő embereket, és ezért elmondhatjuk, hogy mivel a fejlődő országokban emberek százmillióinak kell szembenézniük az alaptermékek és élelmiszerek áremelkedésének következményeivel, ily módon fognak majd szembenézni a túlélés problémájával. A nemzetközi pénzügyi intézmények becslései figyelmeztetnek arra, hogy a már most a bolygón élő emberek milliárdjainak száma több száz millióval fog növekedni, és a szubszaharai Afrikában 30 000–50 000-rel megnő a gyermekhalandóság eseteinek száma.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (GA) Elnök úr, én a jelentés mellett szavaztam, amely a pénzügyi és gazdasági válságnak a világ szegény országaira tett hatásairól szól. A jelentés ugyan nem ad kellően alapos választ a szegény országok problémáira, ezzel egy időben egyetértünk számos dologgal, amelyet a dokumentum tartalmaz.

A szegény emberek és a szegény országok szenvednek leginkább a gazdasági válság következményeitől. Minden segítséget meg kell adnunk az állami beruházásokra vonatkozóan, különösen ezekben az országokban. Azt is el kell ugyanakkor mondani, hogy az Európai Unió és a szegény országok közötti kereskedelmi megállapodások nem igazán kedvezőek számukra. Ezek a megállapodások a nagy európai cégek számára előnyösek, a kistermelők, a kis gazdaságok és a munkavállalók nem részesülnek ezekből az előnyökből, és emiatt változtatnunk kell az ezekkel az országokkal való együttműködésünkön.

Diane Dodds (NI). – Elnök úr, én a jelentés 7. bekezdése ellen szavaztam, és felháborított, hogy megint azt tapasztaltam, hogy a Parlament egy ilyen jellegű jelentést arra használ fel, hogy titokban bevezesse a terhességmegszakításhoz való jogot, valamint a szexuális és reprodukciós jogoknak a közegészségüghöz való kapcsolását a fejlődő országokban.

Nem a mi feladatunk eldönteni, hogy a terhességmegszakításhoz való hozzáférés jog-e vagy sem. A nemzeti kormányok feladata ennek a szabályozása. Én és a választóim túlnyomó többsége Észak-Írországból továbbra is határozottan hiszünk a születendő gyermek élethez való jogában.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Elnök úr, a Parlamentnek kétszer is át kellene gondolnia, mielőtt javaslatokat tesz. Olyan javaslatokat kell hoznunk a politikákat illetően, amelyek megoldják a problémákat és nem súlyosbítják azokat. Tehát ami a fejlesztési segélyt illeti, számos olyan komoly tanulmány létezik, amely rávilágított, hogy a fejlesztési segély automatikus módon való odaítélése mindig is a gazdasági reformok késleltetését fogja eredményezni, és ezáltal késleltetni fogja a fejlődő országok gazdasági növekedését. Ennek ellenére a Parlament továbbra is azt a hitvallást vagy úgynevezett axiómát tekinti kiindulási alapnak, hogy ha több fejlesztési segélyt adunk, az segíteni fog az afrikai országoknak, hogy talpra álljanak. A fejlesztési segély évtizedeken keresztül való nagymértékű folyósítása ellenére, sajnálatos módon nincs arra egyértelmű bizonyíték, hogy a legtöbb afrikai ország ma nincs sokkal rosszabb helyzetben, mint közvetlenül a dekolonizációt követően. Ez az első megjegyzésem.

A második megjegyzésem nagyon rövid. Az természetesen igaz, amit a jelentés is tartalmaz, hogy a fejlődő országokat még jobban tönkreteszi az agyelszívás, de miért ragaszkodunk a „kék kártyához”, amely csak még inkább súlyosbítja ezt a problémát?

Anna Záborská (PPE). – (SK) Nem értem, hogy ez a jelentés, amely a globális pénzügyi és gazdasági válságnak a fejlődő országokra és a fejlődési együttműködésre gyakorolt hatásairól szól, miért foglalkozik a reprodukciós egészséggel.

A reprodukciós egészségügyi szervezetek támogatják a terhességmegszakítást, mint a születési arányszám szabályozásának egyik lehetséges módját. Ezt az ágazatot is európai szinten azoknak az állampolgároknak az adójából fizetik, akik ellenzik a terhességmegszakítást, és akik az élet megővésének elkötelezett hívei. A nemzetközi intézmények évtizedek óta úgy beszéltek a születési arányszám szabályozásáról, mint a szegénység elleni küzdelem egyik módjáról, azonban a fejlődő országok továbbra is szélsőséges szegénységben élnek.

Véleményem szerint az EU pénzügyi forrásokat pazarol el a születésszabályozásra, ami nem oldja meg a szegénység problémáját. Én tiszteletben tartom az életet, valamint a fejlődő országokkal való kapcsolatokban a szubszidiaritás elvét. Ezért szavaztam a 7. bekezdés és a teljes jelentés ellen.

Daniel Hannan (ECR). – Elnök úr, meg lehetett jóslni, talán elengedhetetlen volt, hogy az Európai Unió rágorjon a görögországi pénzügyi válságra, hogy véghezvigye a költségvetési politika harmonizációjával kapcsolatos, jól kidolgozott terveit.

Többször is felmerült egy európai államadósság ügynökség, egy Európai Valutaalap, a páneurópai adóztatás kérdése, hogy ne kelljen a nemzeti választókerületekhez menni segítségért.

Van Rompuy úr és a többi biztos őszinte föderalistaként teljes mértékben egyetértenek a brit szkeptikusok érvelésével, amely szerint nem létezhet monetáris unió költségvetési és gazdasági unió nélkül.

Ha jól tudom, John Maynard Keynes írta, hogy „Aki a pénzt irányítja, az irányítja az országot”. Ígérem, hogy csak ez egyszer idézem Keynest elismerőleg.

Valójában hadd idézzek még egy John Maynard Keynesnél is nagyobb és megfelelőbb tekintélyt. Hadd utaljak Máté evangéliumának 22. fejezetére. Biztos vagyok benne, hogy emlékeznek rá. Megkérdezik az Urat, szabad-e a császárnak adót fizetni. Ő azt feleli: „Mit kísértettek engem, képmutatók? Mutassátok nekem az adópénzt.” Azok odavitték neki egy dénárt. „És monda nékik: Kié ez a kép és a felírás?” „A császáré”, felelték. „Akkor monda nékik: Adjátok meg azért ami a császáré a császárnak; és ami az Istené, az Istennek.”

Nem azt bizonyítgatom, hogy Urunk az euróról szóló vita során melyik oldalon állt. A lényeg, hogy az érme a világi tekintély legfőbb szimbóluma, a szuverenitás abszolút jele. Láttuk tehát, hogy az euró közös gazdasági irányításhoz vezet. Hála Istennek, előrelátóak voltunk és megtartottuk a fontot.

Elnök. – Köszönjük, hogy megáldotta a ma reggeli ülést, Hannan asszony.

Syed Kamall (ECR). – Elnök úr, amikor megnézi ezt a jelentést, sok régi és megkopott kifejezést lát arról, hogy a fejlődő országok hogyan szenvednek a gazdasági válság következtében. Egyértelmű, hogy vannak olyan emberek, akik szenvedni fognak a gazdasági válság eredményeképp ezekben az országokban, de gyakran ezek az emberek nem feltétlenül azok, akiknek segíteni akarunk. Igen gyakran a kormányok azok, akik aggódnak a támogatási költségvetések csökkentése miatt, mivel ha kevesebb támogatási pénz érkezik hozzájuk, nehezebb lesz korrupt és eredménytelen kormányokat a hatalomban tartani. Amikor tavaly Afrikában jártam és sok jobbközéphez tartozó politikussal beszéltem, arról panaszkodtak nekem, hogy a támogatási költségvetések valójában csak hatalmon tartják a korrupt kormányokat, és még inkább nehezebbé teszik a gazdasági és politikai kormányzás javítását ezekben az országokban.

Nézzünk meg néhány dolgot azok közül, amiket mi javasolunk. Több befektetésről beszélünk a fejlődő országokban – és ezzel mindenki egyetért –, mégis, elfogadunk egy olyan javaslatot a Parlamentben, az alternatív befektetési alapok kezelőiről szóló irányelvet, amely csökkenteni fogja a befektetéseket a fejlődő országokban. Arról beszélünk, hogy segítjük a fejlődő országok gazdálkodóit, azonban folytatjuk, még a mai költségvetésben is, további források megszavazását a közös agrárpolitika számára, amely igen nagy mértékben hátráltatja a gazdálkodók megélhetését a fejlődő országokban.

Foglalkozzunk ezen országok problémáinak valódi forrásával – a rossz kormányzással és az EU-n belüli protekcionizmussal.

Martin Kastler (PPE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, két ok miatt szavaztam a jelentés ellen. Először is, aggaszt, hogy Európa szórványos megközelítést alkalmaz a fejlesztéspolitika kapcsán, és egyre több állásfoglalás és kérelem támogatja ezt a megközelítést. Másodszor, azért szavaztam a jelentés ellen, mert úgy gondolom, rossz dolog számunkra, hogy családtervezési politikákat próbálunk ráerőltetni a fejlődő és felemelkedő országokra a kulturális imperializmus egy formájában. A terhességmegszakítás nem megoldás, és sajnálatosnak tartom a tényt, hogy néhány európai parlamenti képviselő eufemisztikus módon a „reproduktív gyógyszerre” utal, ami alatt a terhességmegszakítást értik. Ez nem változtat azon a tényen, hogy a terhességmegszakítás egy születendő gyermek megölését jelenti. A jelentés ellen szavaztam emiatt, és remélem, hogy a jövőben nem fogunk eufemisztikus kifejezéseket használni valamennyi állásfoglalásban és saját kezdeményezésű jelentésben a kulturális imperializmus aspektusainak jellemzésére.

Nirj Deva (ECR). – Elnök úr, én a jelentés ellen szavaztam, mert ostobának tartom. Ez egy lényegtelen jelentés. Tehát: valamennyi tőke az értéktőzsdéken New Yorkban, Londonban, Tokióban, Frankfurtban stb. Most körülbelül 6 billió USA-dollár értékben fogunk tőkét összegyűjteni. Ha eladjuk valamennyi jogon kívüli

ingatlant, a nagyon kis értékű, jogrendszeren kívüli ingatlanokat a fejlődő országokban, az összeg 7 billió USA-dollárt tesz ki. Nagymértékű tőke áll rendelkezésre a fejlődő országokban, amely ezeknek az országoknak a jogi struktúráján kívül esik, a nyomornegyedektől egészen addig a több millió üzletig, amelyek az utak mentén vannak, és amelyek nem képezik a hivatalos gazdaság részét.

Másodszor, ha megnézzük, hogy mennyi pénz jön ki a fejlődő országokból évente a világ pénzügyi rendszerein keresztül, ez 800 milliárd USD összegnek felel meg. Miért nem azon dolgozunk, hogy ezt a tőkét ezekben az országokban tartsuk és ezáltal gazdagabbá tegyük őket?

Nem, mit tettünk ehelyett épp most? Egy Tobin-adó mellett szavaztunk, amely még jobban sújtja a már amúgy is gyenge nyugati pénzügyi intézményeket, és a pénzt olyan embereknek adjuk, akik valószínűleg el fogják lopni.

Seán Kelly (PPE). – Elnök úr, az előző felszólalókhoz hasonlóan nekem is van egy ellenvetésem a 7. bekezdéssel kapcsolatban. Szabad szavazási lehetőséget kaptunk képviselőcsoportunktól, azonban küldöttségünk úgy döntött, hogy a jelentés ellen szavaz, mert – ahogy azt a felszólalók mondták – a reprodukív egészséghez fűződő jogok említése a terhességmegszakítás újabb megnevezésének tekinthető. Ha ez a jelentés célja, akkor ezt egyértelműen ki kell mondani, és nem a gazdasági válságot érintő tervnek álcázva kell beszélni róla. Más felszólalókhoz hasonlóan mi is kifogásoljuk ezt, és a szakasz ellen szavaztunk.

Jelentés: Edward Scicluna (A7-0010/2010)

Morten Messerschmidt (EFD). – (DA) Elnök úr, a Dán Néppárt a jelentés ellen szavazott. Úgy érzem ugyanakkor, hogy köszönetemet kell kifejeznem a jelentésben ismertetett számos megfigyelés miatt. Különösen a 27. bekezdésre gondolok, amely nagyon őszintén kijelenti, hogy az eurónak az euróövezeten belül a gazdaságpolitikák szorosabb együttműködését kellene eredményeznie. Természetesen teljes mértékben ellenzem ezt a kijelentést, azonban szeretném megköszönni azt az átláthatóságot és őszinteséget, amiről az előadó tanúbizonyságot tesz az euróval kapcsolatban. Az euró tehát egy olyan konstrukció, amelynek célja, hogy nagyobb gazdasági egységesítést hozzon létre Európában. Más szavakkal, a pénzügypolitikát, a munkaerő-piaci politikát, a strukturális politikát – valamennyi gazdasági területet, amely hatással van a gazdaságra – egységessé kell tenni. Ezt látjuk jelenleg Görögországban, amikor közgazdászok Frankfurtban megmondják a görögöknek, hogy milyen gazdaságpolitikát kell folytatniuk, és ezt fogjuk látni néhány hónapon belül Spanyolország, Olaszország és számos más ország kapcsán is. Ily módon a jelentés a lehető legegyszerűbb módon szemléletes, hogy Dánia – és különösképpen pártom, a Dán Néppárt – miért kíván az euróövezeten kívül maradni. Mi saját magunk akarjuk eldönteni, hogy milyen gazdaságpolitikát kívánunk folytatni. A dán szavazóknak és nem a Frankfurtban lévő közgazdászoknak kell ezt eldönteniük.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

Jelentés: Jo Leinen (A7-0018/2010)

Andrew Henry William Brons (NI), írásban. – Mi elfogadtuk a javaslatot, amely szerint az élőállatokra, hús és hústermékek importálására vonatkozó meglévő szabályoknak kell érvényben maradniuk, amíg azokat nem helyettesítik az új jogszabályi keret értelmében elfogadott intézkedések. Míg szeretnénk, hogy az ilyen jogszabályok minden egyes ország jogszabályai lennének ahelyett, hogy egy uniós tagállamok feletti szuperhatalom jogszabályai lennének, szükség van az ilyen ügyekre vonatkozó jogszabályokra. A jelentés mindazonáltal tartalmazza a harmadik országok vagy azok részeinek listáját, amelyekkel kapcsolatban a tagállamoknak engedélyeznie kell a szarvasmarhafélék, sertések és friss hús importját. Ez magában foglalja, hogy az Egyesült Királyság jogi kötelezettséget kap, hogy engedélyezze az ezekből az országokból érkező importot. Ez versenyt fog jelenteni a gazdálkodóink számára, valamint a szuverenitás további csökkenését fogja eredményezni. A jó és rossz javaslatok párosítása eredményeképp úgy döntöttünk, hogy tartózkodunk.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A szarvasmarha-, juh- és kecskefélék, valamint a sertések, a friss hús és a húsipari termékek harmadik országból való behozatalára vonatkozó egészségügyi és állategészségügyi vizsgálatok problémáiról szóló, 1972. december 12-i 72/462/EGK tanácsi irányelv 3. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy a Tanács a Bizottság javaslata alapján elfogadja azoknak a harmadik országoknak a listáját, amelyek esetében a tagállamoknak engedélyezniük kell a szarvasmarhafélék, sertések és friss hús importját. Ezt az irányelvet hatályon kívül helyezték ugyan, az eljárást azonban még alkalmazzák, és az előbb említett listát az évek során módosították. A Bizottság most egy olyan rendelet megalkotását javasolja, amely kodifikálja az évek során elvégzett valamennyi lényeges módosítást, és amelyet rendszeresen módosítanak, hogy folyamatosan naprakész legyen.

Úgy gondolom, hogy ez az eljárás egyértelműséget és átláthatóságot eredményez, nemcsak azon tagállamok számára, ahol módosítások vannak, hanem azoknak a harmadik országoknak is, amelyek a szóban forgó termékeket importálják az EU-ba.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Üdvözlendőnek tartom a szarvasmarha-, juh- és kecskefélék, valamint a sertések, a friss hús és a húspari termékek behozatalára vonatkozó egészségügyi és állategészségügyi vizsgálatok problémáiról szóló jelentés elfogadását. A jelentés az 1972. december 12-i 72/462/EGK tanácsi irányelv alapján készült, amely arra ösztönözte a Tanácsot, hogy elfogadja az azon harmadik országokat tartalmazó listát, amelyek esetében a tagállamok engedélyezik a szarvasmarhafélék, sertések és friss hús behozatalát. Ezt az irányelvet hatályon kívül helyezték ugyan, az eljárást azonban még alkalmazzák, és az előbb említett listát módosították az évek során. A Bizottság most egy olyan rendelet megalkotását javasolja, amely kodifikálja az évek során elvégzett valamennyi lényeges módosítást, és amelyek rendszeresen módosítanak, hogy folyamatosan naprakész legyen.

Úgy gondolom, hogy ez az eljárás, valamint az EU élelmiszerbiztonságának megerősítése nagyobb egyértelműséget biztosít azoknak a tagállamoknak és harmadik országoknak, amelyek húskészítményeket exportálnak az EU-ba.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az európai polgárok élelmiszerbiztonsága alapvető kérdés, amellyel mindnyájunknak foglalkozni kell. A harmadik országokból származó egyes élő állatok és friss húsuk importálására vonatkozó egészségügyi kritériumok létrehozásának nagyon szigorúnak kell lennie, és az ilyen termékeket rendszeresen ellenőrizni kell annak érdekében, hogy nyomon tudjuk követni e kritériumok teljesítését.

Elengedhetetlen éppen ezért egy lista felállítása azokról a harmadik országokról, amelyek teljesítik az állat-egészségügyi, közegészségügyi és az állatorvosi bizonyítványok kritériumait, amely lehetővé teszik számukra élő állatok (szarvasmarha-, juh- és kecskefélék, valamint a sertések) és azok friss húsának uniós tagállamokba való exportálását.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) A jelenleg zajló könyörtelen árversenyben a cégek felháborító módszereket alkalmaznak haszonkulcsuk növelésére. Az importált húst hazai termékként adják el, a rohadt hús gyakran kiárusításban kapható, és ott van még a hamisított sonka esete is. A másolt termékeket ma már egyértelműen fel kell címkézni. A géntechnológiával módosított szervezeteket tartalmazó takarmányok kötelező címkézését ugyanakkor nem támogatta az európai parlamenti képviselők többsége, annak ellenére, hogy az európai polgárok nagyon kritikusak a génmódosítással szemben. Fontos az állat-egészségüggyel és higiéniával kapcsolatos rendelkezések létrehozása. A behozatali rendelkezések ugyanakkor nem foglalkoznak a génmódosítás kérdésével, én emiatt tartózkodtam.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – Én „igennel” szavaztam az állásfoglalásról szóló zárószavazáson. El kell mondani, hogy tartottak egy informális ülést a Tanács és a Bizottság részvételével, ahol egyértelművé vált, hogy a Parlament egyetért az eljárással. A Jo Leinen által szavazásra benyújtott jelentéstervezet veszi át a Bizottsági javaslat és az ENVI bizottságban előterjesztett módosítások helyét. A Tanács már hozzájárult a Parlament állásfoglalásának elfogadásához, ezért első olvasatra elért megállapodást lehet remélni. Mi, Zöldek egyetértünk az eljárással.

Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein (PPE), írásban. – (PL) Elengedhetetlen az állatjóllét javítását célzó jogszabályok megváltoztatása, és nagyon örülök a ténynek, hogy az Európai Bizottság nem az Európai Parlament részvétele nélkül akarja véghezvinni ezeket a változtatásokat. Támogatom éppen ezért az egyes élő állatoknak és azok friss húsának a Közösségbe történő behozatalára feljogosított harmadik országok jegyzékének megállapításáról, valamint az állat-és közegészségügyi feltételek és a szükséges állatorvosi bizonyítványok meghatározásáról szóló 79/542/EGK tanácsi határozat hatályon kívül helyezéséről szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra vonatkozó javaslatról szóló Leinen-jelentést.

Annak ellenére, hogy nem vagyok tagja a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottságnak, továbbra is részt kívánok venni a jogszabály módosításában, különösen amennyiben a cél a lovak szállításának radikális fejlesztése. Ennek számos indoka van, elsősorban azonban a keresztény erkölcs kényszerít arra, hogy ne csak az emberek életének javításával, hanem az állatok és a természetes környezet javításával is törődjek. Az Európai Unió nagyon sokat tehet ezen a téren.

Jelentés: Barbara Matera (A7-0047/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – (LT) Támogattam a Litvániában élő munkanélkülieknek az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapból való támogatásáról szóló mindkét jelentést. Litvániában a gazdasági és pénzügyi válság számos különböző ágazatot érintett, és sok ember maradt munka és megélhetési forrás nélkül. A források elosztására vonatkozó EGAA-szabályokat egyszerűsítették, figyelembe véve a munkaerőpiac bonyolult helyzetét és a munkanélküliek egyre növekvő számát. Litvániának éppen ezért valamennyi lehetőséget ki kell használnia a kért források megszerzésére, hogy a lehető legnagyobb mértékben segíteni tudja a munkanélkülieket. Az is nagyon fontos továbbá, hogy biztosítsuk ezeknek a forrásoknak a hatékony felhasználását, és hogy azok valóban a litván emberek előnyére váljanak.

Regina Bastos (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapot (EGAA) 2006-ban hozták létre, hogy további támogatást nyújtson azoknak a munkavállalóknak, akik a világkereskedelemben bekövetkezett fő strukturális változások következményeit elszenvedik, továbbá hogy segítsék a munkaerőpiacra való újrabeilleszkedésüket. 2009. május 1-jétől az EGAA hatályát kibővítették a gazdasági és pénzügyi válság közvetlen következményeként elbocsátott munkavállalókat segítő támogatással.

Most, amikor ezzel a súlyos gazdasági és pénzügyi válsággal állunk szemben, az egyik fő következmény a munkanélküliek számának növekedése. Az EU-nak valamennyi rendelkezésére álló eszközt fel kell használnia a válság következményeinek kezeléséhez, különösen azt a támogatást, amit azoknak nyújt, akik a munkanélküliség mindennapi valóságát tapasztalják meg.

Ezen okok miatt szavaztam az EGAA Litvánia támogatása érdekében történő mobilizálására vonatkozó javaslat mellett, azzal a céllal, hogy támogatást nyújtsunk a bútorgyártási ágazatban működő 49 cégből elbocsátott munkavállalóknak.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Én a jelentés mellett szavaztam, mivel az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap (EGAA) pénzügyi támogatását a bútorgyártási ágazatban működő cégekből elbocsátott munkavállalóknak osztják szét, mivel a bútorgyártási ágazat kivitelének csökkenése számos munkavállaló elbocsátását eredményezte. Az uniós támogatást arra a célra különítik el, hogy segítsék a munkavállalókat új képzés megszerzésében, új munkahelyek keresésében, vagy saját vállalkozásuk elindításában. Örülök neki, hogy az Európai Bizottság jóváhagyta Litvánia uniós finanszírozás iránti kérelmét, mivel a recesszió alatt a bútorgyártási ágazatból elbocsátott munkavállalóknak nagyon kevés lehetősége van a munkaerőpiacra való visszatérésre, és a 49 cégből való tömeges elbocsátások nagyon negatív hatással vannak az ország gazdasági helyzetére. Arra szeretném felszólítani az uniós intézményeket, hogy biztosítsák a határozatok zökkenőmentes és gyors elfogadását a pénzügyi támogatások odaítélése kapcsán, mivel az ilyen határozatok késleltetése csak tovább súlyosbíthatja a munkavállalók nehéz helyzetét. Szeretném hangsúlyozni, hogy az EU-tól érkező pénzügyi támogatás azoknak a munkavállalóknak fogja a munkaerőpiacra való újrabeilleszkedését segíteni, akik a gazdaság és kereskedelem fő strukturális változásait elszenvedték.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Litvánia építőipari ágazatához hasonlóan, amelyet korábban elemeztünk, ugyanezen ország bútoripara is megérezte a globalizáció hatásait, mivel jelenleg a rosszindulatú versenytársak termékeivel áll szemben, akiknek a gyártási folyamatai más szinten zajlanak. Mivel az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap felhasználására és alkalmazására vonatkozó követelmények teljesültek, úgy gondolom, hogy egy ilyen jellegű mobilizálás segítség lehet.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) Csupán két héttel azt követően, hogy a Parlament jóváhagyta az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap igénybevételét válaszlépésként a Litvániában és Németországban végbement elbocsátásokra, most újból elfogadjuk annak igénybevételét, ebben az esetben a litván bútorgyártási ágazatban működő 49 cégben történt elbocsátásokra való válaszlépésként. Ahogy akkor is mondtuk, eltelt azóta némi idő, hogy az elbocsátott munkavállalók száma jelentősen meghaladta a Bizottság kezdeti becsléseit azon munkavállalók számát illetően, akik részesülhetnek az alapból.

Szeretnénk rá emlékeztetni, hogy ez az iparág komoly nehézségekkel küzd Portugáliában is, különösen azokon a településeken, ahol nagymértékben jelen van, mint például Paredes és Paços de Ferreira. Ez ott is elbocsátásokhoz vezetett, súlyosbítva a régió szociális helyzetét.

Minden egyes új intézkedés iránti kérelemmel egyértelművé válik, hogy amire az enyhítő intézkedéseknél is nagyobb szükség van – amelyek mindenképpen szükségesek –, az a sürgős intézkedések bevezetése a termelői ágazatok és munkahelyek megővására: különösen azokéra, amelyeket leginkább érint a válság, és amelyek részt vesznek az egyes országok fejlesztési potenciáljának kihasználásában, a közprojektek elősegítésében, a mikro-, kis- és középvállalkozások, valamint a szövetkezeti szektor támogatásában...

(A szavazatok indokolását az eljárási szabályzat 170. cikkének megfelelően lerövidítik.)

Jelentés: Barbara Matera (A7-0048/2010)

Regina Bastos (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapot (EGAA) 2006-ban hozták létre, hogy további támogatást nyújtson azoknak a munkavállalóknak, akik a világkereskedelemben bekövetkezett fő strukturális változások következményeit elszenvedik, továbbá hogy segítsék a munkaerőpiacra való újrabeilleszkedésüket. 2009. május 1-jétől az EGAA hatályát kibővítették, hogy támogassa a gazdasági és pénzügyi válság közvetlen következményeként elbocsátott munkavállalókat.

Most, amikor ezzel a súlyos gazdasági és pénzügyi válsággal állunk szemben, az egyik fő következmény a munkanélküliek számának növekedése. Az EU-nak valamennyi rendelkezésére álló eszközt fel kell használnia a válság következményeinek kezeléséhez, különösen a munkanélküliség mindennapi valóságát megtapasztaló személyeknek nyújtott támogatás terén.

Ezen okok miatt szavaztam az EGAA Litvánia támogatása érdekében történő mobilizálására vonatkozó javaslat mellett, azzal a céllal, hogy támogassuk a ruházati iparban aktív 45 cégből elbocsátott munkavállalókat.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Örülök neki, hogy ma szavaztunk a litván ruházati ipar pénzügyi támogatására vonatkozó rendelkezésről, mivel ezt az ágazatot különösen súlyosan érintette a recesszió. Fel szeretném hívni a figyelmet arra, hogy főként nők dolgoznak a ruházati iparban, és a válság következtében történt elbocsátások miatt a 2009 júliusát megelőző évben a munkanélküli nők száma megduplázódott Litvániában. Én a jelentés mellett szavaztam, mivel az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alaptól (EGAA) érkező pénzügyi támogatást a foglalkoztatást ösztönző intézkedésekre fogják felhasználni, hogy a lehető leghamarabb foglalkoztassák az elbocsátott munkavállalókat, valamint a tanulás és átképzések finanszírozására, 18 év alatti fiatalok számára juttatások kifizetésére és a fogyatékossgal élő családtagok gondozására. Erre a pénzügyi támogatásra éppen ezért nagyon nagy szükség van a ruházati iparban, mivel a ruházat iránti igény drasztikus csökkenésével Litvániában és az exportterületeken a ruházati ipar mérete feltűnően csökkent. Azt is szeretném még hangsúlyozni, hogy e munkavállalók elbocsátása nemcsak az országra és a helyi gazdaságra van negatív hatással, hanem hátrányosan érinti az egyes munkavállalók életét is.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A litván ruházati ipar az ország építőiparához és bútorgyártási ágazatához hasonlóan vesztesként éli meg a globalizációt, mivel jelentős számú munkavállalót bocsátottak el. Az illetékes parlamenti bizottság jelentős többsége szavazott a jelentés mellett, és ez igazolja az intézkedés nyilvánvaló helytállóságát. Ezt figyelembe véve nem látok okot arra, hogy az alap mobilizációja ellen szavazzak ebben az esetben.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) Mindössze két héttel azt követően, hogy a Parlament jóváhagyta az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap mobilizálását a Litvániában és Németországban történt elbocsátásokra adott válaszként, most újból jóváhagyjuk az alap mobilizálását, ezúttal Litvánia ruházati iparában működő 45 cégben történt elbocsátásokra való reakcióként. Érdemes felidézni, hogy ugyanez az ágazat súlyos válságon megy keresztül Portugáliában is, ahol a világkereskedelem liberalizációjának hatásait szenved el különösen intenzív módon, a védelméhez szükséges intézkedések elvégzése nélkül.

Az alap mobilizációjára vonatkozó minden egyes új kérelemmel az általunk támogatott intézkedések egyre sürgetőbbé válnak: a munkanélküliséget hatékony módon kell kezelni, munkahelyeket kell létrehozni olyan jogok létrehozásával és támogatásával, amelyek a gazdasági tevékenység fejlődésén, az állami foglalkoztatás ösztönzésén, a foglalkoztatás biztonságán, valamint a fizetések csökkentése nélküli munkaidő-csökkentésen alapulnak. Intézkedésekre van továbbá szükség a cégek offshore irányba való elmozdulása elleni küzdelemhez, azzal kezdve, hogy az állami támogatásokat – különös tekintettel a közösségi támogatásokra – olyan kötelezettségek teljesítéséhez kötjük, mint a munkahelyek és a helyi fejlődés megőrzése, intézkedésekhez, amelyek egyértelműen szakítanak a neoliberális politikákkal, amelyek a szemünk előtt idéznek elő gazdasági és társadalmi katasztrófákat az Európai Unió országaiban.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az EU a szolidaritás térsége és az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap (EGAA) ezzel a céllal jött létre. Ez a támogatás elengedhetetlen a munkanélküliek és a globalizáció kapcsán végbemenő áthelyezések áldozatainak segítségéhez.

A cégek egyre növekvő számba települnek át, kihasználva egyes országok alacsonyabb munkaerőköltségeit, különösen Kínában és Indiában, azon országok kárára, amelyek tiszteletben tartják a munkavállalók jogait. Az EGAA célja, hogy segítse a cégek áthelyezésének áldozatait, és ennek elérése érdekében elengedhetetlen,

hogy ezek a munkavállalók hozzáférhessenek új munkahelyekhez a jövőben. Az EGAA-t már korábban is igénybe vették más uniós országok, különösen Portugália és Spanyolország, ezért most ezt a támogatást Litvániának kell adnunk.

Jelentések: Barbra Matera (A7-0047/2010 és A7-0048/2010)

Laima Liucija Andrikiene (PPE), *írásban*. – Én Litvániában elbocsátott munkavállalók számára az Európai Globalizációs Alapból nyújtandó pénzügyi támogatásról szóló, Barbara Matera által készített két jelentés mellett szavaztam. Azoknak a kollégáknak is szeretnék köszönetet mondani, akik minősített többséggel a jelentés mellett szavaztak, és a leadott szavazatok háromötödére volt szükség a jelentések elfogadásához.

Mindkét jelentés, a bútorgyártási ágazat, illetve a ruházati termékek ágazatának helyzetéről, a Litvániában tapasztalható munkanélküliség legsúlyosabb eseteit mutatja be. Az összegek nem nagyok az EU számára, azonban enyhíteni fogják a litván munkavállalókra háruló terheket.

Ez a helyzet azok esetében, akik a bútorgyártási ágazaton belüli 49 cégben dolgoztak, ahol az elbocsátott munkavállalóknak 662 088 eurót fizetnek ki az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapból, valamint azok esetében, akik a ruházati termékek ágazatában működő 45 cégben dolgoztak, ahol ez az összeg 523 481 euró.

Bár lehet, hogy ez csak a jéghegy csúcsa a litvániai munkanélküliség problémáját illetően, a pénzügyi támogatás a leginkább rászorulókat fogja támogatni.

Andrew Henry William Brons (NI), *írásban*. – Mi nem támogatjuk, hogy az Európai Unió felelőssége az elbocsátott munkavállalók (vagy bármi más) segítése. Ellenezzük, hogy pénzt osszunk ki az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap számára, ahogy ellenezzük, hogy bármilyen uniós alaphoz pénzt osszunk ki. Úgy gondoljuk, hogy a tagállamoknak kell segíteniük saját elbocsátott munkavállalóikat. Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapban olyan pénz van, amelyet már kiutaltak számára és az a pénz a tagállamoktól érkezett. Ha az lenne a javaslat, hogy az EGAA-ból származó pénzt a Nagy-Britanniában elbocsátott munkavállalóknak fizessék ki, akkor a kifizetés mellett szavaznánk, és kritizálnánk minket, ha nem így tennénk. Amellett kell szavaznunk éppen ezért, hogy az alapot megfelelően használják fel a tagállamok támogatására. Biztosítani akarjuk ugyanakkor, hogy a jövőben a pénzt az elbocsátott brit munkavállalóknak fizessük ki, és ha úgy találjuk, hogy nem jogosultak erre, akkor az alap valamennyi jövőbeni mobilizációja ellen fogunk szavazni.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *írásban*. – (FR) A globalizáció oltárán feláldozott litván munkavállalók gondolata ösztönzött arra, hogy tartózkodjam. Mivel az Európai Unió által támogatott neoliberais politikák következményei taszították őket ebbe a helyzetbe, akkor érezheti magát valaki igazolva, hogyha a származékos összeg ellen szavaz, amelyet az európai elit nekik szán. Akármilyen keveset is nyújtunk nekik, az enyhítheti a fájdalmat. Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap logikája azonban még mindig elfogadhatatlan. Az eurokraták királyságában a tiszta lelkiismeretet olcsón adják.

Jelentés: Sven Giegold (A7-0031/2010)

Alfredo Antoniozzi (PPE), *írásban*. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Giegold úr jelentése tartalmaz néhány érdekes pontot a jelenlegi gazdasági válságot illetően, amely a legsúlyosabb az európai integráció kezdete óta.

Szeretném hangsúlyozni, hogy egy nemrég a Bizottságnak feltett kérdésben a Stabilitási és Növekedési Paktum hatályát érintettem, amelyet egyes különleges esetekben túl lehet lépni, ilyen például a középületekkel és a szociális lakásépítéssel kapcsolatos projektek végrehajtása. Az ilyen jellegű munkák társadalmi célt szolgálnak, és különösen a nagyobb városokban felmerülő lakáshiányra adnak választ, és tanácsos lenne ezért a kivételes intézkedések igénybevételével megbirkózni ezzel a problémával.

Kíváncsún tartom ezért, hogy a Bizottság nagyon egyértelmű álláspontot fogadjon el, hogy irányelveket tudjon kiadni a tagállamokra vonatkozóan a Stabilitási és Növekedési Paktum paraméterei által a helyi hatóságokra kivetett költségvetési és kiadási korlátozásait illetően, amelyek, különösen a nagy hatóságok esetében, lényeges infrastrukturális befektetést igényelnek.

Sophie Auconie (PPE), *írásban*. – (FR) Én az euróövezetre és az államháztartásra vonatkozó éves európai bizottsági beszámolóról szóló jelentés mellett szavaztam. Mindenképp szeretném kiemelni, hogy a jelentés, amely számos elemzést és javaslatot tartalmaz, felszólít a megerősített európai gazdasági kormányzásra, és különösen a költségvetési politikák megfelelőbb koordinációjára. Növekedés és szolidaritás: ez a két kulcsszó,

amelynek irányítania kell európai gazdasági stratégiánkat. Növekedés, mert anélkül képtelenek leszünk megbirkózni a társadalmi kihívással. Szolidaritás, mert ez adja az európai integráció létjogosultságát, és ez jelenti a jövőjét.

Liam Aylward és Pat the Cope Gallagher (ALDE), írásban. – (GA) Az Európai Parlament Fianna Fáil párthoz tartozó képviselői, Pat „the Cope” Gallagher és Liam Aylward határozottan ellenzik, amit a jelentés a közös összevont társasági adóalap (angolul CCCTB) bevezetésére vonatkozóan tartalmaz.

A közös összevont társasági adóalap Európában nem javítaná az Európai Unió versenyképességét vagy az egységes piac működését, és mindennek tetejébe a közös összevont társasági adóalap akadályozná a kisméretű nyitott gazdaságokat, mint amilyen Írország gazdasága. Az adóztatás az egyes tagállamok hatáskörébe esik, és az ír kormánynak joga van vétójogát alkalmazni valamennyi adóügyi intézkedés kapcsán, beleértve a közös összevont társasági adóalapot is. Ezt a jogot biztosítják a szerződések, többek között a Lisszaboni Szerződés is.

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – (LT) Én támogattam ezt a jelentést, mivel úgy gondolom, hogy részletesen hangsúlyozza az euróövezet és az államháztartás problémáit. Tovább csökkent a foglalkoztatás az Európai Unió tagállamaiban, és az előrejelzések szerint ez folytatódni fog. Egyes tagállamok kaotikus strukturális reformjai, amelyeket konkrét terv nélkül hajtottak végre, az EU egészének stabilitását veszélyeztetik. A kis- és középvállalkozások különösen nehéz időszakon mennek keresztül, mivel mind a tagállamok, mind az Európai Központi Bank képtelen volt ellenőrizni és biztosítani, hogy a bankok számára előirányozott alapokat a legfontosabb célkitűzésre utalják ki – a kisvállalkozások számára nyújtott kedvezményes kölcsönökre. Nagyon fontos továbbá az euróövezet fejlesztésének támogatása, továbbá a helyes intézkedések megalkotása, hogy megfelelő feltételeket alakítsunk ki azon tagállamok számára, amelyek szeretnének az euróövezethez csatlakozni.

Elena Băsescu (PPE), írásban. – (RO) Én az euróövezetről és az államháztartásról szóló 2009-es éves beszámoló mellett szavaztam. Támogatom a jelentésben lévő javaslatot, amely arra szólítja fel az eurócsoportot, hogy segítse elő azon tagállamok euróövezetbe való belépését, amelyek csatlakozni kívánnak, és teljesítik a meghatározott feltételeket. Úgy gondolom, hogy elengedhetetlen a pénzügyi piacok szabályozásának és felügyeletének javítása, valamint a külső és belső hiányok korlátozása a Gazdasági és Monetáris Unió sikeres fejlesztésének elősegítése érdekében. Külön figyelmet kell fordítanunk továbbá a költségvetési fegyvellemmel kapcsolatos problémákra. A jövőbeni EU 2020 stratégiának tartalmaznia kell a munkahelyteremtés és a fenntartható fejlődés ösztönzését célzó politikákat, hogy ezáltal megakadályozhassuk új gazdasági válságok kialakulását. A tagállamoknak és az Európai Bizottságnak ugyanakkor együtt kell működnie a költségvetési egyensúlyhiány csökkentése érdekében. Az államháztartás konszolidációja lényeges előfeltétele a fenntartható gazdasági növekedés biztosításának. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően az Európai Bizottság nagyobb szerepet fog játszani a tagállamok gazdasági fejlődésének ellenőrzésében. A 121. cikkkel összhangban az Európai Bizottság figyelmeztetheti azokat az országokat, amelyek nem felelnek meg a gazdaságpolitikákra vonatkozó általános iránymutatásoknak.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Én a jelentés mellett szavaztam, mivel az Európai Parlament felhívta a Bizottság figyelmét arra a tényre, hogy míg a fejlett államok fokozatosan kimásznak a globális válság gödréből, a fejlődő országokban a helyzet egyre romlik. Az Európai Központi Banknak (EKB), az Európai Bizottságnak és az euróövezet tagállamainak éppen ezért ösztönözniük kell az integrációs folyamatot az Európai Unióban a gazdasági és monetáris politika területén, és támogatniuk kell az euróövezet kibővítését. Én támogatom, hogy felszólítsuk az EKB-t az euróövezeten kívüli tagállamok arra vonatkozó erőfeszítéseinek támogatására, hogy bevezessék az eurót, különösen azokban az esetekben, amikor a tagállamok bizonyítják, hogy megbízható és stabil költségvetési fegyelmet tudnak fenntartani. Szeretném kiemelni, hogy a jövőbeni pénzügyi válságok elkerülése érdekében fel kell szólítanunk az eurócsoportot, a Tanácsot és az EKB-t, hogy hatékonyabban koordinálják cselekedeteiket a valutaárfolyam-politika területén. A válság ellenére éppen ezért kevés fejlődés történt az euróövezet közös nemzetközi képviselője felé való elmozdulásban. Az okozza a legnagyobb gondot, hogy annak ellenére, hogy minden erőfeszítést megteszünk a monetáris és fiskális politika területének stabilizálása érdekében, tovább csökken a foglalkoztatás az EU-ban és a munkanélküliség és a társadalmi elszigeteltség növekszik.

Nessa Childers (S&D), írásban. – Én a Giegold-jelentés mellett szavaztam, mert szükség van a jelentésben említett különböző kérdésekről való részletes viták folytatására. Biztosítani kell, hogy a különböző társasági adórendszerek ne tegyék lehetővé a cégek számára, hogy kiterjenek kötelességeik alól, hogy egy tisztességes vállalati adórendszeren keresztül támogassák a társadalmat bevételük egy részével. Különleges figyelmet kell szentelni azonban azon negatív hatásokra, amelyeket a közös összevont társasági adóalap olyan kis országokra

gyakorolhat, mint például Írország, amelynek jóléte és foglalkoztatási szintje jelentősen függ attól, hogy milyen mértékben tud külföldi befektetést vonzani. Az Ír Munkáspárt nem támogatja a közös összevont társasági adóalap bevezetését.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), írásban. – (EL) Én tartózkodtam az erről a jelentésről szóló szavazáson. Látnunk kell, hogy a recesszió nem múlik el, tekintve, hogy szinte valamennyi tagállamban a gazdasági helyzet egyértelműen negatív és a munkanélküliség nő. Nem az „erős” költségvetés a konkrét probléma. Egyes országok, mint például Görögország, állami hitelfelvétellel kapcsolatos problémákkal áll szemben a piacok spekulatív támadásai, valamint a GMU intézményi és politikai problémái következtében. Az államháztartási hiányt válság, amely általános jelenség az egész EU-ban, többek között a nagymértékű adókikerülésnek köszönhető, amit a Bizottság elfelejt. Ezeken túl a bankok által a nemzeti kormányoknak nyújtott támogatási csomagok tovább növelték az államháztartási hiányt, ahogy azt a spanyol elnökség elismerte az erre vonatkozó kérdéssemre adott válaszában. Mindenesetre a Stabilitási Paktumhoz való ragaszkodás, különösen recesszió idején, katasztrofális. Tovább növeli a társadalmi egyenlőtlenségeket és az állami beruházások csökkentéséhez vezet, növeli a munkanélküliséget és aláássa az országok növekedési kilátásait. Ezért kell a növekedésellenes és antiszociális Stabilitási Paktumot megváltoztatni, és másik keretet létrehozni a gazdasági és szociális politika gyakorlásához, amelyet a munkára, szociális szükségletekre és a fenntartható és megvalósítható növekedésre kell alapozni.

Proinsias De Rossa (S&D), írásban. – Súlyos gazdasági és szociális válság idején további erőfeszítéseket kell tennünk a makrogazdasági és strukturális reformra irányuló stratégiák összehangolására a nemzeti határokon keresztül, hogy kezelni tudjuk a munkahelyek létrehozását gátló egyenlőtlenségeket. Osztom az euróövezeten belüli egyenlőtlenségekkel kapcsolatos aggályokat, mint például az építőiparban lévő spekulációkat, amelyek túlzott mértéke hozzájárul az aszimmetrikus hatású megrázkódtatásokhoz, és arra szólítják fel a Bizottságot, hogy vizsgálja meg az euróövezet gazdasági irányításának fejlesztésével és az ilyen jellegű egyenlőtlenségek csökkentésével kapcsolatos lehetséges mechanizmusokat. A pénzügyi válság szigorúbb szabályozása és felügyelete most sürgetőbb, mint valaha. A közös összevont társasági adóalapról szóló valamennyi európai megbeszélésnek tekintettel kell lennie az EU olyan földrajzilag marginális régióira, mint Írország, és azok közvetlen külföldi befektetéseket vonzó képességére. A közös összevont társasági adóalap nem egy közös adómértékről szól. A cégek megadóztatása minden egyes tagállam kizárólagos felelőssége. A közös összevont társasági adóalap célja az olyan cégek bevételeinek kiszámítására szolgáló közös jogalap, amelyek legalább két tagállamban rendelkeznek létesítményekkel, hogy csökkentsük azt a rájuk nehezedő bürokratikus terhet, hogy összhangban legyenek azoknak az államoknak az adózási szabályaival, amelyek területén működnek.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A pénzügyi, gazdasági és szociális válság nagy nehézségeket okozott az Európai Unió tagállamainak, amelyet az államháztartások súlyos helyzete is tükröz. Az országok többségének jelentős mértékű adósságai vannak, így sürgősen szükség van a stabilitást és növekedést elősegítő intézkedésekre egy kiegyensúlyozottabb helyzet eléréséhez.

Az államadósság csökkentése és a tagállamok prioritásainak felülvizsgálata elengedhetetlen az állami pénzek hatékony felhasználásához, és különösen olyan politikák alapjainak létrehozásához, amelyek elősegítik a gazdasági növekedést, és ezáltal a szociális jólétet. Az adópolitika felülvizsgálata elengedhetetlen a megfelelő gazdasági ösztönzők bevezetéséhez, mivel csak egy erős gazdaság révén lehetséges leküzdeni a jelenlegi nehézségeket és felkészülni a jövőre.

Marian Harkin (ALDE), írásban. – Nem támogatom a 29. bekezdést, mivel az a közös összevont társasági adóalap bevezetésére szólít fel. Az egyik dolog, amit elmondtak nekünk a közös összevont társasági adóalapról, hogy az hatékonyabb lesz és egyszerűsíti a dolgokat. Figyelembe véve, hogy a jelenlegi helyzet szerint a cégek dönthetnek mellette és ellene is, a jelenlegi 27 helyett 28 adóalap lenne, ezt nehezen nevezhetnénk egyszerűsítésnek. A jelenlegi javaslat szerint a közös összevont társasági adóalap az európai bevételek újraelosztását jelentené Unió-szerte, tehát egy olyan országot, mint Írországot, amely sok mindent exportál az általa előállított termékek közül, büntetnénk, mivel a bevételek az eladás szintjén lennének. Ez némileg furcsa, mivel az áruk szabad mozgása az EU alapját jelenti; így a közös összevont társasági adóalap használatával az exportáló országokat büntetnénk. Ennek bevezetése tönkretenné Európa képességét, hogy közvetlen külföldi befektetéseket vonzzon, mivel a szabályok nem azokra a tagállamokra vonatkoznának, amelyek területén van, hanem csak egy utólagosan kiszámítható bonyolult formulára való hivatkozással lehetne kiszámolni, amely tönkretenné képességünket, hogy külföldi befektetést vonzunk.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – (FR) Én a jelentés ellen szavazom, amely vakon támogatja azt a neoliberális logikát, amely a gazdasági, társadalmi és környezeti válságért felelős, amelynek hatásaitól

mindannyian szenvedünk. A javasolt szöveg nem csak rendkívül dogmatikus, hanem semmibe veszi az embereket is, különösen a görög embereket. Hogy szavazhat a Parlament egy olyan szöveg mellett, amely annyira szegényletes, hogy megkérdőjelezi Görögországnak az euróövezetbe való belépését az azon politikák által előidézett költségvetési hiány miatt, amelyet támogat? Egyértelmű hogy ez az Európa az emberek újabb ellensége.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az EU-t sújtó gazdasági válság, amelynek hatása még mindig erőteljesen érezhető, rávilágított a közösségi monetáris politika és egyes tagállamok államháztartásának néhány hiányosságára. Tanulnunk kell az elkövetett hibákból, hogy a jövőben elkerülhessük őket.

Az EU-nak számos területen fejlődnie kell, különös tekintettel a monetáris politikára, a gazdaságpolitika megerősített koordinálására és együttműködésére, valamint a tagállamok államháztartásainak ellenőrzésére. Erőfeszítéseket kell tennie továbbá az energiafüggettség elleni küzdelem terén, és jelentős számú munkahelyet kell létrehoznia olyan ágazatokban, amelyek modernnek és környezetvédelmi szempontból fenntarthatóak.

Georgios Papanikolaou (PPE), írásban. – (EL) Én az állásfoglalásra irányuló indítvány ellen szavaztam, amely megfelelő és határozott hangnemben fejt ki a Tanácsnak az Európai Unión belüli foglalkoztatás előre jelzett csökkenésének problémáját, amely különösen Görögországot érinti, miközben kiemeli a rendkívüli helyreállítási intézkedéseket, amelyekre uniós szinten van szükség. A 12–18. bekezdések, amelyek a gazdaságpolitika területén az együttműködés megerősített koordinációjára utalnak, kiemelik az euróövezeten belüli egyenlőtlenségeket, amelyek a recesszió idején a tagállamok gazdasági és még inkább kereskedelmi politikái közötti kohézió hiánya miatt alakultak ki. Úgy gondolom továbbá, hogy az Európai Parlament hivatalos ajánlása a Bizottságnak, amely szerint eurókötvényeket kell kibocsátani és közös megközelítést kell alkalmazni az euróövezeten belüli kihívások kezelésére (26. bekezdés) különösen fontos azon politika ismeretében, amelyet az Európai Unió folytatni kíván a jövőben.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – Én nyomon követtem az előadó, Giegold úr ezzel a témával kapcsolatos álláspontját, és a jelentés mellett szavaztam. A Bizottság euróövezetre vonatkozó éves beszámolójának célja, hogy ösztönözze az euróövezet gazdaságpolitikájáról szóló széleskörű vitát. Még konkrétabban egyrészt a Bizottság álláspontját tartalmazza azokról a kihívásokról, amelyekkel az euróövezet gazdasága szembenéz, másrészt a gazdaságpolitikák megfelelő válaszainak vizsgálatát.

Czesław Adam Siekierski (PPE), írásban. – (PL) Felszólalásomban beszéltem az euróövezet és az államháztartás 2009. évi helyzetéről. A szavazatommal kifejezett véleményt szélesebb kontextusban kell vizsgálni.

Ahogy azt közgazdászok megjósolták, a 2009-es év volt a legnehezebb a válság által sújtott tagállamok számára. Az Unió GDP-je 4%-kal, az ipari termelés 20%-kal csökkent, a munkanélküliek száma 23 millióra növekedett és még sorolhatnám. A válság elleni küzdelem költségei az államháztartás helyzetének drasztikus romlásához vezettek. Néhány ország ugyanakkor, még a recessziót megelőzően is, magas állami adóssághiánnyal nézett szembe, amely ellentétes a Stabilitási és Növekedési Paktummal.

Ami az euróövezetet illeti, a pénzügyi válság bizonyult a legnagyobb kihívásnak eddigi történelme során. A válság kíméletlenül rávilágított a közös valutarendszer gyenge pontjaira. Ezek közül kétségtelenül a leg súlyosabb az euróövezetbeli országok közötti jelentős különbség az államháztartás stabilitása és az adósságszint tekintetében. Hirtelen egyértelművé vált, hogy a Stabilitási és Növekedési Paktumot, amely elvben a konvergenciakritériumok teljesítésének biztosítója volt, figyelmen kívül hagyták a nemzeti hatóságok és az uniós hatóságok egyaránt. A fegyelem és a büntetések megfelelő rendszerének hiánya a közös valuta válságát eredményezte. Számos politikus, aki nem támogatja az európai gazdasági integrációt már bejelentette az euróövezet összeomlását, és a teljes integrációs folyamat katasztrófájának vízióját emlegeti.

Úgy gondolom ugyanakkor, hogy ezek az álláspontok nem indokoltak és spekulatív jellegűek, mivel az euróövezet egy alapos reform lehetősége előtt áll, amely javítani fogja az ellenőrzési mechanizmusokat, és biztosítja a megfelelőbb együttműködést. Ésszerűen kell azonban végrehajtanunk ezt a folyamatot.

Jelentés: Sharon Bowles (A7-0059/2010)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), írásban. – (RO) Egy olyan kiváló szakember kinevezése az Európai Központi Bank alelnöki posztjára, mint Vítor Constâncio úr, növelni fogja az intézmény által támogatott gazdasági és pénzügyi politikák értékét. Vítor Constâncio úr az euróövezet számára nehéz időszakban veszi át az EKB alelnöki posztját. Arra vonatkozó nézetei, hogy az Európai Uniónak milyen módon kell válaszolnia a görög válságra, egyértelműsítik, hogy van elképzelése és tudja, hogyan védje meg az európai valutát.

Constâncio úrnak lenyűgöző az önéletrajza. A tény, hogy ő a portugál központi bank elnöke (Banco de Portugal) igazolja szakmai bizonyítványát. Ez emlékeztet a közelmúltban történt esetre, amikor a román nemzeti bank alelnöki posztjára kinevezett szakember mindenhez hasonlítható, csak a Constâncio úr személyében megismert példaértékű szakemberhez nem. Szerencsére a román nemzeti banknál szintén számos szakember dolgozik, és a jelenlegi gazdasági válság alatti intézkedései hibátlanok voltak. Ugyanakkor a nemzeti bankok esetében a legkevésbé elfogadható, hogy a kinevezések politikai alapon, és ne kompetenciák megléte alapján történjenek. Constâncio úr kemény meghallgatáson vett részt az Európai Parlament Gazdasági és Monetáris Bizottsága előtt. Constâncio úr ugyanakkor egyszer sem ingott meg, folyamatosan következetes nézeteket fejtett ki és bebizonyította, hogy az euróövezettel kapcsolatos elképzelése megalapozott.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) A portugál központi bank elnöki székében töltött évei alatt Vítor Constâncio úr hűségesen követte az Európai Központi Bank által az Európai Unió tagállamainak előírt iránymutatásokat. Ezek az iránymutatások jelentősen ártottak a nemzeti érdekeknek és a szuverenitásnak, és sértették a portugál munkavállalók és emberek jogait.

Köztudott, hogy folyamatosan a bérek mérséklésére szólított fel egy olyan országban, ahol nagyon sokan alacsony bért kapnak, és ahol jelentős társadalmi egyenlőtlenségek vannak. Ezek is a jövedelmek igazságtalan elosztásának köszönhetőek, amely a munkavállalókat sújtja a tőke érdekének ellenében. Az is köztudott továbbá, hogy megbukott a bankrendszer felügyeletét ellátó szerepében, amelynek feladatát rábízták.

Továbbra is – ahogy ezt eddig is tettük – határozottan és erőteljesen ellenezni fogjuk a Stabilitási Paktum irracionális feltételeit, továbbá a politikai iránymutatások kicserélésére és egyéb makrogazdasági iránymutatásokra vonatkozó érveket, valamint a termelés és a munka alábecsülését – amelyben Vítor Constâncio úr központi szerepet játszott.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A Vítor Constâncio úr Európai Központi Bank alelnökének való kinevezésével kapcsolatos tanácsi ajánlásról szóló szavazás nem okozott meglepetést számunkra. A portugál központi bank elnökeként végrehajtott cselekedetei mindig is összhangban voltak az EKB liberális iránymutatásaival.

Az EKB által követett és az általa az Európai Unióra vonatkozó politikák, amelyek jelentősen rongálják a nemzeti érdekeket és a szuverenitást, továbbá megsértették a portugál munkavállalók és emberek jogait, alapjában véve ugyanazok, mint amelyeket Constâncio úr támogatott és továbbra is támogat a portugál központi bank elnökeként. Mi továbbra is harcolunk e politikák ellen, attól függetlenül, hogy ki vesz részt azok irányításában.

Ezért szavaztunk a jelentés ellen, mivel az abban található válaszok ugyanazt a régi, EKB által követett irányvonalat erősítik meg. Támogatja a Stabilitási Paktum irracionális kritériumait, az átváltási politikát és egyéb makrogazdasági iránymutatásokat, valamint folyamatosan alábecsüli a termelés és a munka szerepét.

Astrid Lulling (PPE), írásban. – (FR) A tények teljes ismeretében utasítom vissza annak jóváhagyását, hogy Vítor Constâncio úr legyen az Európai Központi Bank jövőbeni elnöke. Sem személye, sem képességei nem vonhatók kétségbe, amellyel tehetségesen kérkedik. Nagyon szeretnénk hinni neki.

Csak az a több ezer portugál ember, akik meg gondolatlansága és előrelátásának hiánya miatt mentek tönkre, élő bizonyítékai a portugál központi bank élén elkövetett katasztrofális cselekedeteinek.

Valaki, aki megbukott saját országában, hogyan törekedhet arra, hogy felügyelettel kapcsolatos posztot töltsön be Európában? Azt a provokatív megjegyzést tettem, hogy ez kicsit olyan, mintha dinamitrudakat adnánk egy piromániás kezébe.

Ezek a szavak nagy visszhangra találtak Portugáliában. Hozzám hasonlóan a portugálok sem értik, hogy valaki, aki ilyen módon megbukott, most a legmagasabb szinten kaphat kinevezést.

Általánosságban azt mondhatnám, sajnálom, hogy az Európai Parlament nem az amerikai szenátust követi és olyan jelöléseket terjeszt elő, amelyek döntőek az Európai Unió jövőjére nézve.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) 2008-ban több hónapon át részt vettem a portugál parlament vizsgálóbizottságában. A bizottság számos súlyos, a felügyelettel kapcsolatos hibát tárt fel és jelentett, ami végül 2008-ban a bank államosításához vezetett. További következmény, amely még ma is érezteti hatását, hogy egy másik bank több száz ügyfele nem tud hozzáférni befektetett pénzéhez (számos esetben megtakarításaihoz). A *Banco Português de Negócios* és a *Banco Privado Português* nevű bankokra utalok.

Akkor többször és nyilvánosan kritizáltam, ahogy Constâncio úr a felügyeleti feladatokat végezte a portugál központi bank élén. Csak azért nem szavazok ellene, mert portugál, valamint mert lojális vagyok az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) iránt. A lelkiismeretem és intellektuális őszinteségem azonban nem engedi, hogy olyan kinevezés mellett szavazzak, amelynek eredményeképp ő lenne az Európai Központi Bank elnöke.

Jelentés: Inés Ayala Sender (A7-0039/2010)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *írásban*. – (LT) Én támogattam Rasa Budbergyté számvevőszéki taggá való kinevezését. Kedvezően fogadják mint Litvániában, mind Európában, mivel széles körű munkatapasztalattal rendelkezik, és magas színvonalú, független auditálási rendszert hozott létre Litvániában. A Költségvetési Ellenőrző Bizottságban Budbergyté asszony jelölését nagyra értékelték – szinte valamennyi tag jóváhagyta jelölését. Hozzáértő szakember, és szakmai tapasztalata és személyes tulajdonságai lehetővé teszik számára, hogy az Európai Számvevőszék tagjaként valamennyi feladatát megfelelően lássa el. Budbergyté asszony továbbá nyilvánosan ígéretet tett rá, hogy munkáját független módon és az ellenőrzési standardoknak megfelelően szervezi meg, figyelembe véve az etikai követelményeket. Amennyiben kinevezik erre a posztra, ígéretet tesz rá, hogy két elv mentén végezi majd munkáját. Először, feddhetetlen ragaszkodással a nemzetközi auditálási szabványokhoz, valamint az Európai Számvevőszék által bevezetett auditálási gyakorlatokhoz és eljárásokhoz. Másodszor, produktívan fog dolgozni személyes kötelezettségei, a Csoport/Kamara szintű kötelezettségei és az Európai Számvevőszék kollégiumának tagjaként ráháruló kötelezettségek elvégzése során. Tervei között szerepel az Európai Számvevőszék és az Európai Parlament, különösen a Költségvetési Ellenőrzési Bizottság intézményközi együttműködésének megerősítése. Meggyőződésem, hogy a könyvvizsgáló bizonyította hozzáértését és professzionalizmusát az auditálás területén. Biztos vagyok benne, hogy hibátlan munkájával rendkívüli módon hozzá fog járulni az Európai Unió egészéhez.

Jelentés: Inés Ayala Sender (A7-0038/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), *írásban*. – (LT) Fazakas úr számvevőszéki taggá való kinevezése szenvedélyes és élénk vitát váltott ki a Költségvetési Ellenőrző Bizottságban. Jelölése ugyan már november óta ismeretes, a bizottság előtti jelölti meghallgatása előtt néhány nappal látott napvilágot az állami titkosrendőrséggel való lehetséges együttműködésével kapcsolatos információ. Megdöbönt, hogy csak most merül fel Fazakas úr kompetenciája, amikor Magyarország a választásokra készül, míg az öt év alatt, amíg Fazakas úr az Európai Parlament képviselője volt, a Költségvetési Ellenőrzési Bizottság és a Quaestor elnöke volt, kompetenciáját és feladatainak elvégzéséhez szükséges képességeit nem kérdőjelezték meg. Meggyőződésem, hogy az Európai Parlament nem adhat helyet homályos politikai játszmáknak, éppen ezért támogattam Fazakas úr jelölését. Úgy gondolom, elegendő idő telt el november és a meghallgatás között ahhoz, hogy az érdekelt felek kellően megalapozott tájékoztatást nyújtsanak azokról a körülményekről, amelyek befolyásolhatták Fazakas úrnak az Európai Számvevőszék tagjai közé való jelölését, és hogy biztosítsák az alapos parlamenti ellenőrzést, ez azonban nem történt meg.

Nuno Melo (PPE), *írásban*. – (PT) Mindenki tiltakozása érthető, aki nem szeretné, hogy a szóban forgó kinevezés megtörténjen. Ugyanakkor, ha szigorúan ragaszkodtunk ehhez a feltételhez, sok más személyt – és számos ilyen van Európában – akadályoznánk abban, hogy betöltse ezt a pozíciót a kommunista vagy kommunisták által támogatott szélsőbaloldalhoz való harcos ragaszkodásuk miatt, és amiatt, hogy olyan cselekedetekben bűnösök, amelyek még inkább elítélendők. Emiatt tartózkodásom igazolható.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), *írásban*. – Én Fazakas úr ellen szavaztam, mert hivatalos önéletrajzában nem közölte azt az információt, hogy a kommunista diktatúra alatt a magyar állami titkosrendőrség ügynöke volt 1976-tól 1989-ig, a rezsim összeomlásáig. A Magyar Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Levéltárának hivatalos dokumentumai szerint Fazakas urat 1976-ban szervezték be az állambiztonsági szolgálatba, a kommunista titkosrendőrségbe, „hazafias” alapon (azaz önkéntesen lépett be a szolgálatba) kémelhárítási feladatokra.

Ślawomir Witold Nitras (PPE), *írásban*. – (PL) Az Európai Számvevőszék tagjainak jelöléséről szóló mai szavazás kapcsán szeretném kifejezni támogatásomat a vitás jelölt, Fazakas úr személyével kapcsolatos döntés iránt.

A hivatalos dokumentumok szerint Fazakas úr éveken keresztül támogatta a kommunista diktatúrát Magyarországon a magyar állambiztonsági szolgálat tagjaként. A világszerte közismert tények beárnyékolják önéletrajzát, és ezt hamarabb kellett volna figyelembe venni. Az EU mindig védelmezte a demokráciát, a véleménynyilvánítás szabadságát és a lelkiismeret szabadságát, és ezeket az értékeket a szocialista rezsimnek évtizedeken keresztül megsértették, nemcsak Magyarországon, hanem számos más országban is, amelyek

a keleti blokk néven voltak ismertek. Igaz, hogy ma már más időkben élünk, és már mindannyian széles körű szabadságjogokat élvezhetünk, azonban nem szabad megfeledkeznünk azokról sem, akik korlátozták ezt a szabadságot.

Traian Ungureanu (PPE), írásban. – Fazakas úr támogatása kiábrándító. Ez komoly precedenst teremt. Én az Európai Néppárttal együtt az ellen szavaztam, hogy Fazakas úr a Számvevőszék tagja legyen. Ez nem mindennapi szavazás volt. Fazakas urat azzal gyanúsítják, hogy együttműködött a kommunista titkosszolgálattal. A magyar sajtó bemutatott egy erre vonatkozó dokumentumot. Számos véleményt hallottunk, amely ellenezte Fazakas úr bármiféle „büntetését”. Azt kérik, hogy ne ébresszük fel a múltat. Ez nem helyes. A múlt nem halott. Kelet-európaiak millióinak életét keserítik meg még mindig a kommunista borzalmak. Ha a múlt halott, akkor nincs értelme, hogy normák és értékek által irányított életet éljünk. Ez a csökkent felelősség politikájának receptje lenne. A közhivatalok vesztenenek méltóságukból. Bárki, függetlenül attól, hogy mennyire korrupt vagy erkölcstelen, dolgozhatna a közszférában. Amennyiben még mindig vannak politikusok, akik nem ismerik a kommunista nyilvántartást, ez nem teszi számukra lehetővé, hogy megalapozott véleményt formáljanak. A kommunista aljasságok elkövetői nem lehetnek részesei egy demokratikus rendnek, amelyet el akartak nyomni. Fazakas úr eltitkolta a múltját és hazudott, amikor erről kérdezték. Az őszinteség ilyen jellegű hiányát nem szabad díjazni.

Jelentés: Inés Ayala Sender (A7-0041/2010)

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), írásban. – (PL) A plenáris ülésen Augustyn Bronisław Kubik számvevőszéki taggá való kinevezéséről szóló jelentésről szavaztunk.

Jelenleg ő a Regionális Fejlesztési Minisztérium államtitkára. Korábban a Legfelső Ellenőrző Kamara elnökének tanácsadójaként, valamint a Pénzügyminisztérium belső auditálásáért felelős vezető ellenőreként dolgozott. Kubik úr nagyon jól teljesített az európai parlamenti meghallgatáson, és jelöltsége semmilyen kétséget nem vetett fel. Rendelkezik a megfelelő szakmai tapasztalattal ahhoz, hogy az Európai Számvevőszék tagja legyen, és a megfelelő személy lesz a megfelelő pozícióban. Erre való tekintettel úgy döntöttem, hogy támogatom jelöltségét.

Jelentések: Inés Ayala Sender (A7-0037, 0039, 0040, 0041, 0042, 0043, 0044, 0045 és 0046/2010)

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Számvevőszék egy olyan intézmény, amely vizsgálja az Európai Unió bevételeit és kiadásait, hogy ellenőrizze azok törvényszerűségét, valamint vizsgálja, hogy megfelelő-e a pénzügyi gazdálkodás. A Számvevőszék teljes mértékben független szervként működik. Ebben a szellemben a Számvevőszéket alkotó egyének kinevezését alkalmassági és függetlenségi kritériumok alapján kell elvégezni.

A Tanács kezdeményezésére tehát különböző tagállamokból sok személy javasoltak az Európai Számvevőszék tagjai közé. Mindannyian benyújtották önéletrajzukat, kitöltötték egy írásbeli kérdőívet, és meghallgatáson vettek részt a Költségvetési Ellenőrzési Bizottság előtt. Többségük megfelelően érvelt saját esetében ahhoz, hogy igazolja számvevőszéki taggá való kinevezését, ahol hozzáértéssel és független módon végzik majd feladatukat.

Jelentés: Alexander Graf Lambsdorff (A7-0049/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – Én teljes mértékben támogatom ezeket az ajánlásokat. Úgy gondolom, hogy az EU megerősített külső szerepét a kulcsfontosságú partnerekkel való párbeszéd fokozására és egy erősebb EU felépítésére kell használni. Az EU és tagállamai jelentős mértékben hozzájárulnak az ENSZ költségvetéséhez. Annak biztosítása érdekében, hogy az Unió értékeit és érdekeit következetes és hatékony módon képviseljük az ENSZ-en belül, az EU-nak egységes hangon kell megszólalnia. Az EU-nak aktív szerepet kell játszania az ENSZ rendszerére vonatkozó reformfolyamat támogatásában, különös tekintettel a Biztonsági Tanács reformjára. Úgy gondolom, hogy továbbra is az EU célkitűzése kell, hogy maradjon egy uniós hely megszerzése a kibővített Biztonsági Tanácsban.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark és Anna Ibrisagic (PPE), írásban. – (SV) Az ENSZ Közgyűlésének 65. ülésén a Tanácshoz intézett európai parlamenti ajánlásról szóló javaslatot tartalmazó jelentést (A7-0049/2010) elfogadtuk ma, 2010. március 25-én, az Európai Parlament szavazata nélkül. Szeretnénk kijelenteni, hogy nem támogatjuk a jelentés szövegét, amely kimondja, hogy a Tanácsot sürgetni kell, hogy tegyen javaslatot innovatív finanszírozási mechanizmusokra, mint amilyen a pénzügyi tranzakciókra kivetett nemzetközi adó.

Proinsias De Rossa (S&D), írásban. – Én támogattam az ENSZ Közgyűlésének 65. ülésén a Tanácsnak benyújtott ajánlást, amely az EU fokozott jelenlétére szólít fel az Egyesült Nemzetek Szervezetén belül. Az Európai Uniónak támogatnia és ösztönöznie kell a globális kormányzás reformját, különösen a Biztonsági Tanács vonatkozásában, amelynek felépítése nem tükrözi a 21. század realitásait. Továbbra is törekedni kell az uniós hely megszerzésére a kibővített Biztonsági Tanácson belül. Amennyiben az Európai Unió támogatni akarja a globális kihívások kapcsán a többoldalú megközelítéseket, akkor tagállamainak koherensen és következetesen kell cselekednie az ENSZ szintjén, különösen a millenniumi fejlesztési célokat, a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásáról szóló szerződést, valamint az Emberi Jogi Tanács státusát és munkamódszereit felülvizsgáló közelgő konferencia fényében. Szorgalmaznunk kell a nemzeti és transznacionális parlamenti közgyűléseknek az ENSZ-en belüli munkában való intenzívebb részvételét az ENSZ legitimitásának és demokratikus jellegének megerősítése érdekében. A tagállamoknak minden erőfeszítést meg kell tenniük, hogy ez a kérdés szerepeljen a Közgyűlés napirendjén.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Súlyos szociális válság idején, amikor a kapitalizmus válsága fokozott szegénységet és munkanélküliséget eredményez, az ENSZ Közgyűlésének 65. ülése még inkább kiemelt fontosságú.

Számos globális szintű kérdés van. Az egyik különösen fontos kérdés a millenniumi fejlesztési célok elérése érdekében tett fejlődés nyomon követése, mivel a minimum célkitűzéseket 2015-ig el kell érni. A megtett ígéretek csökkentésére, gyengítésére vagy elhalasztására irányuló valamennyi kísérlet ellen küzdeni kell.

Fontos éppen ezért létrehozni egy megállapodást a fejlett és a fejlődő országok közötti folyamat felgyorsításáról. Ennek a megállapodásnak egyértelmű és konkrét kötelezettségvállalásokat kell tartalmaznia, mivel a nemzetközi közösség messze van a millenniumi fejlesztési célokkal kapcsolatos kötelezettségvállalások tiszteletben tartásától. Ha nem hajtunk végre megfelelő intézkedéseket, akkor közel 1,5 milliárd munkavállalót sújthat szegénység a munkanélküliség vagy a bizonytalan és rosszul fizetett munkahelyek miatt.

Krzysztof Lisek (PPE), írásban. – (PL) El szeretném mondani, hogy örömmel tölt el a tény, hogy az Egyesült Nemzetek Közgyűlésének 65. ülésén az EU prioritásairól a Tanácsnak szóló európai parlamenti ajánlásra vonatkozó javaslat szövegében az előadó említette az ENSZ és az EU közötti együttműködés fontos témájával kapcsolatos kérdéseket a válságkezelés területén. A közelmúltban Haitin és Chilében bekövetkezett földrengés rámutatott, hogy az emberek milyen mértékben ki vannak téve a természeti katasztrófák okozta szenvedésnek és kárnak. Mindkét ország esetében azonban nagyon jó együttműködés volt az EU és az ENSZ között az áldozatok kimentése és segítése kapcsán. Véleményem szerint most ennek az együttműködésnek az optimalizálásán kell dolgoznunk annak érdekében, hogy a rendelkezésre álló forrásokat a legmegfelelőbb módon tudjuk kihasználni, hogy ne csak a lehető legtöbb áldozatot tudjuk megmenteni, hanem későbbi túlélésüket is biztosítani tudjuk. Egy további rendkívül fontos kérdés a rend fenntartásában való segítségnyújtás és a katasztrófa sújtotta ország újjáépítése. Annak ellenére, hogy az EU valamennyi tagállama az ENSZ tagja is, és az Európai Unió állandó megfigyelő az ENSZ-en belül, nehéz valamennyi uniós ország által támogatott egybehangzó álláspontot kialakítani. Biztos vagyok benne, hogy a válsághelyzetek idején való segítségnyújtási műveletek alatti hatékony együttműködéssel kapcsolatos ügyek kapcsán prioritásként szerepel egy közös és konstruktív megközelítés alkalmazása.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – (FR) Elképzelhetetlennek tartom, hogy a szöveg mellett szavazzak, annak ellenére, hogy elismerem, tartalmaz néhány jó elképzelést. Igaz, hogy a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozását és a fegyverek ellenőrzését sürgeti. Igaz, hogy támogatja a halálbüntetés eltörlését. Támogatja ugyanakkor a civil nukleáris atomerőművek használatát és az azokkal kapcsolatos kutatást, amelyről ma már mindenki tudja, hogy sürgősen be kell szüntetni; továbbra is támogatja a G20-ak létezését, amely nem legitim; és továbbra is hangsúlyozza a „védelmi felelősség elvét”, amelynek definíciója olyan homályos, hogy az emberek nemzeti szuverenitásának mindenféle interferenciáját magába foglalhatja. Ezen és más okok miatt, amelyeket most itt nem tudok felsorolni, a szöveg véleményem szerint nem méltó az Európai Uniónak.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az Egyesült Nemzetek Közgyűlésének közelgő ülése újabb lehetőség arra, hogy az EU a világbéke és szolidaritás valódi katalizátoraként mutakozzon be. Nem szabad elfelejtenünk, hogy az EU jelenti a pénzeszközök fő forrását az Egyesült Nemzetek Szervezete számára, ő adja költségvetése 40%-át, a békefenntartó műveletek költségének 40%-át és a konfliktusövezetekben lévő csapatok költségének 12%-át. Ez az első olyan Közgyűlés továbbá, amelyen az EU-t a Bizottság alelnöke/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője képviseli.

Ebben az esetben a legfőbb szereplőként kell jelen lennünk, újra kell értelmeznünk az EU és az Egyesült Nemzetek Szervezetének szerepét, valamint részt kell vennünk a globális kormányzásban és az Egyesült Nemzetek Szervezetének reformjában, a béke és biztonság fenntartásában, a fejlesztésben és az éghajlatváltozásban.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) A jelentés, amelyet egy német európai parlamenti képviselő, Lamsdorff úr készített nagyon átfogó és hozzáértő módon mutatja be az Egyesült Nemzetek Szervezetének különböző felelősségi területeit és jövőre vonatkozó célkitűzéseit az Európai Unió szemszögéből. Nem kétséges, hogy az ENSZ-t és annak a nemzetközi rendszerben betöltött szerepét meg kell erősíteni a megfelelő reformok segítségével. A fejlesztési együttműködési rendszer reformját, amelyről a jelentésben is szó esik, szintén támogatni kell. Ezt sürgősen végre kell hajtani, mivel a jelenlegi fejlesztési támogatási politika nem megfelelő. Nem értem éppen ezért, hogy a jelentés miért szólítja fel a tagállamokat, hogy jelentősen növeljék hozzájárulásukat a reformok végrehajtásához. A fejlesztési segélyt a fejlődő országokkal közösen kell felülvizsgálni, újraszervezni és átstrukturálni. Problematikusak továbbá az éghajlat-változási politikával kapcsolatos állítások, amelyek többek között makacsul visszautasítják az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoportot kritizálókkal való párbeszédet, és amelyek dogmaként tekintenek a munkacsoport megállapításaira. Emiatt tartózkodtam a zárószavazáson.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), írásban. – (DA) Elismerem, és teljes mértékben támogatom az Egyesült Nemzetek Szervezetének a nukleáris lefegyverzésre, a nemek közötti egyenlőség elvének általános érvényesítésére, a szegénység elleni küzdelemre, a millenniumi fejlesztési célokra irányuló célkitűzéseit, valamint az Egyesült Nemzetek Szervezetének az emberi jogokkal és az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel kapcsolatos fontos szerepére irányuló célkitűzéseit. Amennyiben tartózkodom a szavazástól, annak az az oka, hogy a jelentés meg akarja akadályozni, hogy az egyes tagállamok saját véleményüket mondják el az ENSZ-ben, például olyan esetekben, amikor kritikusabbak az EU-nál különböző diktatúrákkal kapcsolatban. A jelentés továbbá következetesen összekapcsolja a polgári és katonai eszközöket, amit én nem tudok támogatni.

Állásfoglalásra irányuló indítvány RC-B7-0222/2010

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – Az európai romák többsége a 2004-es és a 2007-es bővítéseket követően vált állampolgárrá, és nekik és családjaiknak jogukban áll szabadon mozogni és letelepedni az EU területén. Néhány olyan tagállamban azonban, ahol a roma népesség aránya jelentős, a romák még mindig számos problémával szembesülnek, mint például az oktatásban, a lakhatásban jelentkező szegregáció, a nagyon alacsony foglalkoztatási ráta, az egészségügyi ellátáshoz és a közszolgáltatásokhoz való egyenlőtlen hozzáférés. Az EU és a tagállamok közös felelőssége a romák befogadásának segítése és biztosítása, európai állampolgárokként bírt alapvető jogaik védelme, és erőfeszítéseik növelése látható eredmények elérése érdekében.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Én az állásfoglalás mellett szavaztam, mivel az európai romák továbbra is nagyfokú diszkrimináció szenvedői, és sok esetben mérhetetlen szegénységben és társadalmi elszigeteltségben élnek. Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy az EU sok tagállamában élő romák helyzete különbözik más európai etnikai kisebbség helyzetétől, és ezért meg kell hoznunk a szükséges intézkedéseket uniós szinten, és közös stratégiát kell kidolgoznunk a romák elleni diszkriminációval való megküzdés érdekében. Egyetérték az Európai Parlamenttel, amikor arra szólítja fel a Bizottság új tagjait, hogy a romaügyeket prioritásként kezeljék saját hatáskörükben, valamint hogy megfelelő figyelmet fordítsanak a romák társadalmi integrációjára vonatkozó stratégiának a végrehajtására. Szeretném hangsúlyozni, hogy egy demokratikus és szabad társadalomban élve tiszteltetben kell tartanunk minden ember jogait és alapvető szabadságait. A Bizottságnak és a tagállamoknak ezért meg kell állapodniuk és egy közös párbeszédet kell kialakítaniuk a romák helyzetéről és intézkedéseket kell hozniuk, hogy megküzdjenek a romákat érő megkülönböztetéssel. Csak akkor lehet aktívan végrehajtani a stratégiát, ha közös európai megközelítést találtunk az európai romakérdésre. Támogatom továbbá a Parlament álláspontját, hogy be kellene vonnunk a roma közösség képviselőit a romakérdést érintő uniós politika előkészítésének folyamatába.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), írásban. – (RO) Az Európai Unió mostanában tisztában van a roma kisebbség problémáival, ahogy azt számos megtárgyalt és bevezetett jelentés is jelzi, beleértve a romák társadalmi befogadását segítő programok jelentős támogatását, amelyek azonban nem érték el a várt hatást. Mindazonáltal egy 10–12 millió fős, Európa számos részén élő kisebbségről beszélünk, akik sok száz éves hagyományokon alapuló szabályaik szerint élik életüket, és természetesnek érzik, hogy így viselkedjenek, elszigetelve a többségben. Romániában egyes becslések szerint a roma kisebbség több mint 2 millió fős. Ez nagyobb, mint a magyar kisebbség, és ésszerű lenne azt gondolni, hogy erősebb is. A romániai roma kisebbségnek azonban

nem sikerül saját vezetőt találni, aki a nyilvánosság előtt vagy a romániai parlamentben képviselhetné ezt a csoportot. Ez is hozzájárulhatott ahhoz, hogy minden társadalmi befogadással kapcsolatos nemzeti program teljesen megbukott. Jelenleg, mivel a roma népesség számos európai állam területére áttérjeszkedik, és mivel ismert vándorlásra és bűnözésre való hajlama (ennek köszönhetően a „cigány” szót sok más állampolgár is használja), a társadalmi befogadás kérdésének megoldása közösségi üggyé vált. Valószínű, hogy ahol a tagállamok kudarcot szenvedtek (amiért gyakran kritizálják őket), ott az Európai Unió sikeres lesz.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) A romákról szóló második európai csúcstalálkozó elkötelezettséget fejez ki egy párbeszéd iránt a kulturális sokféleségről és arról, hogy mit jelent ez az emberiség értékei szempontjából.

Az oktatás a kulcsa az integrációs folyamatnak. Azáltal, hogy oktatást és képzést nyújtunk, a kirekesztés, a munkanélküliség és a diszkrimináció ellen harcolunk. Ezzel továbbá olyan társadalmat teremtünk, amely igazságosabb, kreatívabb és dinamikusabb.

Fontos az etnikai kisebbségek integrálása nem csak a munkaerőpiacba, hanem a társadalom minden területébe. Az alapvető jogok védelme, és egy közös, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség létrehozása az európai integráció célkitűzései.

Elismerésemet fejezem ki mindazoknak, akik helyi szinten segítik elő az integrációt, beleértve a politikusokat, a tanárokat és a különféle szervezeteket. Sokszor ezek az emberek felelősek a lakhatáshoz, az egészségügyi ellátáshoz, az oktatáshoz, a kultúrához és a jobb életminőséghez való hozzáférésért.

Arra szólítom fel az Európai Uniót és a tagállamokat, hogy közös erőfeszítéseket tegyenek, és olyan politikai stratégiák iránt kötelezzék el magukat, amelyek egyértelmű jogalkotási kötelezettségvállalást és hiteles költségvetési hozzájárulást tartalmaznak.

Fontos egy közös álláspont elfogadása a strukturális és csatlakozási támogatási politikával kapcsolatban.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) Becslések szerint 10-12 millió roma él az EU-ban, és így az egyik legnagyobb etnikai kisebbséget jelentik Európában. Ezeknek az embereknek a többsége rendkívüli szegénységben és a társadalom periferiáján él, korlátozott hozzáféréssel a foglalkoztatáshoz és az egészségügyi ellátáshoz. Ennek az etnikai kisebbségnek a tagjai az integrálásukra tett erőfeszítések ellenére folyamatosan diszkriminációnak és társadalmi kirekesztésnek vannak kitéve.

Az EU folyamatosan támogatja a tagállamokat hatékony politikák bevezetésére tett erőfeszítésükben. Különösen a speciális projektek és az olyan kísérletek számára biztosított támogatást, amelyek célja biztosítani, hogy a diszkriminációellenes törvényeket megfelelően és hatékonyan alkalmazzák. Brüsszelben ebben a hónapban tartottak egy konferenciát, amelyen különböző uniós projekteket mutattak be. Az eredményeket áprilisban fogják megvitatni a romákról szóló második európai csúcstalálkozón Cordobában. Remélem, hogy ennek a csúcstalálkozónak az eredményei hozzá fognak járulni egy jövőbeni stratégia iránti erős európai politikai elkötelezettséghez, amelynek célja a romák bevonása Európa gazdasági, társadalmi és kulturális életébe, valamint egyenlő lehetőségek biztosítása mindenki számára az EU-ban, beleértve a romákat is.

Ioan Enciu (S&D), írásban. – (RO) Minden országban, ahol nagy a roma népesség, vannak az integrálásukra irányuló politikák, amelyeket azonban csak szektoronként vezetnek be, miközben más politikák nem vesznek figyelembe specifikus tényezőket, és ezáltal végső soron eredménytelenek lesznek. Elemezni kellene az összes olyan gyakorlatot, amely sikeresnek bizonyult a romák integrálása szempontjából, alapként használva ezeket végül egy olyan ezzel a csoporttal foglalkozó európai stratégia létrehozásához, amely csoportról köztudott, hogy a legnagyobb kisebbség az EU területén. Továbbra is az oktatásra, a gyerekek iskolázására, a szakképzésre, a munkaerőpiacra való szakaszos belépésre, a nők szerepének megerősítésére, a társadalombiztosítási rendszer modernizálására stb. kellene a legnagyobb hangsúlyt fektetni. Ezen a területen is szorosabb együttműködésre van szükség az Európai Bizottság és a tagállamok kormányai között a strukturális alapokból és a kohéziós alapokból támogatott projektek, valamint az olyan speciális programok kapcsán, amelyek inkább az egyének megerősítésére, mint a hagyományos hierarchiára összpontosítanak. Véleményem szerint a közösségi cselekvések szinergiájában létfontosságú elem egy olyan, a nagyközönségre és a roma népességre irányuló széleskörű tájékoztató kampány megszervezése, amely ellensúlyozza a romákban az európai társadalmi életből való kirekesztettség érzését, és nagy hangsúlyt fektet az egyenlő bánásmód és a megkülönböztetésmentesség elvére.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Roma közösségek évszázadok óta léteztek egész Európában, és a legutóbbi időkig üldöztetésnek voltak kitéve számos tagállamban. Hagyományos nomád életstílusuk, azok a

tevékenységek, amelyekben dolgoztak, valamint nagy arányú csoporton belüli házasságkötésük és kirekesztésük mind hozzájárult ahhoz, hogy ezeket a közösségeket nemkívánatosnak, veszélyesnek és antiszociálisnak minősítsék.

Ezek az előítéletek még ma is tartják magukat, csakúgy, mint a történelmileg ezekkel kapcsolatos következmények: még ma is a roma közösségben az egyik legalacsonyabb szintű az iskoláztatás és az egyik legmagasabb szintű a bűnözés. A szociológusok és a történészek feladata lesz a romákkal kapcsolatos kérdések okainak és következményeinek vizsgálata.

A politikusoktól az várható el, hogy képesek legyenek tenni valamit azokért a közösségekért, amelyeket szolgálnak. Ezért különösen fontos, hogy előterjesszenek lehetséges módokat a romák kirekesztésével való megküzdésre és elősegítsék valódi integrációjukat azokba a társadalmakba, ahol élnek, valamint hogy ebből a célból a kérdés komoly és részletes tanulmányozásán alapuló konkrét intézkedéseket terjesszenek elő.

Carlo Fidanza (PPE), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ez az állásfoglalás utal bizonyos alapelvekre, amelyeket nem szabad alábecsülni, mint például a romák elleni diszkriminációval való megküzdés fontossága, és ennek a kisebbségnek egy globális stratégia eszközével való integrálásának szükségessége.

Ezek mind jó javaslatok, de nem veszik figyelembe a lealacsonyodásnak azt a szintjét, amelyen egyes tagállamokban, mint például Olaszországban, sok roma közösség él, gyakran saját választása alapján. Az illegális tevékenységek (lopások, táskaelrablások, koldulás, prostitúció), amelyet gyakran egyre súlyosbít a gyerekeknek az ilyen célokra való felhasználása, és a gyakorlatilag nem létező vágy az integrációra és egy civilizált életre a legfőbb jellemzői egyes roma közösségeknek Olaszországban.

Erre a kritikus helyzetre a válasznak az uniós állampolgárok szabad mozgásáról szóló 2004/38/EK irányelv teljes körű bevezetésének kellene lennie, amely azoknak az uniós állampolgároknak a kitoloncolását írja elő, akik egy tagállamban való három hónapos tartózkodást követően nem rendelkeznek rendszeres jövedelemmel, és akik visszautasítják, hogy részt vegyenek az állami és/vagy helyi hatóságok által biztosított integrációs folyamatban.

Az általános „integráció” nem elég. Olyan programokra van szükségünk, amelyek hozzászoktatják a roma közösségeket, hogy tiszteletben tartsák a jogállamiságot és a társadalmi normákat, valamint büntető intézkedésekre azok számára, akik kivonják magukat ebből a folyamatból. Máskülönb fennáll a veszélye, hogy az ennek a kisebbségnek a tiszteletben tartására irányuló jogos követelések egyfajta ellentétes diszkriminációba fordulnak át azoknak a tisztességes állampolgároknak a kárára, akik a romák által elkövetett bűncselekmények és visszaélések áldozatai.

Integráció nem létezhet a szabályok tiszteletben tartása nélkül, és a roma kisebbségek nem képeznek kivételt az ennek az alapelvnek való megfelelés alól. Ezért tartózkodtam az állásfoglalással kapcsolatban és ezért más a véleményem, mint politikai csoportomnak.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A romákról szóló második európai csúcstalálkozóról szóló állásfoglalás, amelyet április 8-9-én tartanak Cordobában, aggodalmát fejezi ki a romák által az oktatásban, a lakhatásban, a foglalkoztatásban és az egészségügyi rendszerekhez és más közszolgáltatásokhoz való hozzáférésben elszenvedett diszkriminációval, valamint a romák politikában való részvételének meglehetősen alacsony szintjével kapcsolatban.

A Parlament azonban felkérte a Bizottságot, hogy új javaslatokat dolgozzon ki a romák társadalmi befogadásával kapcsolatban. A Parlament felkéri továbbá a tagállamokat, hogy jelentősebb és láthatóbb intézkedéseket hozzanak a romák törvényes jogainak tiszteletben tartására, figyelembe véve, hogy a diszkriminációval való megküzdésre irányuló intézkedések nem elégségesek társadalmi befogadásuk megkönnyítéséhez. Közös erőfeszítésekre van szükség közösségi szinten, pénzügyi hozzájárulásokkal együtt.

Az állásfoglalás azt ajánlja, hogy a Tanács egy közös álláspontot fogadjon el a strukturális és csatlakozás előtti támogatásról, amely tükrözi a romák befogadásának elősegítésére irányuló európai politikai kötelezettségvállalást.

Reméljük, hogy a romákról szóló második európai csúcstalálkozó a stratégiai politikai kötelezettségvállalásokra fog összpontosítani, amelyek azt a politikai akaratot tükrözik, hogy megszüntessük a roma közösségek és a többségi lakosság között számos országban tapasztalható szakadékokat.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Ez az állásfoglalás megint egyike azoknak a szövegeknek, amelyek szerint abszolút prioritásként kell kezelni az ilyen vagy olyan kategóriába tartozó embereket, amely

kategóriának természetesen külön figyelemben kell részesülnie, és amely kategóriát figyelembe kell venni az összes nemzeti és európai politikában. Ma az EU területén élő 10 vagy 12 millió romáról beszélünk. Másokkal összehasonlítva, mivel itt már más alkalmakkor is vizsgáltuk helyzetüket, azt találjuk, hogy hierarchiát állítunk fel az emberek között, amelyben a roma kisebbség van legfelül, utána jönnek az Európán kívüli bevándorlók, majd a nem európai származású európaiak, és végezetül, legalul, az európai „származásúak”. Ha ehhez még hozzáadjuk a „nemi dimenziót” és az uralkodó ifjúságkultuszt, akkor levonhatjuk azt a következtetést, hogy az Önök úgynevezett Európai Uniójában nem valami nagyszerű dolog olyan férfinak lenni, aki középkorú, európai, európai származású, és nem tartozik semmilyen etnikai, kulturális, vallási vagy szexuális kisebbséghez, amelyet Önök ilyenként azonosítanak. Mikor lesz végre egy olyan politika, amely elsősorban az európaiakat szolgálja? Mikor fognak prioritást élvezni a szegény munkavállalók, az adókkal sújtott középosztály, a munkanélküliek és azok a családok, akik egyszerűen csak európaiak, és az Európai Unió lakosainak jelentős többségét teszik ki, és azok az állampolgárok, akikért felelősek vagyunk, és akikre Önök csak a választások előestéjén gondolnak?

Sylvie Guillaume (S&D), írásban. – (FR) Én támogattam ezt a 2010. április 8-ai cordobai csúcstalálkozót megelőző állásfoglalást, mert a romák bevonásának a társadalom minden szférájába olyan prioritásnak kell lennie, amelyet európai szinten kell megvédenünk. Véleményem szerint nem csak Kelet-Európában kell hangsúlyoznunk a roma helyzetet, ahol jelentős diszkriminációnak vannak kitéve, hanem azzal is tisztában kell lennünk, hogy ezek a problémák hasonlóan jelen vannak, csak még alattomosabban más európai országokban, például Franciaországban is. Meg kell kérdőjeleznünk a bevezetett intézkedések hatékonyságát is, és ki kell találnunk, hogyan lehetne javítani ezeken, hogy ténylegesen elérjék céljukat, a romák társadalmi-gazdasági integrációját és teljes jogú európai állampolgárokká válásukat.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), írásban. – (RO) Én a roma integrációról szóló állásfoglalás mellett szavaztam, annak a nézőpontnak az alapján, hogy ennek az európai kisebbségnek speciális politikákra van szükségük, amelyeket gyorsan végre kell hajtani. Bár már a romák bevonásának szentelt évtized felén túl járunk, az oktatással, a foglalkoztatással, a regionális fejlesztéssel stb. kapcsolatos problémák folytatódnak, sőt, néhány tagállamban egyre rosszabbodik a helyzet. Egyetértek azzal, hogy az alapelveket újra kell fogalmazni, de úgy vélem, hogy az átlós stratégiák helyett horizontális stratégiákat kellene kidolgoznunk, amely integrált, de nem kizárólagos módon kezeli ennek a kisebbségnek a problémáit. Arra szolgál ez az állásfoglalás, hogy megkérjük az új biztosokat, hogy prioritásként kezeljék portfóliójuk romákkal kapcsolatos vonatkozásait, és hogy véget vessenek a jelenlegi politikának, amely bőbeszédű, de nem tartalmaz valódi cselekvéseket. Nagy várakozással tekintünk a cordobai csúcstalálkozó elé, de a romák szükségletei, akik jogaik tiszteletben tartásának és a diszkriminációellenes politikák vonatkozásában várnak eredményeket, ennél nagyobbak.

Livia Járóka (PPE), írásban. – (HU) Tisztelt Képviselőtársak! Szeretném üdvözölni az Európai Parlament hat legnagyobb frakciója által közösen benyújtott állásfoglalási indítvány elfogadását, amely megerősítve az előző ciklus 2008 eleji határozatát, ismételten felszólítja az Európai Bizottságot, hogy az európai romákat sújtó társadalmi és gazdasági kirekesztés orvoslására dolgozzon ki egy átfogó Európai Roma Stratégiát. Az indítvány helyesen mutat rá, hogy az anti-diszkriminációs intézkedések önmagukban nem elegendőek a romák társadalmi integrációjának előmozdításához, hanem biztos jogi alapon nyugvó összehangolt közösségi erőfeszítésekre van szükség az intézményi és társadalmi szereplők intézkedéseinek összehangolása érdekében, valamint abból a célból, hogy a résztvevőkre nyomást gyakoroljanak saját ígéreteik betartására.

Rendkívül fontos továbbá, hogy a határozat egyértelműen állást foglal a "soft law" jellegű eszközökön túlmutató jogalkotási kötelezettségvállalás és a valós költségvetési hozzájárulás biztosítása mellett. Végezetül hadd fejezzem ki reményemet, hogy az Európai Parlament határozott felszólításának és az Európai Tanács jóváhagyásának eleget téve az Európai Bizottság minél előbb útnak indítja a határozatban taglalt komplex fejlesztési programot, amely végre gátat szabhat a romákat sújtó mélyszegénység generációkon átívelő újratermelődésének, amely valamennyi kapcsolódó szakpolitikai területen egyszerre tesz erőfeszítéseket, és amely képes az azonnali beavatkozásra a komoly strukturális hátrányokkal küszködő, gettósodó térségekben.

Timothy Kirkhope (ECR), írásban. – Én és ECR-képviselőcsoportbeli kollégáim a jelentés nagy részével egyetértünk, és teljes szívünkkel támogatjuk az egyenlő jogok és lehetőségek biztosítását minden ember számára, fajtól, vallástól, nemtől és szexuális beállítottságtól függetlenül.

Azonban miközben teljes mértékben támogatjuk az európai unióbeli romák integrációját, komoly aggodalommal tölt el minket az Európai Unió bevonása olyan témákba, amelyek véleményünk szerint az egyes államok kizárólagos hatáskörébe tartoznak, mint például az egészségügyi ellátáshoz, az oktatáshoz, a foglalkoztatáshoz és a lakhatáshoz való hozzáférés.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az EU a szolidaritás és a befogadás térsége, ezért minden szükséges lépést meg kell tennie a romák elleni diszkrimináció megakadályozása érdekében, valamint hogy azonos jogokat biztosítsunk számukra az oktatás, a foglalkoztatás, az egészségügy és a lakhatás terén minden tagállam és minden olyan állam területén, amelyek a jövőben csatlakozni kívánnak az Unióhoz.

Döntő lépéseket kell tenni, hogy véget vessünk a diszkriminációnak. Azonban ha ezt el akarjuk érni, a romák nem vonhatják ki magukat, hanem segíteniük kell saját integrációjukat egy olyan európai térségbe, amelynek befogadónak kell lennie.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Sok koldus Szlovákiából, Romániából és Bulgáriából érkezik a nyugati országokba, és nagy részük a roma kisebbséghez tartozik. Hosszú ideje próbálkozunk azzal, hogy javítsunk a romák rossz társadalmi helyzetén, akik a társadalom peremén, viskőnegyedekben vagy sátorvárosokban élnek. Múltbeli tapasztalatok azt mutatják, hogy az, hogy egyszerűen pénzt pumpálunk a roma településekre, semmi jóhoz nem vezet. A siker kulcsa az oktatás, mert ez az egyetlen módja annak, hogy hosszú távú lehetőséget nyissunk egy más típusú életre. Elvileg Kelet-Európában a szegénység elleni küzdelemre irányuló intézkedéseknek van értelmük. A múltban bevezetett intézkedések azonban megbuktak, és nincsenek új, ésszerű megközelítések. Ezen okok miatt én a jelentés ellen szavaztam.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) Ez az állásfoglalásra irányuló indítvány egyoldalú szemléletet tükröz, mivel csak támogatásokat és pénzügyi segítségnyújtást javasol az Európai Unióban élő romáknak. Természetesen minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk annak biztosítása érdekében, hogy az olyan marginalizált csoportok, mint például a romák, jobban beilleszkedjenek a társadalomba, és különösen a munkaerőpiacba. A romáknak azonban meg kell mutatniuk, hogy eltökéltek, és képesek maguk is erőfeszítéseket tenni annak érdekében, hogy ez az integrációs folyamat sikeres legyen. Azzal kell kezdeniük, hogy bevonják gyermekeiket és a roma fiatalokat az európai iskolarendszerbe. Túl kevés szó esik ezekről a vonatkozásokról a romákról szóló csúcstalálkozóról szóló állásfoglalásra irányuló indítványban, ezért ellene szavaztam.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), írásban. – (PL) A romák elleni diszkrimináció éveken keresztül az egyik legnagyobb tabu volt Európában. Az utóbbi években ez megváltozni látszik. A romák elleni diszkriminációval való megküzdésre irányuló intézkedések azonban továbbra is elégtelenek. Ezt a problémát gyakran elhanyagolják.

Jó példa ennek az állításnak az alátámasztására, hogy az Európai Bizottság nem reagált az Európai Parlamentnek egy romákról szóló európai stratégia kidolgozására irányuló 2008. január 28-ai, tagállamokkal együttműködésben kidolgozott javaslatára. Nagyon nagy szükség van ennek a javaslatnak a megújítására, mivel a gazdasági válság során nőtt a romák elleni agresszió. Ez az európai uniós 10–12 milliós roma közösség sok tagját érintette.

Úgy gondolom, hogy a romakérdést prioritásként kellene kezelniük az újonnan kijelölt biztosoknak, így amellet döntöttem, hogy jóváhagyom az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Képviselőcsoport tagjai és az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) által kidolgozott, a romákról szóló második csúcstalálkozóról szóló állásfoglalást).

Georgios Papanikolaou (PPE), írásban. – (EL) A Parlament által elfogadott közös állásfoglalásra irányuló indítvány, amely mellett szavaztam, rendkívül fontos. Ahogy a 7. bekezdés hangsúlyozza, jóllehet a roma közösség egy páneurópai közösség, és ezért európai szintű közös erőfeszítésre van szükség velük kapcsolatban, az Európai Bizottság eddig nem válaszolt az Európai Parlament 2008. január 28-ai felhívására, hogy egy európai stratégiát hozzon létre a romákkal kapcsolatban a tagállamokkal együttműködésben, annak érdekében, hogy megerősítse a koordinációt, és javítsa a helyzetét ennek a közösségnek. Lévén, hogy a szubszidiaritás elve alapján a tagállamok felelősek a népesség e speciális csoportjának a társadalmukba való zökkenőmentes integrálásért – és Görögországban egy nagy, bevett roma közösség van –, az Európai Parlamentnek – és ez a célja ennek a speciális indítványnak – arra kellene felszólítania a Bizottságot és a Tanácsot, hogy dinamikusabb kezdeményezéseket tegyenek a tevékenységek jobb koordinálása tekintetében a romáknak az európai társadalmakba való teljes integrációja céljából.

Rovana Plumb (S&D), írásban. – (RO) Abban a meggyőződésben szavaztam az állásfoglalás mellett, hogy a közeljövőben a roma népesség helyzetének javítása céljából hozott speciális intézkedéseket átültetik a gyakorlatba, és nem szép kijelentések maradnak csupán. Az európai strukturális alapok hatalmas lehetőséget jelentenek a roma népesség társadalmi befogadásának elérésére. Eljárási és tartalmi vonatkozásai azonban sajnálatos módon megnehezítették ennek a lehetőségnek a kihasználását. Amikor Romániában alkalmazták ezeket, felismerték, hogy más megközelítést kell alkalmazni a foglalkoztatás kérdésében, amikor a népesség

roma része is érintett, a POSDRU (a humánerőforrás fejlesztésével foglalkozó ágazati operatív program) által bevezetett intézkedések részeként. A romáknak szóló szakmai átképzéssel, konzultációval és információnyújtással kapcsolatos hagyományos intézkedéseknek is figyelembe kell venniük kultúrájuk speciális voltát. Bár a vidéki területeken élő kedvezményezettek a leginkább érintettek, soha semmilyen program nem készült a roma közösségek számára a vidékfejlesztést célzó európai programok részeként. A romák nem tartoznak az ilyen finanszírozási programok célcsoportjai közé. A mezőgazdasági vállalkozások fejlesztésére, az állattenyésztő gazdaságok létrehozására irányuló programok elindítása, csakúgy mint az ebben az ágazatban működő munkáltatók támogatása olyan megoldások, amelyeknek szerepelniük kell az egyenletben, amikor a roma népességnek a munkaerőpiacba való integrálásáról van szó.

Teresa Riera Madurell (S&D), írásban. – (ES) Én az állásfoglalás mellett szavaztam, mivel a roma közösségek befogadása az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége képviselőcsoport egyik prioritása. Ez az állásfoglalás ismerteti a Parlament álláspontját a spanyol elnökség alatt április 8–9-én Cordobában tartandó, romákról szóló második európai csúcstalálkozó előtt. A roma népesség helyzete különbözik az EU-ban élő többi kisebbség helyzetétől, és befogadásuk hatékony politikákat kíván, hogy csökkentsék a módszeres diszkriminációt, amelynek ki vannak téve. Az EU-tól a helyi hatóságokig minden kormányzási szintnek részt kell vennie és szerepet kell játszania a romákkal való egyenlő bánásmód elérésében, mivel ez az egyik alapvető értéke az EU-nak. Az állásfoglalás felszólítja az európai intézményeket, hogy koordinált és stratégiai hozzájárulást tegyenek Európa roma népességének integrálásához. A cordobai csúcstalálkozón előrelépést kell elérni, mégpedig úgy, hogy a jó szándékoktól a konkrét politikák megalkotása irányában mozdulunk el, amelyek lehetővé teszik, hogy megoldjuk ezeknek az embereknek a lakhatáshoz, az oktatáshoz, a közszolgáltatásokhoz és a foglalkoztatáshoz való hozzáféréssel kapcsolatos problémáit.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – Nagyon örülök, hogy ezt az állásfoglalást elfogadták (én természetesen mellette szavaztam), mivel alapvető fontosságú indítványokat tartalmaz a roma népességgel kapcsolatos megkülönböztetésmentesség előmozdításával kapcsolatban. Pontosabban, ismételten felszólítja az Európai Bizottságot, hogy egy átfogó európai stratégiát fejlesszen ki a romák befogadására, amely eszközzel meg lehet küzdeni az európai romák társadalmi kirekesztésével és az őket érő diszkriminációval.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), írásban. – (RO) Én a romákról szóló második európai csúcstalálkozóról szóló európai parlamenti állásfoglalás mellett szavaztam, mivel úgy gondolom, hogy a romák – egy páneurópai közösség – diszkriminációja elleni harc közösségi megközelítést kíván. Aggodalmunkat kell kifejeznünk a romák által az oktatás, a lakhatás és a foglalkoztatás, valamint az egészségügyi rendszerekhez és más közszolgáltatásokhoz való egyenlő hozzáférés terén elszenvedett diszkrimináció iránt. Elítéljük a romák elleni ellenséges érzelmek újabban számos uniós tagállamban tapasztalható eszkalációját (romaellenesség), amely általában gyűlöletbeszédben és a roma népesség elleni támadásokban jut kifejeződésre. Ismételten felszólítjuk a Bizottságot, hogy horizontális megközelítést alkalmazzanak a romakérdéssel kapcsolatban, és hogy további javaslatokat fogalmazzanak meg, amelyek célja egy európai szintű koherens politika bevezetése a romák társadalmi befogadásának érdekében. Ezt szem előtt tartva kérjük a Bizottságot, hogy a tagállamokkal együttműködésben készítsen egy európai romastratégiát, hogy elősegítse a roma népesség helyzetének javítására irányuló erőfeszítéseket, és jobb koordinációt biztosítson ennek a munkának. Remélem továbbá, hogy a tagállamok hatékonyabban fogják használni a jelenleg rendelkezésükre álló különböző eszközöket a romák kirekesztésével való megküzdésre, mint például az ERFA-források maximum 2%-ának a társadalom peremére szorult közösségek lakhatási támogatására való felhasználásával, vagy az ESZA részeként meglévő lehetőségek által.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0227/2010

Andrew Henry William Brons (NI), írásban. – Természetesen támogatjuk, hogy a Frontex ellenőrző tevékenységet folytasson az Unió határországainak felségvizein túl. Ellentmondásos jogi vélemények alakultak ki azzal kapcsolatban, hogy van-e már ilyen hatásköre. Ez az állásfoglalás azonban olyan szabályokat és iránymutatásokat fogalmazott meg, amelyek akadályoznák ezt a funkcióját. Nemcsak ahhoz ragaszkodtak, hogy a Frontexnek meg kell mentenie azokat az illegális bevándorlókat, akik veszélybe kerültek a tengeren (amit morális okokból magától értetődően meg kell tenni), hanem ahhoz is, hogy kötelezővé tegyék a menedék biztosítását a megmentett illegális bevándorlók számára. Mi úgy gondoljuk, hogy ezeket a megmentett illegális bevándorlókat vissza kell vinni abba az országba, ahol feltehetően hajóra szálltak, vagy hazájukba, és ott kell hagyni őket.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), írásban. – (EL) Én az állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam, olyan okokból, amelyek túlmutatnak a határozattervezeten és a Határ-ellenőrzési Kódexnek a külső tengeri határok ellenőrzése tekintetében való kiegészítésére irányuló tanácsi javaslat tartalmán. Annak ellenére,

hogy különösen a második részben, amely nem kötelező érvényű a tagállamokra, a határozat az emberi jogok megvédésének pozitív elemeire utal, a ratifikálása érdekében használt eljárás egyértelműen megkerüli az Európai Parlament munkáját és hatáskörét. Ebben a határozattervezetben a Tanács túllépi végrehajtói hatáskörét. Amennyiben az Európai Parlament elfogad egy ilyen eljárást, az nagyon negatív precedenst fog teremteni szerepére és hatékony működésére nézve, miközben védelmeznie kellene ellenőrzési, jogalkotói és egyéb hatásköreit az egyetlen európai szintű választott intézményként. Mi több, nemrégiben láthattuk, hogy az Európai Parlament ügydöntő szavazata megbuktatta az európai állampolgárok személyes adatainak az Amerikai Egyesült Államok titkosszolgálatai és kormánya számára való elküldéséről szóló megállapodást. Az ilyen gyakorlatot nem engedhetjük szabadjárta.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) Megcáfolhatatlan, hogy szükséges az Európai Unió Tagállamai Külső Határain Való Operatív Együttműködési Igazgatásért Felelős Európai Ügynökség által koordinált határellenőrzések megerősítése. Szükség van továbbá közös operatív eljárásokra, valamint világos szabályokra a közös tengeri műveletekben – főleg keresés és mentés – és a megmentett személyek partra szállításában való részvétellel kapcsolatban.

Ebből a célból a Bizottság úgy döntött, hogy benyújt egy bizottsági eljárás alapján alapuló határozattervezetet. A Tanács nem volt képes túljutni a tárgyi megosztottságán, és inkább technikai érvelések mögé bújta a Parlament elől, kiiktatva ezáltal kompetenciánkat. A Parlament Jogi Szolgálatának véleménye teljesen egyértelmű. A Bizottság túllépte végrehajtói hatáskörét. Ez nem pusztán technikai eljárás. Malmström asszony szavaival élve ez egy nagy politikai jelentőséggel és gyakorlati következményekkel bíró kezdeményezés.

Ellene szóló szavazatunk nem csupán a parlamenti előjogok megerősítése, hanem egyfajta szolidaritás is a kisebb országokkal, amelyeket igazságtalanul büntetnek ezzel a határozattal.

Cornelia Ernst és Sabine Lösing (GUE/NGL), írásban. – Figyelembe véve, hogy a Frontex-et többek között az EU határainak az úgynevezett „illegális” bevándorlótól való „megvédésére” állították fel, mi ellenezzük az ügynökséget és annak célkitűzéseit. Üdvözljük azonban a nemzetközi és európai menekültügyi és az emberi jogokra vonatkozó jognak a megfelelő figyelembe vételére irányuló iránymutatásokat a Bizottság javaslatán (COM (2009)0658 végleges) belül. Különösképpen üdvözlendőnek tartjuk az I. melléklet 1. pontját (a visszaküldés tilalmának tiszteletben tartása, a sebezhető és a sürgős orvosi segítségnyújtást igénylő emberek különleges szükségleteinek figyelembe vétele, a határőröknek az emberi jogokkal és a menekültjoggal kapcsolatos képzése), valamint a II. melléklet 3. és 4. pontjait (amelyek tartalmazzák a bevándorlók helyzetének mérlegelését, esetleges segítségkérésüknek és a hajó hajózásra való alkalmasságának figyelembe vételét, valamint hogy nem rakják partra az embereket olyan országokban, ahol üldöztetés vagy kínzás kockázatának vannak kitéve). Hangsúlyozzuk emellett annak szükségességét is, hogy ez a második melléklet kötelező érvényű legyen, és kiemeljük, hogy módosítani fogjuk a Frontex megbízatását ezen alapelvek szerint.

Sylvie Guillaume (S&D), írásban. – (FR) Én ellene szavaztam ennek az állásfoglalásnak, amely megakadályozná számos jó irányba mutató intézkedés elfogadását, bár elismerem, hogy a helyzet korántsem tökéletes. Ez a szöveg lehetővé fogja tenni, hogy keresetet nyújtsanak be az Európai Unió Bíróságához olyan államokkal kapcsolatban, amelyek nem tartják be kötelezettségvállalásukat a nyílt tengeren való visszaküldés tilalmával kapcsolatban, míg jelenleg teljes mértékben megmenekülnek a felelősségre vonástól. Fontos, hogy a Frontex égisze alatt működő tagállamok segítséget nyújtsanak a tengeren bajba jutott bevándorlóknak, függetlenül nemzetiségüktől, státuszuktól vagy megtalálásuk körülményeitől.

Georgios Papanikolaou (PPE), írásban. – (EL) Az állásfoglalásra irányuló indítvány a tanácsi határozattervezetről szól, és kiegészíti a Határ-ellenőrzési Kódexet a külső tengeri határok őrzése tekintetében a Frontex által koordinált műveletek keretén belül a tengeri mentéssel kapcsolatos intézkedések terén. Görögországot illetően, és tekintettel a megnövekedett bevándorlási nyomásra, ezek a speciális intézkedések meg fogják könnyíteni a Frontex jelenlétét a görög tengereken.

Pontosabban, ezek olyan intézkedések, amelyek mind szabályokat, mind nem kötelező érvényű iránymutatásokat tartalmaznak, és a tengeren való befogadásra, keresésre és mentésre összpontosítanak. Ezek lényegében olyan intézkedések, amelyeket meg kell tenni, ha egy hajót beazonosítanak, és gyanítható, hogy a határellenőrzést elkerülni próbáló emberek tartózkodnak rajta. A keresést és a mentést továbbá speciális elvek alapján kellene végezni, és a letartóztatott vagy megmentett embereket egy speciális műveleti terv alapján kell partra szállítani. Ezért gondolom úgy, hogy ezt a speciális kezdeményezést támogatni kell, valamint hogy a tanácsi javaslatban utalt intézkedések végrehajtását fel kell gyorsítani.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – A mi álláspontunk ellenére (én mellette szavaztam) nem értünk el minősített többséget, és így megbukott az állásfoglalás, hogy utasítsuk vissza a Bizottság javaslatát

és a Parlament jogi szolgálatának tanácsát kövessük. Ez azt jelenti, hogy a Schengeni Határ-ellenőrzési Kódexet nem fogják a Bizottság által a bizottsági eljárás alapján javasolt módon módosítani egy mellékletnek az irányelvhez való csatolásával, amely nem kötelező érvényű intézkedéseket tartalmaz a tengeri keresési és mentési műveletek alatti kötelezettségekkel kapcsolatban. Csak remélni tudjuk, hogy a Bizottság valóban lehetőségként fogja használni ezt, hogy szigorúbban ellenőrizze a Frontex által koordinált műveleteket, hogy elkerüljük a tengereken az emberi tragédiákat és kétségbeejtő helyzeteket. Ezzel az eredménnyel azonban komolyan fennáll a veszélye, hogy nem leszünk képesek kötelező érvényű intézkedéseket sürgetni a Frontex most felülvizsgált mandátumával kapcsolatban, de természetesen nem adhatjuk fel, és mindent meg kell tennünk, hogy jobb eredményeket érjünk el az ezzel kapcsolatos jövőbeni munka során.

Jelentés: Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (A7-0033/2010)

Richard Ashworth (ECR), írásban. – Én és ECR csoportbeli kollégáim egyetértünk a jelentés nagy részével, beleértve a költségvetési hatékonyság növelését, az uniós finanszírozás kérelmezési eljárásainak egyszerűsítését, valamint a 2020-as stratégia befejezésének prioritásként kezelését.

Komoly kételyeink vannak azonban az egy uniós szociális pillérre, egy ambiciózus szociális menetrendre, egy összehangolt bevándorláspolitikára és a mezőgazdasági egységes piac korlátozásaira való utalásokkal kapcsolatban, és hangsúlyozzuk, hogy az oktatás és a katonai és védelmi vonatkozású területek a tagállamok területei.

Liam Aylward (ALDE), írásban. – (GA) Én a 2011-es költségvetés prioritásáról szóló jelentés mellett szavaztam. Ahogy a jelentés is említi, speciális támogatást kell nyújtani a vállalkozói szellemnek és a mikrovállalkozásoknak, és ezeket a kérdéseket kell az Európai Unió innovációs és fiatalokkal foglalkozó politikájának középpontjába helyezni.

A jelentés megköveteli, hogy minden olyan program és eszköz segítséget kapjon, amely a vállalkozói szellemet támogatja – különösen a vidéki területeken –, valamint segítséget nyújt az új vállalkozások elindításának folyamatában és támogatja a fiatal vállalkozók közötti információcserét.

Támogatni kell azokat a programokat, amelyek segítik az új vállalkozást indító fiatalokat. Üdvözlendőnek tartom, hogy a jelentés hangsúlyt fektet a fiatalokkal kapcsolatos politikára és a fiatalok szerepére a jelenlegi gazdasági és pénzügyi válságból való kilábalásra irányuló kísérletünkben.

Határozottan támogatom a jelentésben megfogalmazott igényt a fiatalokkal és az oktatással kapcsolatos növekvő beruházás iránt, ahogy azt az „EU ifjúsági stratégiája” ajánlja. Fel kell ismerni, ösztönözni és támogatni kell a fiatalok szerepét és fontosságát az Európai Unióban és az Unió jövőjében.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) A fiatalok, a tudomány és az innováció képezik a következő európai uniós költségvetés prioritásainak központját. A fiatalokba való beruházás a jövőbe való beruházás. Ezt a beruházást a különböző politikák között koordináltan kell elvégezni.

Az oktatás, a szakmai képzés és az oktatási rendszerből a munkaerőpiacra való átmenet képezik ennek a költségvetésnek a központját. A diplomával és képesítéssel rendelkező fiatalokat egyre inkább érinti a munkanélküliség. Ezért gondolom, hogy az Erasmus Első Munkahely mobilitási program stratégiai kötelezettségvállalás a jövőre nézve, mert egyértelmű kapcsolatot létesít az oktatási rendszer és a munkaerőpiac között. A költségvetés egyéb prioritásai közül a kutatást, az innovációt és a digitális menetrendet említeném: ezek a területek létfontosságúak Európa fenntartható fejlődése szempontjából.

Szeretném kiemelni néhány már meglévő program fontosságát is, amelyek hozzájárulnak ehhez a célkitűzéshez, mint például az Európai Innovációs és Technológiai Intézet. Ez a költségvetés erőfeszítést tesz a környezetbarát és innovatív technológiák támogatására is, ezáltal lényegesen hozzájárul a gazdasági fellendüléshez és lendületet ad a kis- és középvállalkozásoknak. A fiatalok, az innováció és a tudomány iránti elkötelezettség a kulcsa annak, hogy Európát ismét a világ vezető hatalmává tegyük.

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Christel Schaldemose és Britta Thomsen (S&D), írásban. – (DA) Ma a dán szociáldemokraták megszavazták a 2011-es költségvetés prioritásait. Támogatjuk az általános prioritásokat, és különösen a fiatalok munkanélkülisége elleni küzdelmet, valamint a kutatás, az innováció és a környezetbarát technológiák támogatását. A dán szociáldemokraták teljes mértékben támogatják továbbá a szükséges támogatások előirányzását a EU növekedési és foglalkoztatási stratégiája, az EU 2020 számára. A dán szociáldemokraták szeretnék hangsúlyozni azonban, hogy a közös uniós agrárpolitika célja továbbra

is a piacok stabilitásának biztosítása kell maradjon, és ezért nem tudjuk támogatni, hogy állandó támogatást kapjanak az EU-tól többek között a tej és tejtermékek.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog és Åsa Westlund (S&D), írásban. – (SV) Mi, svéd szociáldemokraták, ma úgy döntöttünk, hogy a 2011-es költségvetés prioritásai mellett szavazunk. Nagymértékben egyetértünk a jelentésben meghatározott prioritásokkal. Úgy gondoljuk például, hogy fontos a fiatalokba, a kutatásba és innovációba, valamint a környezetbarát technológiákba való beruházás. Úgy véljük továbbá, hogy fontos megadni a szükséges pénzügyi erőforrást az EU új növekedési és foglalkoztatási stratégiája, az „EU 2020” számára ahhoz, hogy sikeres lehessen.

Szeretnénk hangsúlyozni azonban, hogy nem gondoljuk, hogy az EU közös agrárpolitikájának a piaci stabilitás biztosítása a fő feladata, és ezért nem akarjuk, hogy az EU folyamatos piaci támogatást nyújtson a tej és tejtermékek számára.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Az általános válság összefüggésében és a 2020-as stratégiának az innováció, a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem, valamint a gazdasági növekedés és a foglalkoztatás tekintetében megfogalmazott ambiciózus elvárásai háttérében létfontosságú, hogy a 2020-as stratégia kihívásait állítsuk a költségvetési prioritások központjába.

Örömmel látom ezért a Bizottság által meghatározott 2011-es költségvetés prioritásai között az egyértelmű elkötelezettséget az oktatással, a kutatással és az innovációval foglalkozó politikák iránt. Létfontosságú továbbá a gazdasági fellendülést és a válságból való kilábalást is szem előtt tartani, így örömmel látom, hogy a 2011-es költségvetés komoly hangsúlyt fektet a kis- és középvállalkozások támogatására. Szeretném újra hangsúlyozni annak szükségességét, hogy a közös agrárpolitika megreformálása keretében felgyorsítsuk a KAP finanszírozását; ez olyan prioritás, amelyet szintén támogatnia kell a Bizottságnak.

Szeretnék rámutatni, hogy a 2011. évi költségvetés lesz az első, amelyet a Lisszaboni Szerződés alatt fogadunk el, az abból eredő megerősített parlamenti beavatkozással.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) A 2011-es költségvetés javasolt prioritásai a szociális retorika ellenére, amely válság idején elkerülhetetlen, meglehetősen egyértelműek: az a szándék, hogy alapvetően megtartsa ugyanazokat a prioritásokat, amelyek a korábbi költségvetések irányát is megszabták. A jelek szerint ismételen olyan költségvetésről van szó, amelynek célja az egységes piac elmélyítése, a munkahely biztonságának megszüntetése, amit rugalmas biztonságoknak neveznek, a liberalizáció, valamint a környezet és a társadalmi élet egyre több területének kereskedelmi hasznosítása. Jóllehet ezeket egy úgynevezett új „2020-as stratégia” néven gyűjtötték össze, ezek régi iránymutatások.

A fiatalok prioritásként kezelése nem kendőzi el a tényt, hogy a cél mostantól a munkavállalók olyan jövőbeni generációjára építeni, akik számára a munkanélküliség strukturális lesz, egy stratégiai változó, amely munkaerejük leértékelését idézi elő. Ez arra fogja kényszeríteni még a képzett munkavállalókat is, hogy egyik bizonytalan munkahelyről a másikba kerüljenek, váltogatva azokat az elkerülhetetlen munkanélküliséggel. Ezek azok a prioritások, amelyek kiszolgáltatják a 2011-es költségvetést az EU külső intervencionizmusának; a közös kül- és biztonságpolitikának és a közös biztonság- és védelempolitikának; a militarizálódásnak és a háborúnak; olyan politikáknak, amelyek büntetendővé teszik a bevándorlást; az Európai Unió Tagállamai Külső Határain Való Operatív Együttműködési Igazgatásért Felelős Európai Ügynökségnek.

Ezek alapján az erre a jelentésre adható egyetlen válaszunk, hogy ellene szavazunk. Ez azonban nem az egyetlen út, és nem is elkerülhetetlen. Mi megpróbáltuk ezt megmutatni a vita során előterjesztett számos javaslatunk által.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), írásban. – (PL) Nem könnyű az EU költségvetésének megalkotása pénzügyi válság idején, egy nagyon szűkös költségvetési kerettel, és a Lisszaboni Szerződés hatálybalépéséből eredő új munkaterületekkel. Még nagyobb meglepéssel töltött el ezért a szavazás során, hogy jóváhagytuk Jędrzejewska asszony jelentését a 2011-es költségvetésről és az európai parlamenti állásfoglalásra irányuló indítványt, amelyek közül mindkettő ambiciózus prioritásokat fogalmaz meg a következő évre.

Az olyan hagyományos prioritások mellett, mint a kohéziós politika és az innovatív és ökológiai technológiák támogatása, a 2011-es költségvetésnek összpontosítania kell az EU új kezdeményezései teljes működésének biztosítására is: az Európai Külügyi Szolgálatra, az EU 2020 stratégiára és a keleti partnerség részét képező intézkedésekre. Mind a hármak kudarc fenyegeti, amennyiben a hozzájuk rendelt pénzeszközök túl „szimbolikusnak” bizonyulnak.

Szintén érdemes megjegyezni a fiatalok kérdésének átfogó megközelítését. Demográfiai problémái mellett az EU nem engedheti meg magának, hogy kevés képzett fiatallal rendelkezzen, mert ez a munkanélküliség még nagyobb növekedéséhez vezetne ebben a korcsoportban, amit az EU egyszerűen nem engedhet meg magának. Az európai költségvetésnek ezért tartalékokkal kell rendelkeznie a nyelvtanulás, az interkulturális párbeszéd, a fiatalok növekvő mobilitásának támogatásához és a diplomásoknak a munkaerőpiacra való integrálásához.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Ha jó értettem ennek a jelentésnek a szövegét, minden, legalábbis majdnem minden prioritássá válik, ami azt jelenti, hogy nincsenek prioritások. Egész egyszerűen egy nagyobb költségvetést kérnek; más szóval több adót az európaiaktól. Igaz, hogy, hogy dicséretes, hogy az előadó kitér annak biztosítására, hogy az EU költségvetéséből finanszírozott költségek ne csak hasznos, hanem hatékony is legyen, és hogy igazi európai hozzáadott értéket jelentsenek a nemzeti politikák számára. Azonban, hogy őszinték legyünk, ezzel folyamatosan törődni kellett volna az évek során. Egyrészt emlékszem, hogy az elmúlt 14 vagy 15 évben ez nem így volt, mivel az Európai Számvevőszék nem volt képes jóváhagyni az éves költségvetés végrehajtását. Másrészt még mindig keresem a konkrét javaslatokat ebben a jelentésben, amelyek lehetővé teszik ennek a célkitűzésnek az elérését. Különösen olyan javaslatokat keresek, amelyek véget vetnek azoknak a programoknak, amelyek csupán populisták, hiábavalóan osztanak szét kis összegű támogatásokat, ideológiai propagandát folytatnak, megkísérelnek jobban beavatkozni olyan területekbe, ahol az EU-nak szerencsére csak kevés hatásköre van, és mindenekelőtt nem hatékonyak.

Sylvie Guillaume (S&D), írásban. – (FR) Bár én a jelentés mellett szavaztam, szeretnék kiemelni néhány kritikai észrevételt a 2011-es költségvetés prioritásaival kapcsolatban. Igaz, hogy készségesen támogatom az EU kötelezettségvállalását, hogy támogatást nyújt a fiataloknak, az innovációnak és az önkéntes ágazatnak, társadalmunk számos strukturális elemének. Ennek ellenére a pénzügyi keret egyáltalán nem megfelelő, különösen a gazdasági válság és a magas munkanélküliség idején: nem teszi lehetővé számunkra, hogy bármilyen olyan politikai célkitűzést támogassunk, amely igazi változást idéz elő. 9 millió eurót, vagyis a költségvetés 0,07%-át különítették el a foglalkoztatásra: ez igazán nem tükröz erős ambíciót a foglalkoztatás támogatásával kapcsolatban.

Iosif Matula (PPE), írásban. – (RO) Én az Európai Bizottság költségvetésről szóló jelentése mellett szavaztam, mivel úgy gondolom, fontos, hogy az EU-nak kiegyensúlyozott, reális költségvetése legyen, amely hatékony választ ad az állampolgárok elvárásaira, akik túl szeretnének jutni a jelenlegi gazdasági válságon, jól fizetett munkahelyeket és biztonságosabb jövőt várnak. Úgy gondolom, hogy a kkv-k pénzügyi támogatásának prioritást kell élveznie Európában, mert a kkv-k döntő szerepet játszanak a nagyszámú munkahely biztosításában, valamint a régiók és a vidék területek fejlődésében. Úgy vélem továbbá, hogy a fiatalok jelenleg nagyon fontosak az EU jövőjére nézve. Ezt is tükrözni kell a költségvetési prioritásokban. A fiatalok képezi az európai társadalmi és befogadási stratégiáinak központját. A fiatalok innovatív képessége a fejlődés és a gazdasági növekedés kulcsfontosságú forrása, amire az EU-nak számítani kell. Szilárdan hiszem, hogy a fiatalokba és az oktatásba való beruházás a jelenbe és a jövőbe való beruházást jelent, ahogy azt az Unió ifjúsági stratégiája is vázolta. Üdvözlendőnek tartom, hogy az ifjúsági politikának az iskolákban és az egyetemeken történő, munkaerőpiacra való felkészítést is figyelembe kell vennie.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – (FR) Én a 2011-es költségvetési prioritásokról szóló jelentés ellen szavazok. Ez utóbbi olyan dogmatikus és káros eurokrata politikákat vezet be, amelyet ellenzek egész Európában és az egész világon. Nem szavazhatok egy olyan költségvetés mellett, amely ennyi potenciális katasztrófát rejt magában.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A Lisszaboni Stratégia bukását követően az EU-nak most újra lehetősége nyílt, hogy a világ gazdaság nagy katalizátora legyen a 2020-as stratégiával. Ahhoz, hogy ez az új terv sikeres legyen, szükséges, hogy a különböző elfogadandó költségvetések számos olyan területet kezeljenek prioritásként, amelyek alapvetően fontosak a 2020-as stratégia sikeréhez.

Az innovációról beszélünk, a fiatalok támogatásáról a társadalmi mobilitás növelése érdekében, és a kis- és középvállalkozások megerősített támogatásáról, amelyek az országok valódi gazdasági motorjai. Hasonlóan fontos az is, hogy nagyon nagy mértékű beruházások legyenek az éghajlatváltozás, a környezetvédelem és a szociálpolitika terén. Ahhoz tehát, hogy a 2020-as stratégia sikeres legyen, létfontosságú, hogy a finanszírozás és a támogatás új módjait találjuk meg, mivel nem csinálhatjuk azt, amit a múltban tettünk, vagyis hogy átirányítottuk a strukturális, a kohéziós és a közös agrárpolitikára szánt támogatásokat.

Georgios Papastamkos (PPE), írásban. – (EL) Én a 2011-es költségvetés prioritásairól szóló jelentés mellett szavaztam, és ennek egyik oka a KAP támogatásával kapcsolatos javaslatok. Különösen annak hangsúlyozása,

hogy a jövőbeni EU 2020 stratégiával kapcsolatos prioritásoknak az alapok egy lehetséges újraelosztásával való támogatása nem történhet az olyan alapvető uniós politikák rovására, mint a kohéziós, a strukturális és közös agrárpolitika. Újra hangot ad az idei közösségi költségvetés elfogadásakor kifejezett aggodalomnak a mezőgazdasági kiadások szűk kerete tekintetében, és támogatja egy megfelelő keret kialakítását a 2011-es költségvetésben. A mezőgazdasági kiadásokra fordítható megfelelő keret különösen fontos a mezőgazdasági ágazatok előre nem látható szükségleteinek kezeléséhez, különösen az árak ingadozásának fényében.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), írásban. – (RO) Én a 2011-es költségvetési prioritásokról szóló európai parlamenti állásfoglalás – III. rész – Bizottság mellett szavaztam, megerősítve ezáltal, hogy az Európai Unió és a tagállamok politikai vezetőinek prioritásként kell kezelniük a meglévő munkahelyek megőrzését és újak teremtését, amely lehetővé fogja tenni az európai állampolgárok számára, hogy megfelelő életkörülmények között éljenek. A Bizottság „Európa 2020: európai stratégia az intelligens, fenntartható és inkluzív növekedésért” elnevezésű közleménye képezi az alpját az EU elkövetkezendő évekbeli gazdasági és szociális stratégiájáról szóló kiterjedt vitának. Az 5. módosítást is megszavaztam, figyelembe véve, hogy a munkanélküliség kulcsfontosságú téma a jelenlegi vitákban, továbbá mert ahhoz, hogy teljes mértékben kezelni tudjuk a már most magas és egyre növekvő munkanélküliség problémáját, az Uniónak egy ambíciózus szociális menetrendet kell bevezetnie. Az Európai Uniónak be kell ruháznia mindenekelőtt a kutatásba, a közlekedésbe és az energia infrastruktúrába, hogy globálisan versenyképes tudjon maradni. Továbbá mind a tagállamoknak, mind az EU-nak beruházásokat kell tennie az oktatásba és a fiatalok fejlesztésébe. Ezért kell az olyan programoknak, mint az Erasmus, különösen a fiatal vállalkozóknak létrehozott Erasmus-rendszer, prioritást élvezniük, amelynek a 2011-es költségvetésben is tükröződnie kell.

Artur Zasada (PPE), írásban. – (PL) Örültem az Európai unió 2011-es költségvetési prioritásairól szóló Jędrzejewska-jelentésről való szavazás eredményének. Én természetesen mellette szavaztam. A mai szavazás két szempontból is kivételes volt. Először is, ez az első, a Lisszaboni Szerződés szabályai szerint elfogadott költségvetés. Másodszor, az Európai Parlament terjesztette elő a prioritásokra vonatkozó javaslatait először, és nem a Bizottság.

Az előadó nagyon helyesen utalt jelentésében a fiatalok és az oktatás kérdésére. Válság idején különösen fontos a fiatalok támogatása, azáltal például, hogy segítséget nyújtunk számukra első munkahelyük megtalálásában vagy beindítani vállalkozásukat. Az, hogy a korábbi években nem foglalkoztak megfelelően ezzel a kérdéssel, most különösen jól látszik. Foglalkoztatási szakértők hangsúlyozzák, hogy nem csak a friss végzősöknek vannak nehézségeik a munkaerőpiacon, hanem a harmincas éveikben járóknak is, akik már több éve részt vesznek a munkaerőpiacon.

Jelentés: Helga Trüpel (A7-0036/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – (LT) Én támogatom ezt a jelentést, mivel a 2011-es költségvetést kivételes körülmények között fogjuk elfogadni a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésének és a folytatódó gazdasági és pénzügyi válságnak köszönhetően. A költségvetésnek megfelelően kiegyensúlyozottnak kell lennie, hogy biztosítsa a Lisszaboni Szerződésben foglalt célok, például egy közös belső energiapiac létrehozásának sikeres teljesítését. A költségvetés tervezésekor jelentős figyelmet kell fordítani a pénzügyi válság következményeire is, amelyet sok ország még mindig érez, valamint erőfeszítést kell tenni ezek hatékony megszüntetésére. A legfőbb prioritásnak továbbra is a munkahelyek megőrzésének és a munkahelyteremtésnek kell lennie, amely szorosan összekapcsolódik a munkahelyteremtésben jelentős mértékben résztvevő kis- és középvállalkozások pénzügyi támogatásának szükségességével. A 2011-es európai parlamenti költségvetés elfogadásakor különös figyelmet kell fordítani az Európai Parlament prioritásainak értékelésére – a magas szintű szabályozás kialakítására –, és minden szükséges intézkedést meg kell hozni ennek a célnak az érdekében. Megfelelő megoldást kell találni továbbá az EP munkájának hatékony szervezésével kapcsolatos kérdésekre, beleértve azt, hogy megfelelő helyet kell kialakítani az európai parlamenti képviselők munkavégzéséhez.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése szélesebb hatásköröket biztosít a Parlament számára. Egy globalizált világban az egyes kérdések egyre összetettebbé válnak, és a döntéseknek technikailag megalapozottnak és a tudomány által alátámasztottnak kell lenniük. Létfontosságú, hogy a politikai döntéshozók tisztában legyenek a legújabb tudományos eredményekkel, mivel ezek lehetővé teszik számukra a legjobb döntések meghozatalát. Ez a költségvetés hosszú távú iránymutatásokat tartalmaz az épületgazdálkodási politikával kapcsolatban, amely csökkenő kiadásokhoz vezethet a jövőben.

A képviselők fokozott képzésére és technikai támogatására szólítok fel, mivel ezek fogják a szükséges erőforrásokat nyújtani a Parlamentnek munkája elvégzéséhez, a tudományos és technikai támogatással együtt, ami rendkívül fontos a 21. században.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Mivel az új keretben sok intézmény felelőssége megnövekedett, ahogy a Parlament esetében is, létfontosságú, hogy minden intézmény működési költségvetése biztosítsa, hogy rendelkezésükre álljanak az intézményi kereten belüli feladataik pontosan és kiválóan való elvégzéséhez szükséges anyagi és humán erőforrások.

Én egy realista és megvalósítható költségvetést támogatok, amely azonban a különböző intézmények rendelkezésére bocsátja a feladatuk elvégzéséhez szükséges anyagi eszközöket. Ezeknek a megfontolásoknak azonban nem szabad veszélyeztetniük a költségvetés fenntarthatóságát és a szigorú könyvelést, amelyek minden intézmény esetében létfontosságúak. A szigorú és az átláthatóságot az egyes intézmények rendelkezésére bocsátott eszközök kezelésében is biztosítani kell.

Alan Kelly (S&D), írásban. – A 2011-es költségvetés megtervezése nagyon fontos, és egyetértek a jelentésben foglalt igénnyel egy jól átgondolt és átlátható vitára. Abban a kijelentésében is igaza van, hogy a költségvetési korlát kérdése nagyon kényes, és tekintettel kell lenni a globális költségekre. Elégedett vagyok a jelentés körültekintő megközelítésével. Ha kevésbé körültekintően közelítenénk meg ezt a kérdést, az sértő lenne hazám és Európa egészének állampolgárai számára, akiknek szembe kell nézniük saját költségvetési nehézségeikkel. Szeretném megragadni a lehetőséget, hogy elmondjam, remélem, körültekintésünk megmutatja görög és portugál kollégáinkkal való szolidaritásunkat és testvériségünket is, akik különösen nehéz időket élnek át.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A Lisszaboni Szerződés új köteleességeket szabott a Parlamentre. Ebben a helyzetben nő az adminisztratív teher, ezért a tagországoknak szakképzett tanácsadókra van szükségük. Ez az új helyzet két problémát eredményez: a több tisztviselő magasabb költséggel jár, és további helyiségekre van szükség ahhoz, hogy megfelelő körülmények között láthassák el feladatukat. Ez a költségek megnövekedéséhez vezet. Ezt nehéz megindokolni a jelenlegi válsághelyzetben, de ha azt akarjuk, hogy a Parlament kiváló munkát végezzen, meg kell adnunk a szükséges pénzügyi és humán erőforrásokat.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – Én megszavaztam ezt a fontos jelentést. Az iránymutatások képezik az első lépést a költségvetési eljárásban, általános útmutatást adva az Európai Parlament főtákarának és hivatalának a következő lépéshez, az előzetes költségvetési becslésekhez, amelyek már a hivatal előtt vannak.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) A 2011-es költségvetést kivételes körülmények között fogadjuk el, és ez nagy kihívást jelent. A Lisszaboni Szerződés sikeres végrehajtása fontos prioritás, míg a gazdasági válság hatásai, amelyek még mindig érezhetőek az Európai Unióban, még nehezebbé teszik ennek a célkitűzésnek az elérését.

Ebben az összefüggésben az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták), amely képviselőcsoportomhoz én is tartozom, továbbra is egy fenntartható és szigorú költségvetést támogat, amelyben minden kiadási tétel indokolt, és amelyben a szigorú és a hatékonyságot fenntarthatóan biztosítani lehet. Én ezért támogatom egy nulla alapú költségvetés irányába való elmozdulást, amely előmozdítja a hatékonyságot és megtakarítást. Ahhoz, hogy ezt a célkitűzést könnyebben elérhessük, sürgősen létre kell hoznunk egy hosszú távú épületgazdálkodási politikát.

Egyetértek azzal, hogy szükség van a jobb együttműködés és a szorosabb párbeszéd előmozdítására az intézmények között, hogy az erőforrásokat jobban tudjuk használni a különböző területeken, mint például a fordítás és az épületgazdálkodás területén. Hangsúlyoznám annak fontosságát, hogy a parlamenti törvényhozás kiválósága prioritás legyen, valamint hogy biztosítsuk a Parlamentnek a jogalkotási feladatának eredményes végrehajtásához szükséges eszközöket. Ezért szavaztam a jelentésben szereplő 2011-es költségvetési iránymutatások mellett...

(A szavazatok indokolását az eljárási szabályzat 170. cikkének megfelelően lerövidítik.)

Jelentés: Giancarlo Scottà (A7-0029/2010)

Sophie Auconie (PPE), írásban. – (FR) Én a mezőgazdasági termékek minőségével kapcsolatos uniós szakpolitikáról szóló jelentés mellett szavaztam, mivel ez két területen is rendkívül fontosnak tűnik számomra. Először is, hangsúlyozza, hogy a termékek minőségének védelme fontos az Európai unió számára, és ezt az

európai mezőgazdasági stratégia fontos prioritásává teszi. Másodszor, megvédi a földrajzi azonosítás elvét, valamint a hagyományos specialitásokat, úgy mutatva be ezeket, mint amelyek hozzájárulnak az európai mezőgazdaság versenyképességéhez és a kulturális örökség megvédéséhez. Végezetül, a jelentés támogatást biztosít azoknak a mezőgazdasági termékeknek, amelyekre olyan büszkék vagyunk, és ugyanakkor pártolja a védelmükkel kapcsolatos adminisztráció egyszerűsítésének szükségességét.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Én „A mezőgazdasági termékekre vonatkozó minőségpolitika: követendő stratégia” című jelentés mellett szavaztam, mert a minőség döntő tényező az európai termékek versenyképességében a nemzetközi piacokon.

Ilyen szempontból pozitívnak gondolom a kötelező „termelés helye” címke bevezetését, mivel ez lehetővé teszi, hogy minőségi szabványokkal kapcsolatos információkat nyújtsunk a fogyasztóknak. Szintén pozitívnak értékelem, ahogy a jelentés a környezetvédelemmel és az állatjóléttel foglalkozik.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Elengedhetetlen lesz, hogy a közös agrárpolitika elkötelezett legyen mezőgazdasági terményeink minőségének javítása iránt, ami tagadhatatlanul javítja az európai versenyképességet a globális piacon. A minőségpolitikát nem lehet elválasztani a közös agrárpolitika egészétől, hasonlóképpen, nem lehet függetleníteni az olyan új kihívásoktól, mint az éghajlatváltozás elleni küzdelem, a biodiverzitás megőrzésének szükségessége, az energiaellátás kérdései, a fejlesztések a bioenergia területén, az állatjólét valamint a vízgazdálkodás a mezőgazdaságban. A fogyasztók növekvő elvárásait szintén megfelelően be kell építeni a mezőgazdasági termékek jövőbeli minőségpolitikájába, nem feledkezve meg arról, hogy a tájékozott fogyasztóknak fontos szempont a minőség, amikor választanak.

Emlékeztetném azonban Önöket, hogy a mezőgazdasági termékekre vonatkozó minőségpolitika nem támaszthat akkora elvárásokat, hogy veszélyeztesse a kis és közepes méretű gazdaságokat, vagy az egyes régiókra jellemző hagyományos termékeket, amelyek előállítására nem lehet szemellenzősen mindenhol ugyanolyan szabályokat alkalmazni. A minőségpolitika célja, hogy ösztönzőleg hasson a tagállamok mezőgazdaságára a globális piacon, és hogy megvédje az európai termékeket. Azért van, hogy szolgálja a termelőket és a fogyasztókat.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) A most vitatott jelentésnek vannak pozitív elemei: például támogatja az olyan eszközök kifejlesztését, amelyek lehetővé teszik a helyi termékek és olyan kézműves termékek támogatását és népszerűsítését, melyek egy adott területre jellemzőek és valamilyen földrajzi nevet tartalmaz a megjelölésük, valamint hogy felismerési, hogy milyen lassú, bonyolult és költséges eljárással szembesülnek a kistermelők, amikor minőségtanúsítványért folyamodnak.

A jelentés azonban megkerül olyan kérdéseket, amelyek létfontosságúak a mezőgazdasági termékek minőségbiztosításában és a mezőgazdasági termelés fenntarthatóságában az EU-n belül: például a világkereskedelem deregulációjának és a piacok ellenőrizhetetlen liberalizálásának következményeit mind a kétoldalú megállapodások, mind a Kereskedelmi Világszervezet keretein belül; a genetikailag módosított szervezeteknek az eddigi módon történő környezetbe juttatásával kapcsolatos különböző veszélyeket; és végezetül a közös agrárpolitika alapos reformjának szükségességét, amely támogatja a helyi védelmet, az előállításához való jogot és az élelmiszer-szuverenitáshoz való jogot.

Jarosław Kalinowski (PPE), írásban. – (PL) Szeretnék gratulálni képviselőtársamnak a jelentéshez, és szeretném elmondani, hogy egyetértek azzal az állásponttal, hogy a mezőgazdasági termékekre vonatkozó minőségpolitikát külön kell kezelni a közös agrárpolitikától vagy a következő néhány évre vonatkozó közösségi politika olyan központi elveitől, mint a fenntartható fejlődés, a biodiverzitás vagy az éghajlatváltozás elleni küzdelem.

Az Európai Unió állampolgárai jó minőségű, egészséges, olyan innovatív technológiákkal gyártott termékeket várnak, amelyek figyelembe veszik az előállítási folyamat környezeti hatásait. Támogatom az előadónak egy információs és oktatási kampánnyal kapcsolatos elképzeléseit is az összes európai mezőgazdasági terméken szereplő, létező és elfogadott címkével kapcsolatban. Egy ilyen kampány elindítása létfontosságú, mivel ha a fogyasztók nem ismerik a szimbólumok jelentését, akkor az megkérdőjelezi a teljes minőségpolitikát.

Alan Kelly (S&D), írásban. – Szeretném megdicsérni mezőgazdasági bizottságbeli kollégáimat ezért a sok új kezdeményezést tartalmazó jelentésért. Mezőgazdasági termékeink minősége olyan érték, amelyből tőkét kell kovácsolnunk. Sok időt szentelünk az Európai Unióban annak, hogy biztosítsuk a legszigorúbb standardok betartását a gazdálkodásban; hogy az állatokkal jól bánjanak és egészségesek legyenek; hogy terményeink biztonságosak legyenek; hogy gazdálkodási gyakorlataink etikusak legyenek a környezetre gyakorolt hatásuk szempontjából. Szabályozzuk az iparág termelési láncának minden lépését úgy, mond „az istállótól a

konyhaasztalig”. Ahhoz, hogy a lehető legtöbbet hozzuk ki az iparnak az eladhatóság szempontjából megkülönböztető tulajdonságából – a termékek jó minőségéből –, további reklámra van szükség, ahogy arra a Scottà-jelentés is rámutat. Nagyon helyes, hogy a termékeket címkézik a termelés helye és hagyományos specialitás volta szerint, de ha a fogyasztó nincs tisztában a címke jelentésével, akkor az valójában olyan, mintha egy idegen nyelvet olvasna. Egyetértek ezért a jelentésnek a Bizottsághoz intézett ajánlásával, hogy növelje az ezzel az információval kapcsolatos tudatosságot, mert ez a reklám hatékony módja. Ez egyaránt segíteni fogja a fogyasztókat és a kisvállalkozásokat, és rendkívül hasznos lenne a mezőgazdaság és élelmiszeripar számára.

Elisabeth Köstinger (PPE), írásban. – (DE) Én határozottan támogatom a mezőgazdasági termékekre vonatkozó minőségpolitikáról szóló saját kezdeményezésű jelentést (A7-0029/2010), amelyről 2010. március 25-én tartottak szavazást. Szoros kapcsolat van a termék minősége és a nyersanyagok származási helye között. Javaslatot tettem egy olyan „termelés helye” címke feltüntetésére, amely jelzi, honnan származnak a nyersanyagok. Úgy tűnik számomra, hogy ez fontos lehetőséget biztosít a mezőgazdaság számára, amely jó minőségű mezőgazdasági termékeket állít elő. A termékek egyértelmű eredetcímkézése nem csak a legjobb minőséget garantálja a fogyasztók számára, hanem azt is lehetővé teszi számukra, hogy objektív és átlátható kritériumok alapján hozzanak döntést. A minőség a legfontosabb kérdés az egész élelmiszerláncban, és létfontosságú eszköz az európai mezőgazdasági-élelmiszeripari termelők versenyképességének támogatása szempontjából. A jó minőségű élelmiszerek előállítása gyakran az egyetlen foglalkoztatási lehetőség számos vidéki területen, ahol korlátozottak a termelési alternatívák. Nagyon támogatom ezért az oltalom alatt álló földrajzi jelzéseket és az oltalom alatt álló eredetmegjelöléseket, valamint a hegyvidéki régiókból és GMO-mentes területekről származó termékek szabályozott és oltalom alatt álló eredetmegjelölésének újramegteremtését. A „hagyományos specialitás” és „biogazdaság” rendszereket is meg kellene tartani.

Petru Constantin Luhan (PPE), írásban. – (RO) Én a jelentés mellett szavaztam, mert támogatom az európai termékek jobb globális védelmét. A földrajzi jelzések nagyobb hitelességet biztosítanak a mezőgazdasági termékeknek és jobban felkeltik a fogyasztók figyelmét, miközben versenyre ösztönző környezetet is biztosítanak a termelőknek. Ez ugyanakkor a termékek szellemi tulajdonjogának védelmét is biztosítja. A földrajzi jelölés rendszere jól kialakított az Európai Unióban és számos más EU-n kívüli országban, például az Egyesült Államokban, Ausztráliában és Új-Zélandon. Az EU-nak azonban sajnálatos módon vannak olyan kereskedelmi partnerei, akik nem rendelkeznek szabályozással ezen a területen. Az európai termékek ezért nem megfelelően védettek ezeknek az államoknak a nemzeti rendszerein belül, és fennáll a hamisítás veszélye.

Astrid Lulling (PPE), írásban. – (DE) Bár azon a véleményen vagyok, hogy óvatosnak kell lennünk azzal kapcsolatban, hogy mit kérünk a Bizottságtól saját kezdeményezésű jelentésekben, támogatom a mezőgazdasági termékekre vonatkozó minőségpolitikáról szóló jelentést.

Különösen az annak biztosítására szolgáló szorosabb ellenőrzésre és a Bizottság és a tagállamok közötti jobb koordinációra való felhívást támogatom, hogy az importált élelmiszeripari termékek megfeleljenek az EU minőségi és élelmiszerbiztonsági előírásainak, valamint környezeti és társadalmi normáinak.

Az olyan friss vagy feldolgozott termékek esetében, amelyek csak egy összetevőt tartalmaznak, jelölni kellene a származási országot, hogy a fogyasztók tudatos, tájékozott döntést hozhassanak arról, mit vásárolnak.

Megkönnyebbültem, hogy módosításomat, amely ellenzi az oltalom alatt álló eredetmegjelölések és az oltalom alatt álló földrajzi jelzések szabványosítását, elfogadták a plenáris ülésen. Ennek az információnak a beillesztése feleslegessé tette volna a meglévő jelöléseket, és jelentős károkat okozott volna az oltalom alatt álló eredetmegjelöléssel rendelkező termelőknek.

A kvantitatív termelésirányítás kérdését szándékosan szőnyeg alá söpörték a Bizottság közleményében. Meg vagyok győződve arról, hogy még mindig szükség van termelésirányítási eszközökre a stabil árak és a tervezés biztonságának biztosítása érdekében a termelők számára, hogy teljesíthessék a fogyasztók és a jogalkotók magas elvárásait. Ez nem csak a tejtermelésre, hanem különösen a bortermelésre is igaz.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – (FR) Ennek a jelentésnek van egy tagadhatatlan hiányossága: bevonja az agrárpolitikát a maximális profitra törekvő önző logikájába, ami ellentétes az agrárpolitikával kapcsolatos elképzelésünkkel. Ezért egyértelműen nem tudok mellette szavazni. A benne foglalt előrelépések miatt azonban úgy gondolom, bölcsőbb tartózkodnom. Valójában nem szeretnék segíteni megakadályozni olyan termelékenységellenes elképzeléseket, mint az „ökológiai lábnyom” címke bevezetése és a mezőgazdasági termelés egy részének áthelyezése. Észleltem a termelékenység logikájától való elmozdulás szándékát. Sajnálom, hogy ezek csak lehetőségként vannak jelen a szövegben, és tényleges bevezetésük egy kapitalista

környezetben jelentősen csökkenti hatásukat. Nem szeretném azonban lebecsülni az ilyen elképzelések előmozdításának fontosságát.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az európai mezőgazdasági termékek minősége örökségünk olyan része, melyet az egész világon megbecsülnek. Ezért szükség van ezeknek a termékeknek a védelmére, valamint a rosszabb minőségű, kevésbé biztonságos és néha hamisított termékekkel való összetévesztésük megakadályozására.

Ahhoz, hogy ezt megakadályozzuk, létfontosságú, hogy ezek a termékek címkékkel legyenek ellátva, és hogy kísérletet tegyünk annak biztosítására, hogy a fogyasztók megbízható információkat kapjanak ezekkel a termékekkel kapcsolatban. A verseny torzulásának elkerülése érdekében még mindig fontos, hogy teljes egyetértés legyen abban, hogy az importált mezőgazdasági termékeknek ugyanolyan feltételeknek kelljen megfelelniük, mint az EU-ban előállított termékeknek. Ezért szavaztam a jelentés mellett.

Tiziano Motti (PPE), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az európai szabályozásnak köszönhetően, amelyek határozott szabályokat fektettek le a mezőgazdasági termények minőségével, az állampolgárok egészségével, a környezeti fenntarthatósággal és a termények speciális jellemzőivel kapcsolatban, ma büszkén állíthatjuk, hogy az európai mezőgazdaság egy olyan modell, amelynek nincs párja a világon.

Míg egyrészt köszönetet kell mondanunk a gazdálkodóknak, akik nagy kötelességtudattal alkalmazták a szabályokat, másrészt meg kell kérdeznünk magunktól, hogy miért vész el néha az Európai Unió olyan bürokratikus útvesztőkben, amelyek hajlamosak elhomályosítani ezt a kiválóságot, és nagy csalódásérzetet kelteni az állampolgároknak.

Ezért van, hogy manapság polgáraink egy finom narancsmentes narancslével kezdik a napot, és ebédre vörös- és fehérbor keverékéből cukor hozzáadásával készült rosét isznak a kazeinnel készült mozzarella tartalmú pizzájukhoz. Ha ez nem okoz nekik meglepetést, még mindig fordulhatnak a kakaó nélküli csokoládéhoz.

Még a gyerekek sem mentesek jó minőségű élelmiszereink skizofrén lerombolásának következményeitől: Európában fennáll a veszélye, hogy olyan káros terméket fogyasztunk, amelynek eredetével nem vagyunk tisztában; elég csak a Kínából származó, melamintartalmú tejszóra gondolni.

Az állampolgároknak joguk van a védelemre. Annak érdekében, hogy lehetővé tegyünk a fogyasztók számára a tudatos döntést, ragaszkodnunk kell ahhoz, hogy a címkék tartalma teljes és átfogó legyen, és hogy az olyan tömegfogyasztásra szánt termékek, mint például a hosszú élettartamú sterilizált vagy UHT tehéntej és a kizárólag tehéntejből készült tejtermékek tartalmazzák a gyártás során felhasznált nyers tej eredetére vonatkozó jelölést, valamint egyéb jogilag előírt jelöléseket.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), írásban. – (RO) Én a 3. módosítás mellett szavaztam, mert egy olyan ponthoz kapcsolódik az állásfoglalásra irányuló indítványban, amelyet úgy lehet értelmezni, mint ami támogatja a mezőgazdasági termékek szabványosításához való visszatérést (a gyümölcsök és zöldségek alakja és méretei).

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) Ez a jelentés hangsúlyozza a jó minőségű mezőgazdasági termékeknek a fogyasztóvédelemben betöltött központi szerepét. Kiemeli továbbá a hagyományos regionális termékek és a kis- és középvállalkozások támogatását. Ezért a jelentés mellett szavaztam.

Georgios Papastamkos (PPE), írásban. – (EL) Én a 3. módosítás mellett szavaztam, mivel támogatom a kereskedelmi szabványok visszaállítását a gyümölcságazatban. Indokolatlannak ítélem az ennek eltörlésére irányuló bizottsági döntést, amelyet a tagállamok széles köre és a kérdéses termelési ágazat is ellenez.

Az EU jogosan alkalmazza a legszigorúbb szabványokat a mezőgazdasági termékekre az európai fogyasztók érdekében. Emellett a minőségpolitika stratégiai fontosságú, mert elsősorban ezen alapul az európai mezőgazdasági termékek hozzáadott értéke a globális piacokon. Ugyanakkor az importált termékek ugyanolyan minőségi előírásoknak való megfelelése továbbra is problémát jelent. Felsorolást kellene készíteni az összes magán minőségtanúsítási rendszerről és jogalkotói keret azokról az alapelvekről, amelyeket uniós szinten el kellene fogadni annak biztosítása érdekében, hogy ezek a rendszerek átláthatóan működjenek.

Én támogatom az összes elsődleges mezőgazdasági-élelmiszeripari termék címkézését az előállítási hely tekintetében. A földrajzi jelzéseket illetően változatlan formában meg kellene tartanunk a mezőgazdasági termékekre és élelmiszerekre, alkoholtartalmú italokra és borokra vonatkozó három EU-s rendszert. Elsődleges fontosságú a földrajzi jelzések erősebb védelme a kétoldalú kereskedelmi megállapodások és a WTO keretén belül.

Rovana Plumb (S&D), írásban. – (RO) Én a jelentés mellett szavaztam, mert a minőségpolitika megerősítése az Európai Unió szintjén egy fontos ösztönző az európai mezőgazdasági termelőknek, hogy fokozzák a minőség, az élelmiszerbiztonság és a környezetvédelem támogatása érdekében tett erőfeszítéseiket. Úgy gondolom, hogy ez a politika jelentős javulást eredményezhet az európai mezőgazdasági-élelmiszeripari termékek hozzáadott értéke tekintetében az egyre inkább globalizált piacon. Ugyanakkor jobban kell tájékoztatni az állampolgárokat megfelelő információs kampányok segítségével, valamint az egyéb olyan termelési módszerek önkéntes címkézésének előmozdításával kapcsolatos kampányok által, amelyek tiszteltetben tartják a környezetet és az állatokat, mint például az „integrált termesztés”, a „szabadtéri legeltetés” vagy a „hegyvidéki gazdálkodás”.

Britta Reimers (ALDE), írásban. – (DE) A mezőgazdasági termékekre vonatkozó minőségpolitikáról szóló Scotta-jelentésről szóló szavazáson elfogadták az 5. módosítást, amely az egy összetevőből álló élelmiszerek eredetcímkézésének kötelezővé tételére szólított fel. Ez az elvárás jelentős többletmunkát és többletköltségeket jelent a mezőgazdasági ipar és az élelmiszer-feldolgozók számára anélkül, hogy igazi hozzáadott értéket jelentene a fogyasztók számára. Ezért én a módosítás ellen szavaztam.

Robert Rochefort (ALDE), írásban. – (FR) Én az élelmiszerekre vonatkozó minőségpolitika jövőjéről szóló jelentés mellett szavaztam. Engedjék meg, hogy rögtön kiemeljem a szöveg egy pozitívumát: a bioélelmiszerekre vonatkozó európai logó létrehozására vonatkozó javaslatot. Ez egyrészt a fogyasztók egyértelmű elvárása, valamint olyan követelmény, amelyet tiszteltetben kell tartani a belső piac kifejlesztése érdekében.

Rátérek a földrajzi jelzések és a hagyományos specialitások fontos kérdésére. A földrajzi jelzések és a hagyományos specialitások, amelyek létfontosságúak az európai mezőgazdaság számára a termékek és a régiók között az idők folyamán kialakult kiváltásos kapcsolatok miatt, szorosan kötődnek a hagyományokhoz és az ízlés történetéhez. Ezért meg kell védenünk azokat. Következésképpen örülök, hogy ellenezzük az OEM (oltalom alatt álló eredetmegjelölés) és az OFJ (oltalom alatt álló földrajzi jelzés) két fogalmának az egyesítését, ahogy azt az Európai Bizottság javasolta. Igaz, hogy a szabványok egyszerűsítése első látásra kíváncsnak tűnhet a bürokratikus terhek csökkentése szempontjából, de ennek nem szabad a szabványok enyhítését eredményezni, amelyek teljesítését az európai termelők önkéntesen és bátran vállalták. Végezetül, ne felejtjük el a még előttünk álló munkát, melynek célja, hogy növeljük a földrajzi jelzések védelmét nemzetközi szinten (különösen a WTO-n keresztül).

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – Én végül az állásfoglalás mellett szavaztam, főleg azért, mert a 3. módosítást (a gyümölcsökre és zöldségekre vonatkozó szabályok szabványosításának ellenzése) és az 5. módosítást (a származási hely kötelező megjelölése) elfogadták.

Brian Simpson (S&D), írásban. – Miközben örülünk, hogy a józan ész győzedelmeskedett a szabálytalan alakú gyümölcsök és zöldségek fölött, a brit munkáspárti képviselőknek még mindig vannak aggályaik a Scotta-jelentéssel kapcsolatban, és ezért ellene szavaztak. Mi ellenzünk minden arra irányuló kísérletet, hogy bevezessünk egy uniós minőséglogót, amely csak az uniós termékek számára lenne elérhető, mert ez hátrányosan megkülönböztetné a harmadik országbeli gazdálkodókat, és nem lenne összhangban fejlesztési céljainkkal. Az európai parlamenti Munkáspárt támogatja egy az egész unióra kiterjedő biocímke bevezetését, de a Bizottság már tisztában van a Parlament támogatásával ezt a kérdést illetően, és a jelentés más részei eléggé fontosak ahhoz, hogy a jelentés egésze ellen szavazzunk.

Alf Svensson (PPE), írásban. – (SV) Az EU-nak erős fogyasztóvédelmet kellene kialakítania. A fogyasztóknak joguk van a pontos és egyértelmű információkhoz a termékek tartalmával és eredetével, valamint azzal kapcsolatban, hogy genetikailag módosítottak-e. Az egyértelmű közös szabályok hozzájárulnak az egyenlő feltételekkel működő piac feltételeit az EU-n belül. Amikor a piac megfelelően működik, a fogyasztók döntéseiken keresztül még jobb élelmiszerminőséget tudnak elérni. Én mindazonáltal a mezőgazdasági termékekre vonatkozó minőségpolitika: követendő stratégia (2009/2105(INI)) című jelentés ellen szavaztam. Ennek fő oka, hogy a jelentés megsérti a szubszidiaritás elvét. Nem az EU feladata például, hogy létrehozzon egy „európai tudásbankot a régi receptekről és az élelmiszer-előállítás történelmi módszereiről”. Véleményem szerint az oltalom alatt álló földrajzi jelzések túl nagy hangsúlyt kapnak a jelentésben. Fennáll a veszély annak is, hogy akadályokat gördítünk a kereskedelem útjába az Európai Unió kívüli országok esetében, amikor ilyen nagy hangsúlyt fektetünk az EU-n belül előállított termékekre. Az eredetjelölés fontos, de az eredet önmagában nem szükségszerűen garancia arra, hogy a termék jó minőségű.

Georgios Toussas (GUE/NGL), írásban. – (EL) A megfelelő, biztonságos és jó minőségű élelmiszer iránti igény egy emberi elvárás és a munkavállalók követelése, amit nem lehet biztosítani a mezőgazdasági termékek

kapitalista előállítási módszereinek és kereskedelmének a keretén belül. A jelentés az EU-nak az élelmiszerek előállításával kapcsolatos filozófiáját tükrözi, melynek célja az élelmiszeripar profitjának növelése, és nem az emberek élelmiszerekkel kapcsolatos elvárásainak teljesítése. Egy olyan időszakban, amikor egy milliárd ember éhezik és a kapitalista országokban alulról szerveződő társadalmak széles rétegeit sújtja szegénység, az EU ürügyként használja az élelmiszerekre vonatkozó előírásokat a termelés korlátozására, a földnek a nagy kapitalista vállalkozások kezében való összpontosítására és a kisüzemi és szegény gazdálkodók kiűzésére földjükről és a mezőgazdasági termelésből. Az utóbbi időben megsokszorozódott élelmiszerbotrányokat, melyek az élelmiszertermelésre az EU és a WTO által kényszerített kapitalista feltételek eredményei, soha nem fogjuk tudni eredményesen kezelni adminisztratív szabályzókkal, és a genetikailag módosított szervezetek sem tudnak együtt létezni a hagyományos és bioélelmiszerekkel. Csak az élelmiszer-szuverenitás és –biztonság, a biztonságos, egészséges és olcsó élelmiszer biztosítása, a szegény gazdálkodók támogatása és termelőszövetkezetek felállítása a néphatalom és népgazdaság keretein belül tudja biztosítani a modern, alulról jelentkező elvárásokat.

Jelentés: Enrique Guerrero Salom (A7-0034/2010).

Sophie Auconie (PPE), írásban. – (FR) A globális pénzügyi és gazdasági válságnak a fejlődő országokra és a fejlesztési együttműködésre tett hatásairól szóló jelentésről való szavazáson én a 31. bekezdés módosítás mellett szavaztam, amely a pénzügyi tranzakciókra kivetett nemzetközi adó bevezetésére szólít fel. Én tényleg mélyszélesen meg vagyok győződve arról, hogy egy adó, még egy kis mértékű adó kivetése is ezekre a nagy összegű tranzakciókra jelentős mennyiségű pénz felszabadítását jelentené. Így több pénzt tudnánk fordítani a bolygónkat érintő fenyegetésekkel való megküzdésre, és rendelkezni a millenniumi fejlesztési célok megvalósításához szükséges pénzeszközökkel is. Ez nem csupán igazságosság kérdése, ezt diktálja a józan ész.

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – Én teljes mértékben támogatom ezt a jelentést. A globális pénzügyi és gazdasági válság hatalmas zavarokat okozott a fejlett gazdaságokban, de még mélyebben érintette a feltörekvő és a fejlődő gazdaságokat. A millenniumi fejlesztési célok elérése forog most kockán, mivel az ezek az országok által az utóbbi évtizedben elért fejlődés megrekedt. A pénzügyi segélyek önmagukban nem képesek biztosítani a gazdasági fejlődést a fejlődő országokban, A Bizottságnak ezért sürgetnie kellene a nemzetközi fejlődési együttműködés reformját. Úgy gondolom továbbá, hogy a fejlődő országoknak nyújtott segítséget folyamatosan hozzá kell igazítani az országok adott körülményeihez.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Én a jelentés mellett szavaztam, mert segítenünk kell a fejlődő országokat, különösen ebben a nehéz gazdasági időszakban. Sok fejlődő országban, és különösen a legkevésbé fejlett országokban, az exportból származó bevétel csökkent, és a déli régiók növekedése és fejlődése lelassult. Rendkívül fontos, hogy megállapodjunk gazdasági partnerségekről, hogy megerősítsük az EU politikájával való kompatibilitást a fejlődés, és többek között a megfelelő munka, a jólét, és a munkahelyteremtés előmozdítása, valamint a kereskedelmi kötelezettségvállalások megfelelő végrehajtásának és a kötelezettségvállalások alkalmazására egy megfelelő átmeneti időszak biztosítása érdekében. A fejlődő országoknak segélyekre van szükségük a szegénység és az elszigeteltség csökkentése érdekében, valamint olyan intézkedésekre, amelyek hozzájárulnak a fejlődéshez, és amelyek elengedhetetlenek a válságból való kilábaláshoz. Ezeknek az intézkedéseknek a bevezetésében az Európai Uniónak vezető szerepet kell vállalnia és döntően kell fellépnie, és ezért az EU intézményeinek nagyobb kötelezettségvállalásokat kell tenniük. Nem hagyhatjuk, hogy a válság megállítsa a fejlődést, amit ezek az országok az utóbbi tíz évben értek a stabil gazdasági növekedés területén, és ezért úgy vélem, hogy létfontosságú a fejlődés nagyobb mértékű támogatása.

Andrew Henry William Brons (NI), írásban. – Mi elleneztük ezt az indítványt, mivel ez azt jelenti, hogy az európai országokra hárítjuk az elmaradott harmadik világ helyzete miatti felelősséget ahelyett, hogy az illető országokra hárítanánk. Továbbá nagy örömmel tekint a politikai és gazdasági globális kormányzás különböző formáinak létrehozása elé.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) Én a jelentés mellett szavazok, amely kulcsfontosságú kérdéseket vezet be fenntartható fejlődéssel, és az afrikai, a karibi és a csendes-óceáni országoknak a globális gazdaságba való fokozatos integrálásával kapcsolatban.

A fejlődő országokat érinti leginkább a globális felmelegedés, így rendkívül fontos az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel kapcsolatos minden olyan intézkedés felgyorsítása, mint például a megfelelő technológiák átadása. Hasonlóan fontos, hogy megállapodás szülessen az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerével kapcsolatban, amelynek értelmében a szén-dioxid-kibocsátási

engedélyek előtervezéséből származó bevételek legalább 25%-át a fejlődő országok megsegítésére fogják felhasználni.

Az olyan témáknak, mint a fenntartható fejlődés és a környezetbarát növekedés, stratégiai fontosságúnak kell lenniük az EU-ban. Azt kérem, hogy további pénzügyi eszközöket különítsünk el a fejlődő országok számára. Ezeknek közép- és hosszú távon fenntarthatóknak kell lenniük, és az iparosodott országok vagy a gazdaságilag legelőrehaladottabb fejlődő országok magánszektorából, szén-dioxid-piacáról és közszférájából kell származniuk.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) A pusztító gazdasági és pénzügyi válság katasztrofális hatással járt a fejlődő országokra, amelyek más egymást követő válságok (élelmiszer, energia, éghajlati és pénzügyi válságok) áldozatai is voltak. Sürgős segítségre van szükségük azoknak, akik nem felelősek a válságért, de akiket a legjobban érint. Az Európai Uniónak és a fejlett országoknak gyorsan, határozottan és hatékonyan kell válaszolniuk.

Úgy gondolom, döntő fontosságú, hogy a tagállamok teljesítsék a hivatalos fejlesztési támogatással kapcsolatos kötelezettségvállalásaikat, és hogy megerősítsék elkötelezettségüket a millenniumi fejlesztési célok megvalósítása iránt. A Bizottságnak és a Tanácsnak szintén folytatnia kell a nemzetközi fejlesztési együttműködés reformját, amely az egyik fő oka a fejlesztési segélyek alacsony hatékonyságának. Üdvözlöm, hogy a pénzügyi intézmények javítottak a legszegényebb országok kölcsönfelvételi lehetőségein. Ez azonban nem elég. Támogatom a jelentés felhívását a fejlesztési segély jelentős növelésére.

Harlem Désir (S&D), írásban. – (FR) A fejlődő országok, és különösen a legszegényebbek, akiket már a 2007. évi élelmiszerválság is érzékenyen érintett, ma a fejlett országokból kiinduló nemzetközi pénzügyi válságnak az egész gazdaságot és a társadalmat átható összes következményét megszenvedik. A fejlett országoknak most csökkenteniük kell a fejlesztési segélyeket, hogy saját nehézségeikkel birkózzanak meg. A fejlődő országok ezért kétszeresen fizetnek a szabályozatlan globális kapitalizmus okozta zűrzavar miatt. Én a Guerrero Salom-jelentés mellett szavaztam, amely emlékezteti Európát kötelezettségeire, és követeli a hivatalos fejlesztési segítségnyújtással kapcsolatban vállalt kötelezettségek tiszteletben tartását, különösen, hogy 2015-re a GDP 0,7%-át fordítsák erre a célra. A jelentést elfogadva a Parlament egy pénzügyi tranzakciókra kivetett nemzetközi adó bevezetésére is felszólít, amelyet a fejlődés finanszírozására, a világ közjaviához való hozzáférésre és a szegény országoknak az éghajlatváltozás okozta kihívásokhoz való alkalmazkodására lehet fordítani. Támogatja a legkevésbé fejlett országok adósságának eltörlését. Ezek az ajánlások mind létfontosságúak, ahogy közeledünk a millenniumi fejlesztési célokhoz az ENSZ-szel való szeptemberi felülvizsgálatához. Az Európai Unió morális kötelessége, hogy késedelem nélkül bevezesse a nemzetközi szolidaritásnak ezeket az új eszközeit.

Lena Ek, Marit Paulsen, Olle Schmidt és Cecilia Wikström (ALDE), írásban. – (SV) Nekünk, liberálisoknak, a fejlődő országokba való beruházás közel áll a szívünkhöz. Üdvözljük a segélyekkel támogatott országok finanszírozásának új formáit, szeretnénk azonban egyértelművé tenni, hogy nem hisszük, hogy a nemzetközi pénzügyi tranzakciók megadóztatása a megoldás, amely lehetővé tenné számunkra, hogy teljesítsük a millenniumi fejlesztési célokat, vagy hogy kijavítsuk a globális egyensúlyhiányt. Azt is fontos kiemelni, hogy egy ilyen adó bevezetése csak akkor lehetséges, ha az egy globális adó. Ehelyett annak fontosságát hangsúlyoznánk, hogy az EU tagállamai megfeleljenek jelenlegi kötelezettségvállalásuknak a meghatározott szintű segély nyújtásának tekintetében. Annak érdekében, hogy fejlődést és növekedést hozzunk létre a fejlődő országokban, a szabadkereskedelmet kellene támogatnunk, és fel kellene számolnunk az EU által a kereskedelem útjába állított különböző közvetlen és közvetett akadályokat.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Én a globális pénzügyi és gazdasági válságnak a fejlődő országokra és a fejlesztési együttműködésre tett hatásairól szóló jelentés mellett szavaztam.

Fontos hangsúlyozni, hogy a fejlődő országokat, bár nem ők a forrásai, aránytalanul nagy mértékben érintette a nemzetközi válság. A fejlődő országoknak a legjelentősebb segítyt nyújtva az Európai Unió létfontosságú szerepet játszik a nemzetközi szintű intézkedések elfogadásához szükséges vezető szerep vállalásában, hogy lehetővé tegye a millenniumi fejlesztési célok megvalósítását.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Amikor a jelenlegi pénzügyi, gazdasági és társadalmi válságra utalunk, egy globális válságról beszélünk, amelyben külön figyelmet kell fordítani a fejlődő országokra, amelyek közvetlenül és közvetve is szenvednek a válság hatásaitól. A szegényebb országokat és azok lakosait – akik rendkívüli szegénységben és nyomorban élnek – támogató meglévő mechanizmusokat hatékonyabb és összpontosítottabb módon kell alkalmazni. Nem szabad függőséget eredményezniük, amely negatívan befolyásolhatja a növekedést, a fizetéseket és a foglalkoztatást.

Ezért biztosítani kell, hogy a fejlesztési eszközök és politikák lehetővé tegyék a hatékony fejlődést. Ez koordináltabb cselekvést kíván két- és többoldalú szinten. Cselekedni kell a humanitárius segéllyel, az együttműködéssel és a fejlődéssel kapcsolatban, és ezen a téren a tagállamok, az Európai Unió és a nemzetközi szervezetek rendkívül fontos szerepet játszanak. Mindazonáltal én ellenzem egy nemzetközi pénzügyi tranzakciókra kivetett adó (Tobin-adó) bevezetését ezeknek az országoknak a támogatása céljából a társadalomra általában gyakorolt hatása miatt.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) A megbeszélés tárgyát képező jelentés nagyon fontos témákat érint, és van néhány helytálló érvelése: például az adóparadicsomok megszüntetése, bizonyos országok külföldi adósságainak eltörlése, a hivatalos fejlesztési segítségnyújtással kapcsolatos nagyobb erőfeszítés szükségessége és a pénzügyi tranzakciók megadóztatása.

Ki kell emelnünk azonban a jelentés néhány pontját, amelyek negatívak, vagy akár ellentmondásosak. Egy példa a kereskedelemnek az Európai Unió által követett minta alapján, különösen a gazdasági partnerségi megállapodásokon keresztül való liberalizálása melletti érvelés, amelyet az EU megpróbál ráerőltetni az afrikai, a karibi és a csendes-óceáni országokra. Ezt az ellenállás és számos országnak a negatív következményekről szóló jelentése ellenére tették, hogy a külföldi adósság problémája hatékonyabb kezelésének kudarcát ne is említsük.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) A Parlament által készített szövegek néha az abszurd határán mozognak, de azt kell mondjam, hogy a Guerrero Salom-jelentés esetében sikerült felülmúlni önmagunkat. Gyorsan felidézem a globális gazdasági és pénzügyi kormányzás elfogadhatatlan igényét és azt az alapvető ellentmondást, amely abból áll, hogy egyrésztől panaszkodunk a szegény országok külső függősége miatt, miközben azt tanácsoljuk nekik, hogy még jobban nyíljanak meg a világkereskedelem felé. Megemlítem továbbá – idézem – „a teljes deregulációra és a közirányítás minden eszközének visszautasítására irányuló globalizáció fogalmának”, egy olyan elképzelésnek a képmutató elítélését, amely alapvetően az Önök elképzelése volt, és még ma is az, és amelyet éveken keresztül próbáltak bevezetni. Végül, hogy mindezt megkoronázzuk, ott van a 26. bekezdés, amelyben George Soros tanácsának követését javasolják! Az ő tanácsát, aki teljes vagyonát spekuláció révén szerezte. Az ő tanácsát, aki más kockázatalap-kezelőkkel együtt az euró összeomlására fogad, és a görög adóssággal spekulál, hogy előidézzé azt. Az övét, aki figyelmen kívül hagyja tevékenységének társadalmi és gazdasági következményeit, hogy a saját választott globális gazdasági rendjét érvényesítse. Igaz azonban, hogy Önök is osztják ezt az egységes euró-atlanti blokkra, a globális kormányzásra és globális valutára irányuló elképzelést.

Sylvie Guillaume (S&D), írásban. – (FR) Én támogattam kollégám, Guerrero Salom úr jelentését, hogy emlékeztessen a tagállamokat a fejlődő országok iránti kötelezettségeire a gazdasági válság és az éghajlatváltozás okozta globális kihívások fényében, amelyekért ők nem felelősek. Európának jobban el kell köteleznie magát a millenniumi fejlesztési célok elérése iránt; más szóval 2015-re a GDP legalább 0,7%-át kell a fejlődő országokban tapasztalható szegénység elleni küzdelemre fordítania. Annak érdekében, hogy ezt a cél elérjük, támogattam a pénzügyi tranzakciókra kivetett adó létrehozását, valamint a legszegényebb országok adósságának eltörlésére vonatkozó lehetséges megoldások mérlegelését. Végezetül, a szexuális és reprodukzív egészséggel kapcsolatos jogokhoz való hozzáférés továbbra is prioritás marad az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége képviselőcsoport számára. Ilyen alapon szavaztam a jelentés mellett.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – (FR) Ennek a szövegnek megvan az az érdeme, hogy javasolja egy moratórium bevezetését az adósságokkal kapcsolatban, valamint a legszegényebb országok adósságának eltörlését, hogy támogassa az élelmiszer-szuverenitást és vállalja az ILO tiszteletben tartását. Mindez azonban nem ellensúlyozza azt, hogy egyértelműen a szén-dioxid-piac és a környezetbarát növekedés táborát erősíti, és dicséri a szabadkereskedelmet és a pénzügyi szolgáltatások növekedését. Ez a szöveg támogatja a liberális dogmatizmus kérelhetetlen logikáját, és ezért ártalmas. Én ellene szavaztam.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Én több okból szavaztam a jelentés ellen. Először is a 7., 31. és 34. bekezdések módosításáról való gyors szavazások miatt a plenáris ülésen, amelyeket pedig kulcsfontosságú szavazásoknak tartottam. Hasonlóan, az úgynevezett szexuális és reprodukzív egészséggel kapcsolatos jogokról való döntés miatt is. Végezetül, az európai adók jövőbeni bevezetése irányába való elmozdulás miatt, amit végképp ellenzek, ahogy azt már számos alkalommal elmondtam, különösen a parlamenti választási kampánya során.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) A legsúlyosabb pénzügyi és gazdasági válság az 1930-as évek óta nagy csapást jelentett Európára. Azonban a fejlődő országok is nagyon megsemmisülnek ennek hatásait, és ők

többnyire tehetetlenek ezzel szemben. A felelőtlen spekuláció, a gyors profit hajszolása, amely teljesen független a reálgazdaságtól az angolszász országokban, és egy olyan rendszer, amely szakadozik a varrásoknál, a pénzügyi szakadék szélére sodorta a világot. A válság egy másik oka egy olyan globalizációs elv, amely a teljes deregulációt kezeli elsődleges prioritásként. Európa országai még mélyebbe süllyednek az adósságban, hogy újraindítsák gazdaságaikat. Sok esetben ez azonban nem lehetséges a fejlődő országok számára gyenge pénzügyi helyzetüknek köszönhetően. Ezért lehetőséget kell adni számukra, hogy hatékonyabban védjék meg saját nemzeti gazdaságukat az importált árukkal szemben, amelyeket dömpingelt áron adnak el, és amelyek lerombolják a helyi piacokat és a helyi emberek megélhetését. Lehetőséget kell adnunk a fejlődő országoknak arra, hogy saját erejükből kerüljenek ki a válságból. A hagyományos fejlesztési segély egyáltalán nem érte el célját. Végső soron a probléma gyökerét kell kezelnünk, és szigorú szabályokat kell kivetnünk a pénzügyi piacokra, meg kell akadályoznunk a spekulatív gyakorlatokat, és gyorsan be kell vezetnünk egy adót a pénzügyi tranzakciókra. A problémát nyilvánvalóan soha nem lehet megoldani a jelentésben javasolt „világkormányzás” által, amely további hatásköröktől fosztaná meg az embereket és az államokat egyaránt.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), írásban. – (PL) A Fejlesztési Bizottságnak a globális pénzügyi és gazdasági válságnak a fejlődő országokra és a fejlesztési együttműködésre tett hatásairól szóló jelentése helyesen jegyzi meg, hogy az utóbbi két évben nem csak egy válság volt, hanem összefüggő válságok egy teljes sorozata. Ez nem a fejlődő országoknak nyújtott fejlesztési segély csökkentését, hanem a növekedését kellene hogy eredményezze.

2010-re a bruttó hazai termék 0,56%-ának fejlesztési segélyekre való fordítását, 2015-re pedig 0,7%-ának erre a célra való fordítását kellene közös célkitűzésnek tekinteni. Az ideiglenes segélyek mellett más intézkedésekre is szükség van, amelyek megváltoztatják a világ gazdasági irányításának felépítését. Ez magyarázza, hogy támogatom a Pittsburghben tartott G20 csúcstalálkozón vállalt kötelezettségek azonnali teljesítését, mely szerint legalább 5%-kal emelik az IMF részvételi kvótáit a feltörekvő és a fejlődő országok számára, és legalább 3%-kal emelik a fejlődő és átalakulóban lévő országok szavazati jogát a Világbankban.

Ezeket az intézkedéseket összefüggésbe kell hozni az adóparadicsomok megszüntetésével. Egy fontos megoldás a pénzügyi rendszerek számára, amelynek bevezetését érdemes megfontolni, az úgynevezett Tobin-adó. Figyelembe véve, hogy a Bizottság jelentése tartalmazza az összes fent említett javaslatot, én annak elfogadása mellett szavaztam.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – Örülök, hogy elfogadták a jelentést, még ha kis többséggel is (283 szavazattal 278 ellenében és 15 tartózkodással), különösen mert az Európai Néppárt által kért néhány részenkénti szavazás, mellyel arra tettek kísérletet, hogy gyengítsék a jelentés bizonyos bekezdéseit – a bankrendszer megadóztatása a globális társadalmi igazság érdekében, a pénzügyi tranzakciókra kivetett nemzetközi adó, az adósságmoratórium és az adósságelelengedés – nem járt sikerrel. Mindezen bekezdéseket kényelmes többséggel elfogadták.

Alf Svensson (PPE), írásban. – (SV) Március 25-én a globális pénzügyi és gazdasági válságnak a fejlődő országokra és a fejlesztési együttműködésre tett hatásairól szóló jelentés (2009/2150(INI)) ellen szavaztam, elsősorban a bankrendszer megadóztatásáról és a nemzetközi tranzakciókra kivetett adókról szóló 31. bekezdés szövege miatt. Egy „Tobin-adó” bevezetése olyan nem kívánatos mellékhatások kockázatával járna, amely ártana a nemzetközi piacnak, amely természetesen az a piac, amelyen a szegény országoknak is részt kell venniük, hogy lehetővé tegyék gazdaságuk méltányos feltételek melletti fejlődését. Véleményem szerint nem világos, hogy hogyan tudná a Tobin-adó megakadályozni a jövőbeli pénzügyi válságok kialakulását globális konszenzus és támogatás hiányában.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), írásban. – (RO) Én a globális pénzügyi és gazdasági válságnak a fejlődő országokra és a fejlesztési együttműködésre tett hatásairól szóló európai parlamenti állásfoglalás mellett szavaztam, mert ezeket az országokat érintette leginkább a gazdasági és pénzügyi válság. Nagy aggodalommal vesszük tudomásul, hogy becslések szerint a fejlődő országoknak 2010-ben várhatóan több mint 300 milliárd USA-dollár összegű bevételkieséssel kell szembenéznük, és hogy a növekvő költségvetési problémák a legkiszolgáltatottabb országokban veszélyeztetik az olyan kulcsfontosságú működési és fejlődési területeket, mint az oktatás, az egészségügy, az infrastruktúra és a szociális védelem, amelynek mértéke meghaladja a 11,5 milliárd USA-dollárt. A fejlődő országokat érintik továbbá leginkább az éghajlatváltozás hatásai. Következésképpen arra sürgetjük a Bizottságot és a tagállamokat, hogy minden olyan tevékenységet támogassanak, amelyek célja az éghajlatváltozással való megküzdés és ebben a vonatkozásban a megfelelő technológiáknak az átruházása fejlődő országok számára. Arra szavaztam emellett, hogy a tagállamok és a Bizottság különös figyelmet fordítson a megfelelő munkahelyek támogatására és védelmére, valamint a

nemek szerinti megkülönböztetés és a gyermekmunka elleni küzdelemre, ragaszkodva az ezen a területen a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet által tett ajánlásokhoz, amelynek szerepét meg kellene erősíteni.

Jelentés: Edward Scicluna (A7-0010/2010)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), írásban. – (RO) Az euróövezetnek egy kiterjedt gazdasági válsággal kellett szembenéznie az elmúlt két év során. Az EKB által alkalmazott politikák kohéziója és a következetes, ugyanakkor lényegi intézkedések biztosították, hogy a válság hatásait a minimumon tartsuk az euróövezetben. Kivétel ez alól Görögország, aminek okai az idők során összeadódott és titokban tartott rendszeres hibák. A gazdasági válság hatásait lényegesen komolyabban lehetett érzékelni az EU euróövezetén kívül. Románia jó példája ennek, ahol a jelenlegi megfelelő gazdasági intézkedések ellenére a válság hatása jelentős. Sokkal kevésbé érezhető lenne a hatása, ha lett volna költségvetési felelősség, és ha Románia nem 5,4%-os költségvetési hiánnyal lépett volna a 2009-ben kezdődött válság első évébe, amikor egy évvel korábban rekord szintű gazdasági növekedésről számolt be. Míg az euróövezetbeli országok saját gazdaságaikra vonatkozóan már az elmúlt hat hónapban is növekedésbe való átmenetről számoltak be, Románia csak most kezdi érezni a meglehetősen mérsékelt gazdasági fellendülés első jeleit. Ez azonban nem tartható fent a költségvetési hiány drasztikus csökkentése nélkül, amelyre szükség van annak megakadályozásához, hogy olyan helyzetben találjuk magunkat, mint Görögország. Azt a mechanizmust, hogy büntetést szabunk ki a tagállamokra, amennyiben nem tartják be az alapvető makrogazdasági mutatókkal kapcsolatos követelményeket, késedelem nélkül be kell vezetni.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), írásban. – (EL) Én az EKB 2008. évi jelentése ellen szavaztam. 2008 óta az EKB likviditást biztosított a kereskedelmi bankok számára speciális és szigorú szabályok és kritériumok felállítás nélkül arra vonatkozóan, hogy mire lehet felhasználni ezt a többletlikviditást. Ennek eredményeképp csökkentek a kis- és középvállalkozások és a fogyasztók számára biztosított kölcsönök, és nem valósult meg a fogyasztói hitelek kamatlábának remélt csökkenése. Az EKB ugyanakkor újra bebizonyította, hogy nem képes véget vetni annak a csúfságnak, hogy a kereskedelmi bankok 1%-os kamatra vesznek fel hitelt az EKB-tól, és sokkal magasabb kamatlábbal nyújtanak kölcsönt az államoknak. El kell ismerni, hogy a központi bankok függetlensége nem volt jó döntés, sem a demokratikus és politikai ellenőrzés, sem a gazdasági hatékonyság szempontjából. Most nem csak a pénzügyi szektor szigorú szabályozására van szükségünk, hanem méretének és fontosságának csökkentésére is a reálgazdaság vonatkozásában.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Nagyon fontos szerepe volt annak, hogy milyen intézkedéseket vezetett be az Európai Központi Bank válaszul a jelenlegi gazdasági, pénzügyi és társadalmi válságra, különösen az olyan intézkedéseken keresztül, amelyek lehetővé tették a tagállamok számára többek között, hogy fenntartsák likviditásukat, hitelt nyújtsanak a vállalkozásoknak és csökkentsék kamatlábaikat.

Úgy vélem ezért, hogy a kilépési stratégiáknak figyelembe kell venniük a pénzpiacok valódi stabilitását, vagy szembesülni fognak azoknak a hatásoknak az erőteljesebb visszatérésével, amelyeket már eddig is tapasztaltunk, de amelyek hatásait ezek az intézkedések gyengítették. Úgy gondolom továbbá, hogy el kell gondolkodnunk a Stabilitási és Növekedési Paktum átdolgozásán. Ennek az átalakításnak az volna a célja, hogy rugalmasabbá tegye, és hogy hozzáigazítsa az olyan kivételes helyzetekhez, mint amit jelenleg is tapasztalunk.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Mint tudjuk, részben az Európai Központi Bank (EKB) döntései okolhatók a jelenleg tapasztalható válságért. Érdekes megjegyezni, hogy a jelentés maga nem tartózkodik attól, hogy némi kritikával illesse az EKB tevékenységét. Ez történik természetesen akkor, amikor megjegyzi, hogy az EKB gazdasági előrejelzései, például a Nemzetközi Valutaalappal és más nemzetközi intézményekkel kapcsolatban, nem tudták megjósolni a 2008. évi visszaesés mértékét. Ez történik továbbá akkor, amikor „megjegyzi, hogy az EKB kamatcsökkentései kevésbé radikálisak voltak, mint más központi bankokéi, beleértve az amerikai Federal Reserve és az egyesült királyságbeli Bank of England csökkentéseit, és összehasonlítva azzal, amit sok gazdasági megfigyelő várt abban az időben”.

A jelentés azonban továbbra is védi az EKB-t és iránymutatásait, nagyobb ellentmondásokba is keveredve így. Ezért szavaztunk a jelentés ellen. Mindazonáltal vannak más említést érdemlő vonatkozások is, különösen amikor „csalódottságát fejezi ki, hogy az EKB által biztosított többletlikviditás nem csillapította kellően a hitelszűkét, amellyel az iparnak, és különösen a kis- és középvállalkozásoknak kellett szembenézniük, hanem ezt arra használták a bankok, hogy növeljék kamatmarzsukat és fedezzék veszteségeiket”.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Az, hogy gratuláljunk az Európai Központi Banknak 2008. évi tevékenységéért egy kioroltatott dolog, amiben nem szeretnék részt venni. A Bank nem látta a nagyszabású

válság közeledtét, és nem volt különösképpen ragyogó szabályozása szempontjából sem, ami messze volt a tökéletestől. Nem gondolom, hogy bármit is tanultunk volna a válságból: még mindig bízunk abban a néhány angolszász minősítő intézetben, amelyek ma ugyanúgy nem képesek minősíteni az államokat, ahogy korábban nem voltak képesek minősíteni a bankokat és a mérgező pénzügyi eszközöket. Továbbra is „meg akarjuk nyugtatni” a teljesen irracionális piacokat, amelyek fokozzák az ellenséges spekulációt egy állam ellen, amikor véget kellene vetnünk a spekulációnak föladva a monetáris ortodoxiát. Ugyanazoknak a politikáknak a gyors visszaállítására készülünk, amelyek hozzájárultak a válsághoz, a „költségvetés életképessége” nevében, de a lehetséges fellendülés és a háztartások vásárlóerejének a rovására. És mindenekelőtt nem teszünk semmi konkrétat a rendszer megváltoztatása érdekében. A jogalkotást, amelyet látszólag sürgősnek ítélnék a közvélemény becsapása érdekében, elhalasztották Brown úr és Merkel asszony kényes megválasztásának napja utánra. Ez hiba volt: lehetséges alternatívák éppen úgy „a világgal kompatibilisek” lennének, mint ők maguk.

Alan Kelly (S&D), írásban. – Nem esnénk túlzásba, ha azt mondanánk, hogy ez a jelentés nem magától értetődő. Egyértelmű, inkább, mint eddig bármikor, hogy szükség van arra, hogy a pénzintézetek szünetet tartsanak, és újraértékeljék megközelítésüket. Az elmúlt két hétben vizsgálatok során két korábbi magas rangú tisztviselőt tartóztattak le Írországból. Ez drámai jele annak, hogy szükség van a felelős és morális pénzügyi irányításra. Csak egy további megjegyzést szeretnék tenni, ez pedig az, hogy regionális, nemzeti és uniós szinten egyaránt szükség van pénzintézeteink nagyobb átláthatóságára. Ez a jelentés nagyobb átláthatóságra szólít fel, és biztos vagyok benne, hogy a parlamenti képviselők többsége ezt támogatni fogja.

Arlene McCarthy (S&D), írásban. – Én és munkaspárti kollégáim határozottan támogatjuk az előadó, Edward Scicluna munkáját. Külön szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy jelentése hangsúlyt fektet a gazdasági növekedés, mint a túlzott hiány kezelésének legjobb eszközének fontosságára. Ez egyértelmű válasz azok számára, akik a kiadások rövid távú csökkentésére helyezett aránytalan hangsúly mellett érvelnek, amely valójában veszélyezteti a hosszú távú növekedést. A hiányokat egyenletesen kell csökkenteni az elkövetkezendő évek során, ahogy a gazdaság fokozatosan felépül a pénzügyi válság hatásaiból, de a válságból való fokozatos kilábalás az egyetlen hatékony módja annak, hogy biztosítsuk a költségvetés hosszú távú fenntarthatóságát és megvédjük állampolgárainkat.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – (FR) Én a jelentés ellen szavazok, amely vakon támogatja azt a neoliberais logikát, amely a gazdasági, társadalmi és környezeti válságért felelős, amelynek hatásaitól mindannyian szenvedünk. A javasolt szöveg nem csak rendkívül dogmatikus, hanem semmibe veszi az embereket is, különösen a görög embereket. Hogy szavazhat a Parlament egy olyan szöveg mellett, amely annyira szegénytelen, hogy megkérdőjelezi Görögországnak az euróövezetbe való belépését az azon politikák által előidézett költségvetési hiány miatt, amelyeket támogat? Egyértelmű, hogy ez az Európa az emberek újabb ellensége.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A komoly gazdasági válság, amelytől az egész világ egyidejűleg szenved, különösen éles formában mutatkozott meg az EU-ban. Az Európai Központi Banknak a válságra adott válasza hatékony volt, bár a Bank néha hibát követett el, mert késve vagy nem elég magabiztosan cselekedett, különösen a kamatlábak csökkentésének kapcsán, amely radikálisabb és hatékonyabb volt az Egyesült Királyságban és az amerikai Federal Reserve esetében.

Tanulnunk kell az elkövetett hibákból, hogy elkerülhessük azokat a jövőben. Hangsúlyozni kell, hogy a Lisszaboni Szerződés az EKB-t az EU intézményévé tette. Ez a Parlament felelősségének növekedését jelentette, mert a Parlament lett az az intézmény, amelyen keresztül az EKB elszámolással tartozik az európai közvéleménynek.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – (ES) Mint a Parlament jelentős többsége, én is a jelentés mellett szavaztam. A téma nem volt ellentmondásos, és nem voltak módosítások a plenáris ülésen, amelyek megváltoztatták volna a jelentés alapvető tartalmát.

Czesław Adam Siekierski (PPE), írásban. – (PL) Az EKB 2008. évi éves jelentése jól tükrözi a válság okait és körülményeit. A 2008. év, amely évtizedek óta a legnagyobb gazdasági válság akut szakaszának kezdetét jelentette, meghatározza, hogy milyen módon fog a világgazdaság és Európa gazdasága fejlődni az elkövetkezendő hosszú időben.

Az Európai Központi Bank számára kétségtelenül az utóbbi két év volt története legnehezebb időszaka. Az EKB-nak egy olyan válságot kellett kezelnie, amely súlyosan érintette az európai gazdaságot. A tagállamok növekvő költségvetési hiánya a növekvő adóssággal együtt alkotják a válság elsődleges makrogazdasági

következményeit. A szerződés értelmében az EKB felelős elsősorban az „árstabilitásért”, ami alacsony inflációt jelent. Betöltötte vajon az EKB ezt a szerepét? Nehéz biztosan megmondani. Igaz, hogy az infláció jelenlegi mértéke az EKB által meghatározott plafon alatt van, ki kell emelni azonban, hogy a válság első hónapjaiban az eddigi legmagasabb szintre ugrott az euróövezetben, hogy később hirtelen lecsökkenjen.

Úgy gondolom azonban, hogy ez az instabilitás megmagyarázható a válság okozta meglepetéssel. 2008 októberétől folyamatosan az EKB monetáris politikáját aktívként és rugalmasként lehet jellemezni. Az EKB másfajta stratégiát alkalmazott a válságból való kilábalásra, mint más vezető központi bankok szerte a világon. Még mindig várjuk ezeknek a lépéseknek az eredményeit. Európa kezd kilábalni a válságból, a helyzet azonban még mindig bizonytalan. Készen áll vajon az EKB egy újabb válság eshetőségére, amelyet egyes közgazdászok jósolnak?

Peter Skinner (S&D), *írásban*. – Üdvözlendőnek tartom kollégám, Edward Scicluna jelentését, aki egy jól megfontolt álláspontot mutatott be, és tényleg komoly munkát fordított arra, hogy egy szavazás legyen az állásfoglalásról. Ebben a vonatkozásban sokat kellett tenni a kompromisszum érdekében, és ez elfedi a mégiscsak létező véleménykülönbségeket. Különösen amiatt aggódom, hogy amikor folyamatosan kérdéseket tesznek fel az amerikai Federal Reserve szerepével kapcsolatban, a mi vitánk során nem merülnek fel hasonló kutakodó kérdések az EKB-t illetően. Különösen aggasztó a mikrofelügyeleti felvigyázás relevanciája, és hogy vajon az EKB, a jelenlegi válságban betöltött szerepénél fogva automatikusan alkalmas-e arra, hogy ilyen közvetlenül részt vegyen ebben az erőfeszítésben, vagy hogy ez jelentős reputációbeli kockázattal jár-e.

12. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

13. Végrehajtási intézkedések (az eljárási szabályzat 88. cikke)

14. Egyes dokumentumokra vonatkozó határozatok: lásd a jegyzőkönyvet

15. Nyilvántartásba vett írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 123. cikke): lásd a jegyzőkönyvet

16. A Parlament álláspontjaival és állásfoglalásaival kapcsolatos további intézkedések: lásd a jegyzőkönyvet

17. A következő ülések időpontjai: lásd a jegyzőkönyvet

18. Az ülészak megszakítása

(Az ülést 12.55-kor berekesztik)